

Lời Hứa Cuối Cùng

Contents

Lời Hứa Cuối Cùng	1
1. Chương 1: Đằng Sau Nét Mặt Lạnh Lùng	1
2. Chương 2: Tôi Còn Sống Hay Đã Chết	7
3. Chương 3: Lễ Nào Đây Là Định Mệnh	7
4. Chương 4: Chúng Ta Là Gì Của Nhau Trong Thế Giới Đây?	12
5. Chương 5: Hạnh Phúc Đã Bay Theo Làn Gió	19
6. Chương 6: Không! Tất Cả Không Phải Là Sự Thật	24
7. Chương 7: Giữa Biển Người Anh Tìm Thấy Em	28
8. Chương 8: Giá Như Tất Cả Chỉ Là Giấc Mơ	33
9. Chương 9: Anh Sẽ Đến Để Tìm Em	43
10. Chương 10: Một Lần Nữa Anh Tìm Thấy Em	50

Lời Hứa Cuối Cùng

Giới thiệu

Cô bị hút dẫn lên mạnh mẽ mà xung quanh cô được bao phủ bởi ánh sáng lung linh chiếu từ trên trời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-hua-cuoi-cung>

1. Chương 1: Đằng Sau Nét Mặt Lạnh Lùng

Ánh nắng ban mai hắt qua ô cửa sổ rọi ánh sáng vàng vọt vào ngôi biệt thự, càng làm tôn thêm nét đẹp sang trọng, khác biệt.

Làn gió mát khẽ đi qua làm chiếc chuông gió treo trên khung cửa sổ reo lên một khúc nhạc nhẹ nhàng hòa vào mùi hương thoang thoảng của cánh hoa Trúc Doanh được đặt cẩn thận trong chậu sứ sạch sẽ ngoài sân, mùi hương phản phát khắp nơi tạo nên cảm giác thoải mái, dễ chịu đặc trưng của buổi sáng trong lành.

Tôi bước ra trước sân nhà, dang rộng hai cánh tay, hưởng thụ bầu không khí mát mẽ của buổi sáng này.

Từ nhà bên cạnh, ai đó bắt lên một bản nhạc, giai điệu nghe cũng hay, nhưng hơi sến, tôi nghe một được một đoạn như thế này:

...

Nỗi đau chưa kịp ngủ quên thì em đã bước chung đường.

Cùng người ta khi đi kề vai tay nắm vai ôm.

Tình yêu đâu phải muốn là có mà thời gian vừa đó.

Phải chăng anh yêu em đã lặng thầm lừa dối.

Nào ai đã một lần được yêu được nắm lấy trọn vòng tay.

Được gần bên trao yêu thương bước đi chung vòng tay ấy.

Từ khi có em bên đời anh chỉ mong đúng nghĩa một tình yêu.

Cớ sao trái tim em vẫn không dành trọn cho anh.

(Một Tình Yêu Đúng Nghĩa- Hồ Quang Hiếu)

...

Bài hát có thể gọi là rất hay, thế nhưng tôi vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa của nó, thật có tình cảm đó sao, có một người si tình đến thế sao, tôi còn quá trẻ để hiểu được. Tình yêu chân thành gì chứ? Không hề tồn tại đâu.

Tôi chỉ mới ngồi xuống băng ghế một lúc thì...

“Bing dong... bing dong...”

Tôi mở cửa ra.

“Xin chào!”

Cô thêm này nói tiếng “cứng cứng”, chắc là người nước ngoài rồi. Tôi gật đầu chào lại.

“Ông chủ Trần Thành, thuê tôi đến đây để giúp việc nhà!” Cô cười cười.

“Cô vào nhà đi.”

Tôi đóng cửa lại.

“Cô tên gì?”

“Dạ, tôi tên là Hoa.”

“Nghe cô nói chuyện, chắc chỉ mới học tiếng việt.”

Cô Hoa gật đầu, nói rằng bố cô là người Hong kong còn mẹ là người Việt, từ nhỏ đã theo bố sang bên đó sinh sống đến khi bố mất, cô cùng mẹ về Việt Nam, cô còn nói rằng cô biết đến Tiếng Việt tất cả đều là nhờ mẹ cô dạy, nhắc đến mẹ, mắt cô Hoa đầm buồn.

“Cô sao vậy?”

“Mẹ tôi mất rồi.” Nói đến đây nước mắt cô lăn dài, tôi liền nói xin lỗi vì đã nhắc đến chuyện buồn của cô, một lúc sau cô mới mỉm cười trở lại.

“Bây giờ, cô có thể bắt đầu công việc của mình.”

Cô Hoa rất nhanh nhạy liền “dạ” rồi chạy vào bếp. Trước khi cô chưa đến mọi việc trong nhà đều do tôi làm, món ăn thì cũng làm xoàng xoàng, lảm lảm cho qua bữa.

Cô chỉ vừa mới vào thôi mà trên mặt bàn đều sáng bóng, mọi thứ đều ngăn nắp, gọn gàng, cho thấy cô là người có kinh nghiệm lâu năm. Trông cô khoảng 35, 36 tuổi, nghe đâu cô bị chồng bỏ rơi rồi ông ấy cưới vợ khác vì cô không thể sinh con, cuộc đời của cô thực sự quá bất hạnh nhưng lúc nào trên gương mặt ấy cũng

chứa đầy nụ cười, cô vẫn còn yêu đời, vẫn còn thấy rằng cuộc đời này còn những thứ làm ta đáng phải cố sống. Tôi rất ngưỡng mộ cô, thực sự rất ngưỡng mộ.

Tôi bảo cô ở lại đây giống như người ở và cô cũng đồng ý.

“Sao từ khi đến đây làm cho đến giờ, không thấy cậu chủ cười dù chỉ một lần.” Cô nhìn tôi thắc mắc.

“Cười làm gì? Cô có gì đáng cười à?” Tôi hỏi ngược lại làm cô “đơ” mặt ra.

Thật ra, tôi đã đến bác sĩ, ông ấy nói là tôi bị chứng bệnh mất khả năng biểu lộ cảm xúc sắc mặt, tôi không biết nữa, tôi cũng rất muốn cười nhưng không tài nào làm được. Ai ai cũng nói tôi lúc nào cũng lạnh lùng, hờ hợt nên vì thế tôi không có nhiều bạn bè, chỉ có duy nhất một thằng bạn thân từ nhỏ, tên Thanh Phong, đôi khi nó lên cơn nói với tôi rằng:

“Xin mày đó, buồn vui gì mày cũng đưa ra bộ mặt này, nhiều lúc tao còn tưởng mày giận gì tao nữa.”

“Mày cứ giỏi hoang tưởng, cười làm gì? Tao ghét cay ghét đắng ‘nụ cười’, nó thật quá giả tạo và hờ hững và tao cũng không bao giờ cười nữa.”

Tôi đã nói đến mức này mà nó còn nói là bộ tôi hận ai lắm vậy, con gái mà gặp tôi chắc chắn sẽ bỏ chạy mất dép. Thật là đầu óc nông cạn.

Mày nói đúng rồi đấy, tao hận ông ấy lắm, chính ông ấy đã hại chết mẹ tao, chắc giờ này ông hạnh phúc lắm, có vợ con êm ấm, còn thằng con của ông ở đây ông có màng đến không?, à thì có, ngôi biệt thự này chính ông đã mua cho tôi và cô giúp việc là ông đã thuê cho tôi mấy ngày nay, và còn tiền bạc, tiền đóng học phí, tiền học thêm, tiền cho nhà trường, tiền sinh hoạt hằng ngày. Thế nhưng còn ông, ông ở đâu, mà thôi ông yên tâm, tôi sống rất tốt, tôi cũng không muốn gặp mặt ông nữa, tốt nhất là hãy đi thật xa khỏi tầm nhìn của tôi.

“Ê... mày đang nghĩ gì đó? Nhìn ngơ ngơ ngác ngác làm sao ấy, tao nói chuyện với cái đầu gối còn hay hơn nói chuyện với mày.”

“À... không có gì!”

“Lại không có gì...tao thấy mày đang rất có gì đấy.” Nó nhìn tôi cười khà khà đắc ý.

“Mày bị bệnh hoang tưởng à?... thôi để con vô chuẩn bị đồ đi học nữa, trễ bây giờ.”

“Ờ... ờ.”

Giờ nhìn nó ngáo ngáo giống như thằng khùng.

ỦiỦ

Chiếc xe hơi lao tới phía trước, dường như được quay nhanh, hai chàng hotboy bước ra, đó không ai khác chính là tôi và thằng Phong.

Tôi với nó bước vào trường đám con gái ngơ ngác nhìn chúng tôi, nhiều đứa còn “chảy” cả nước bọt, giống như đang gặp ca sĩ hay diễn viên nổi tiếng ở hàn quốc vậy.

Cảnh vật như được quay chậm chậm.

“Woa... đẹp trai quá... nhìn họ đẹp trai quá cậu nhỉ!” Có con nhỏ tóc thắt bím kéo tay con nhỏ bạn kế bên dường như đang bị “đơ như cây cơ”, đó là những gì mà tôi đã vô tình nghe được, ai nhìn cũng nói tôi với nó là hai anh em song sinh, “tốt mã quá!”

Cái thằng bệnh hoang tưởng cứ cười cười đá lông nheo đáp lại bọn họ còn tôi thì vẫn bình thản mà bước đi, không buồn quan tâm đến làm chi ệt.

“Chúng nó nhìn mày tưởng đâu nhìn thấy sinh vật lạ đấy!” Tôi với nó là bạn thân nên cũng hay nói shock nó.

“Ồ, đúng rồi, mày đi kể tao chắc mày cũng không phải sinh vật bình thường đâu nhỉ?” Nó cũng shock lại, tôi ầm ỨC nhưng không phán lại được câu nào. Tuy nói thế nhưng thực ra nó cũng có tướng, cũng đáng làm hotboy.

Tôi bước vào lớp sau nó.

Trong lớp vẫn bình thường, đám bạn nhìn mặt ai nấy đều “ngáo” như nhau, lâu lâu liếc qua nhìn làm người ta cảm thấy khó chịu.

Cũng cuối năm rồi, chủ yếu là vô chơi với chơi thôi.

Không!

Đó chỉ đối với mấy đứa kia thôi, còn tôi đang bù đầu ôn lại bài vở để còn thi tuyển sinh nữa, nghe nói đề năm nay cho khó lắm, có chút lo lắng, trong lòng cứ bồn chồn làm sao ấy, không biết có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không nữa.

“Cậu thi vào trường nào đây?” Là Đồng Đồng chứ không ai, con nhỏ bà tám đó ngồi phía trước tôi, quay xuống hỏi.

“Nam Du.”

“Nghe nói trường đó lấy điểm cao lắm!” Hình như con nhỏ nhiều chuyện này chợt nhớ ra điều gì đó, “à, cậu học giỏi nhất khối mà lo gì không vào được trường đó.”

“IM GIÙM, cứ giỏi thôi thôi.” Tôi quát lớn, đúng là chúa nhiều chuyện, người ta đang học bài mà cứ làm nhảm, rí rít bên tai thì làm sao người ta học với chả hành được. “chán ghê!”

Con nhỏ “quê” ra mặt, nhưng còn lằm bằm trong miệng: “Đẹp trai mà hung dữ quá, người ta quan tâm một chút mà cũng hông cho.”

Ôi giỏi! mắt “ạ” quá! tôi làm sao thì kệ tôi chẳng cần cô quan tâm nhá, cú một cái vô đầu bây giờ.

Cô chủ nhiệm bước vào lớp.

Cả lớp im bật.

“Các em ghi tên trường mình định thi và kí tên vào tờ giấy này giúp cô nhé!” Cô Dung cố ý kéo dài chữ “nhé” ra làm cả lớp nổi da gà hết. Sao hôm nay cô hiền thế?

Cô truyền tấm giấy xuống, “lớp chúng ta có bạn nào định vào trường Nam Du không?” Gần tổng kết năm học, cô sẽ xa học sinh của mình, chắc cô buồn lắm.

“Mụ.” nhiều chuyện có cơ hội bực phát cơn bệnh, liền giơ tay lên mà tru:

“Có, có cô ơi! Bạn Thiện Ân đấy cô!” Vừa dứt câu, lớp im bật, lặng yên rùng rợn.

Ai mượn vậy, cái thứ nhiều chuyện nhìn là không ưa nổi chỗ nào hết.

“Thiện Ân thi vào trường đó, đúng rồi, cố gắng nhé em!” Tôi nhìn cô gật đầu.

Thật ra cả lớp đang ngạc nhiên, vì trong khối ít ai dám thi vô trường đó lắm.

Cái thằng bệnh hoang tưởng làm gì nhìn tôi bằng cặp mắt đó thế, chắc có ý đồ gì đây.

Tôi thử liếc nhìn vào tờ giấy mà nó đang ghi...

Trời!

Nó cũng thi chung trường với tôi, tôi dụi dụi mắt nhìn lại lần nữa, hai chữ “Nam Du” rành rành còn nhảm vào đâu được.

Làm ơn đi mày định ám tao tiếp à, mày có biết tao thi vào trường đó để làm gì không? Tại tao muốn sống một cuộc sống mới, không muốn nhìn thấy bất kì người quen nào với tao nữa, tao muốn sống ở nơi không ai biết gì đến tao hết, tao xin mày đấy, tao chán lắm rồi.

À, mày quên rằng với học lực của mày thì có nằm mơ mày cũng không thể vào nổi hay sao?... Đúng là thằng bệnh hoang tưởng, tôi không phải xem thường nó nhưng thật sự là vậy, ai mà có “phước” xem được phiếu điểm của nó thì cũng đều phải há hốc lên mà kinh ngạc.

“Tao cũng mang danh hotboy giống mày mà, học ba cái trường tên tên mặt mũi tao để ở đâu?” đúng là đồ ăn theo, nói vậy cũng nói được, nó lại cười cười làm tôi thêm lo lắng.

“Tao xin mà đó, giúp tao thi đậu vô trường đó đi...”

“Mày tới này lo tán gái, có học đến chết cũng không đậu nổi đâu, với lại thân tao còn lo không xong nữa đây này.”

Hết đi nhờ xe, lại còn bắt mình tốn thời gian ôn bài giúp nó... hai chữ hotboy đó đâu phải tao ban ày đâu mà nhờ với chẳng vả, không biết mày là bạn tao hay là ông nội tao nữa.

“Tao xin mày thật đó, có gì tao nhường mày vài em nha!”

“Mày làm như tao thêm lắm vậy... mày nghĩ chỉ có mày mới biết tán gái sao, chẳng qua là tao không bận tâm vào việc đó thôi.” Tôi hơi bực, “mệt mày quá, mày có chăm thì mới mong tao chỉ... vậy đi” Dứt câu tôi liền đi ra ngoài.

“Cô cho em ra ngoài một lát.” Không như mấy lần trước, cô gật đầu đồng ý, chẳng qua là tôi thấy trong này ngột ngạt quá, tôi muốn ra ngoài để đổi không khí, hít thở không khí trong lành cho thoải mái thì mới ôn tiếp được.

“Thiện Ân, em thi vào trường nào vậy?” Cô Tuyết không biết từ khi nào, đứng phía sau tôi, đặt tay lên vai tôi hỏi. Câu hỏi này không biết bao nhiêu người hỏi rồi riết cũng nhàm.

“Dạ... Trường Nam Du cô ạ!”

“Giỏi ta, có được điểm cao nha trò, cô tin em sẽ làm được mà!” Cô xoa đầu tôi trìu mến, tôi thì muốn chạy đi thi liền rồi đưa cho cô phiếu điểm, để cô vui lòng, cô Tuyết là người cô mà tôi tôn trọng nhất, nói thật cô cũng rất thương tôi và quan tâm tới tôi, cô giống như người mẹ của tôi vậy. Tôi và cô trò chuyện với nhau rất nhiều điều, cô luôn chỉ bảo tận tình những điều tôi thắc mắc trong cuộc sống, khi rời khỏi trường này chắc tôi sẽ nhớ cô lắm!

Tan học.

Tôi lên xe về như mọi ngày, buổi chiều trời trong xanh gió thổi dịu dịu, nhìn ra cửa xe, những cụ già đi bộ chuyện trò xôn xao, vài đứa con nít cười giòn nỏ đùa với nhau rất náo nhiệt, nụ cười ngây thơ, trong sáng, vô tư làm tôi bất chợt cười theo từ lúc nào không hay.

Đường thưa dần, người qua lại cũng ít đi.

Mưa...

Không biết là vô tình hay cố ý.

Lúc này trời trong lành, êm dịu lắm, ánh nắng vẫn còn mà.

Một giọt.

Hai giọt.

Ba giọt.

Ào... mưa như trút nước, dữ dội, ngày một tầm tã.

Nhìn ra ngoài, có một cậu bé mang cặp sách trông rất dễ thương, vắt chân lên cổ mà chạy về nhà, thân hình của cậu bé giờ đã ướt sũng, mưa không ngớt, bầu trời xám đen hun hút.

Xe chạy qua mặt cậu bé một cái vèo.

...

Bầu trời mùa thu mát mẻ, trong xanh, bỗng chốc mây đen đua nhau kéo đến, những hạt mưa tí tách rơi. Thiện Ân đang trên đường đi học về gặp phải cảnh trời mưa này, trong lòng cứ rửa thâm vì dự báo thời tiết nói hôm nay trời đẹp lắm nên cậu không hề mang theo gì để che, cậu phải cố vắt chân lên cổ mà chạy về nhà vì không muốn dầm mưa rồi lại bị cấm, như vậy mẹ sẽ rất lo lắng.

Về đến nhà, Thiện Ân định mở cửa, một cảm giác bất an đột nhiên dâng lên trong lòng cậu, hít một hơi thật sâu, cậu mở cánh cửa ra. Hình ảnh trước mắt làm cậu say sẩm mặt mày. Mẹ cậu đang quỳ dưới nền gạch, nước mắt rơi lã chã, ánh mắt cầu xin người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sofa, người đó không ai khác là ba cậu, đứng kế bên là một người phụ nữ xinh đẹp đang quần lấy tay ông mà cười đắc ý.

“Trần Thành... tôi xin anh, làm ơn nghĩ tới tình cảm của chúng ta bao năm qua vì... vì con chúng ta vì gia đình này, anh... anh hãy suy nghĩ kĩ lại đi mà.” Lâm Tâm Minh – mẹ cậu, đang quỳ xuống cầu xin trong tuyệt vọng, giọng bà run run, bà yêu ông ta, yêu cái gia đình này, chỉ cần ông ta bỏ người phụ nữ kia mà quay về thì bà có thể tha thứ tất cả.

Nhưng Trần Thành, ông ta không màng đến những điều bà đang nói, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ, vứt tờ giấy có ghi ba chữ to to, chỉ ba chữ thôi có thể làm gia đình này tan rã, nỗi đau giằng xé trong lòng được đề với ý nghĩa đau đớn tột cùng, “Đơn Ly Hôn”

“Tôi ký xong rồi, chỉ cần cô ký vào nữa thì chúng ta có thể ra tòa, tôi sẽ cho cô một số tiền có thể sống an nhàn suốt đời, còn thằng bé Thiện Ân, tôi sẽ nuôi nó, cô khỏi phải lo đến.”

Bà không còn khóc nữa, mà hét toáng lên rồi chạy lại ôm con mình, “KHÔNG... không Thiện Ân nó là con của tôi.”

Còn Thiện Ân này giờ cậu chỉ biết đứng chết trân, cái cảnh này đối với một đứa bé 10 tuổi như cậu, thật là ngoài sức tưởng tượng, cậu mấp máy lên tiếng:

“Bố, mẹ có chuyện gì vậy? Cái cô ngồi kế bố là ai?”

“Thiện Ân, từ nay chúng ta sẽ sống với nhau, con cứ gọi cô ấy là mẹ” Ông nói với giọng trầm âm.

“Thế còn mẹ thì sao?”

“Bố, mẹ sẽ ly hôn, mẹ con sẽ đến nơi khác ở.”

“Rầm...” Bên ngoài có tiếng sấm vang trời, sáng rực, xé rách cả một bầu trời đen mịch.

Mọi thứ như sụp đổ, bố mẹ sẽ ly hôn, chỉ vì người phụ nữ xa lạ kia mà đã khiến gia đình hạnh phúc bỗng chốc tan biến, đột nhiên Lâm Tâm Minh buông tay cậu ra, trên gương mặt đầy vẻ đau khổ tuyệt vọng, nước mắt tuôn rơi mãi cứ thế không ngừng, bà mở cửa lao thẳng ra ngoài, bên ngoài trời đang mưa tầm tã.

“Kít... kít... kéc...”

“Rầm...”

Một loạt âm thanh chói tai vang lên, cậu hoảng hốt chạy ra đường xem, kế đó là bố cậu và người phụ nữ kia. Trước mắt cậu là người mẹ mà cậu yêu thương nhất đang nằm bất động bên vũng máu đỏ tươi, cách chiếc xe chừng 3 mét. Nước mưa rơi vào mặt bà hòa vào nước mắt từng giọt, từng giọt rơi chậm chậm xuống mặt đường, vũng máu đỏ tươi dần được lan rộng ra, nhạt dần, nhạt dần. Mặt bà vẫn còn mở, gương mặt lạnh tanh, gió thổi buốt giá, nhưng có ai biết được tim bà đã ngừng đập, hơi thở cũng chẳng còn.

Bà đã chết.

Mẹ cậu đã chết, chết một cách tức tưởi.

Mưa nhạt đi, người đi đường cũng thưa dần.

Hôm ấy, tang lễ được cử hành, ánh mắt Thiện Ân lạnh lùng nhìn chăm chăm người đàn ông được gọi là bố từ khi mới chào đời kia và người phụ nữ xa lạ mà ông bắt phải gọi là “mẹ” ấy.

Chính họ, tất cả là tại họ, họ đáng phải chết chứ không phải mẹ cậu, sao lại đối xử với mẹ cậu như thế.

Bao nỗi căm hờn đều dồn về ánh mắt đó.

Hận.

Hận một nỗi không thể đắm vào mặt hai người họ vài cái để họ biết được cái mùi vị đau đớn như cậu bây giờ.

Trên gương mặt của họ không những không ăn năn mà còn cười, nụ cười thật đáng chết, họ không phải là con người, họ là quái vật.

Ánh nắng rọi vào nhà, trước thanh thiên bạch nhật có hai kẻ đã nhẫn tâm hại chết một mạng người.

Gió thổi ồa đến như trút bao tức tối, phản phát mùi hương khói nhang, mong sẽ có người biết được nỗi khổ của bà, bà đang cười, bức hình được đặt trước bàn thờ thật sự rất đẹp, đẹp nhất trần đời.

Cậu ngược lên nhìn tấm ảnh của mẹ, ánh mắt đờ đẫn, khuôn mặt nhợt nhạt, lạnh như băng.

Chợt, sống mũi lại cay cay.

Đau khổ

Mất mát

Tuyệt vọng

Cay đắng

Thù hận.

Tất cả liên tiếp kéo đến như một trận bão.

2. Chương 2: Tôi Còn Sống Hay Đã Chết

Mắt cô gái bắt đầu ươn ướt.

“Anh nhất định sẽ đến tìm em...” Hai đôi tay đã buông lìa, nước mắt không vì đó mà ngừng rơi, nó không thể dứt được.

3. Chương 3: Lễ Nào Đây Là Định Mệnh

Vào đầu tháng 8.

Kì thi đầy cam go cũng đã qua lâu rồi, hôm nay là ngày đầu tiên cậu bước vào trường mới, khác lạ so với ngôi trường cũ hàng vạn lần. Nghe nói thằng Phong nó thi rớt vì vậy cũng lâu rồi cậu không được gặp nó.

Thiện Ân bước ra mang giấy vào và nói lớn như để một ai đó nghe thấy :

“Con đi đây mẹ ạ.”

“Ừm... ngày đầu năm vui vẻ, gặp nhiều may mắn nhé!” Cô Hoa đang dọn nhà cửa, trả lời vui vẻ. “Vâng ạ!”

“Thằng bé này từ khi gặp tai nạn đến giờ, nó trông lạ quá!” Cô Hoa lẩm bẩm.

Cậu lên xe ngồi, chú tài xế chạy đi.

Thiện Ân nhìn ra ngoài cửa sổ xe, dòng người đang tấp nập cậu chợt bắt gặp một cô gái mặc chiếc váy xanh dương với làn tóc dài đen óng được buộc gọn gàng, cô ngồi trên một chiếc xe đạp cũ sạch sẽ, gương mặt hiền từ hào với nụ cười mím tỏ sáng làm bất kì ai khi gặp cũng đều bị hút hồn và rung động trước sắc đẹp không ai có được. Xe lướt qua mặt cô gái rất nhanh chóng và đến trường mới rất mau.

Cậu đang cố bước lên cầu thang, đến cửa quẹo thì...

“Bình.”

Giờ lại là tiếng “bình” xuất hiện. Đường như cậu đã va vào ai đó, chính là cô ấy, hai cái đầu đang tông vào nhau.

“Ui, đau quá!” Giọng cô vang lên, tay xoa xoa bịt lên cái trán đỏ ngấy.

“Xin lỗi cậu mình vô ý quá!” Thiện Ân cũng đưa tay lên che trán.

Cậu khòom xuống nhặt giúp cô gái mớ giấy tờ vừa rơi.

“Tại tớ bất cẩn trước mà, tớ nói xin lỗi mới đúng.” Cô đứng dậy ngơ ngác nhìn vào mặt cậu đăm đăm, ngạc nhiên, “A... thì ra là cậu sao?”.

“Cậu quen tớ à?” Thiện Ân thắc mắc.

Cô thì cố nhắc lại, “chúng ta gặp nhau ở trước con hẻm gần sân vận động đó, khi ấy mình va phải cậu làm cả hai ngã lăn ra đất, còn lần này cũng vậy!”

“Sao? Có chuyện đó sao? Cậu có nhìn nhầm người không? Tớ chỉ mới gặp cậu lần đầu mà.” Thiện Ân giải đầu.

“Làm sao mà nhầm được... tớ còn nhớ vẻ mặt tức giận lúc đó của cậu mà.”

“...”

“Cậu học lớp 10 sao?” Cô ấy ngó xung quanh.

“Ừm, còn cậu?”

“Tớ cũng vậy... à... 10a.” Cô ấy lấy trông túi ra tờ giấy gì đó dường như muốn xác nhận lại một lần nữa, “tớ học lớp 10a10, con số chẵn lắm phải không?”.

“Cậu học lớp 10a10 thật sao?” Cậu cười vui vẻ, “mình cũng học lớp 10a10 đây”

“Tùng ... tùng... tùng...”

Tiếng trống vào học vang lên, cả hai nhanh chân vào lớp.

Bầu trời mùa thu trong xanh, từng áng mây bay nhẹ nhàng theo làn gió êm đềm.

Những chiếc lá trên cành dần dần rơi xuống thăm lặng, chuẩn bị cho

một mùa đông lạnh giá.

“Cậu mang theo quyển sổ đó làm gì vậy?”

“À... mình mang theo để ghi cảm nhận của mình khi mới vào trường mới ấy mà.” Cô ấy cầm lên ôm quyển sổ vào lòng.

“Ồ...cậu biết không? Cậu là người bạn đầu tiên của mình mới bước vào ngôi trường này đấy!” Cậu nói tiếp, “trong lớp cũ chỉ có mình là thi vào trường này thôi!” Cả hai vừa đi vừa trò chuyện.

“Mình cũng hiểu mà... vì mình cũng chung cảnh ngộ như cậu.”

Gió thổi呼呼 trong im lặng.

Đầu năm mới vô trường chẳng học gì cả, chỉ nhằm để làm quen nhau, nhiều người ở xa đến đây chủ yếu để làm quen dần với môi trường mới. Hôm nay là ngày bầu ban cán sự của lớp.

Nào ngờ cậu được cô chủ nhiệm bầu làm lớp trưởng còn cô gái ấy thì làm lớp phó. Đây có phải là sự sắp đặt của ông trời không nhỉ?

Thiện Ân đi tham quan quanh trường, ngôi trường rộng hơn cậu tưởng, cũng phải, Trường cấp 3 Nam Du một ngôi trường điểm của thành phố, rất ít ai có thể bước vào đây, nếu có thể thì chắc chắn người đó là một học sinh giỏi. Mỗi khối được chia làm 2 ban – ban tự nhiên và ban xã hội. Thiện Ân được vào lớp 10a10 chuyên ban toán, lí, hóa (tự nhiên) lớp 10a10 là lớp giỏi nhất trong trường, hằng năm khi bước sang khối mới nhà trường sẽ sànlọc học sinh lại, người nào giỏi thật sự thì mới được giữ lại, về học tập thì đã giỏi nhưng còn về thể thao hay văn nghệ cũng chẳng kém phần.

Đây là nơi hội tụ những hotboy và hotgirl từ nhiều nơi đến với số lượng fan hâm mộ đạt tới mức độ siêu khủng.

Những bộ đồng phục tuy rất giản dị nhưng tinh khiết và khác biệt, nam thì mặc áo trắng kẻ sọc xanh hai bên vai và gắn phù hiệu tên trường vào tay áo phía bên trái, còn nữ mặc chiếc váy màu xanh và mang phù hiệu trên tay áo bên phải.

Được vào lớp 10a10 thì đã khó nhưng bước vào học thì lại càng khó hơn, từ sáng đến tối chỉ toàn lo học với học, chẳng có thời gian để nghỉ ngơi.

Buổi sáng bắt đầu ánh nắng len lỏi qua những chiếc lá trên cành cây còn đọng nước làm cho nó bắt chợt sáng lên thật lung linh và huyền ảo.

Tiếng trống trường vang lên, đám học sinh tan ra và bước vào lớp của mình, không kết thúc ở đó khi vào lớp họ lại phấn khởi tiếp tục bàn luận về một vấn đề gì đó rất ư thoải mái trong khi đó lại là lớp học.

Thiện Ân và cô gái đang ngồi cắm cúi viết vào một quyển sổ to tướng trước mặt, chắc có lẽ do nhà trường giao cho họ, thực sự đây là một hình tượng rất đáng học hỏi.

Cô Trang – cô giáo chủ nhiệm, bước vào đám học sinh đang chụm đầu vào nhau tám bồng giật mình, quay lên rồi im lặng đến lạ thường.

“Học sinh.” Giọng nói của lớp trưởng hô to.

“Chúng em chào cô ạ!” Cả lớp đứng lên cùng đồng thanh.

“Được rồi các em ngồi xuống đi nào.” Cô gật đầu và nở một nụ cười mỉm.

“Nhà trường năm nay, có tổ chức cuộc thi thời Trang - Văn nghệ đầu năm học cho học sinh vào lúc bảy giờ tối chủ nhật tuần sau, mỗi lớp chọn ra một bạn nam và một bạn nữ, các em hãy suy nghĩ kĩ và bình chọn cho cô nhé!” Giọng cô giáo đồng dục trù mền, “cô nói trước vậy thôi, vào hôm thứ bảy tuần này các em mới bình chọn, còn bây giờ lấy tập sách ra học bài tiếp nào.” Học sinh chưa kịp phản ứng thì cô đã cắt ngang dòng suy nghĩ.

Cô tự biên tự diễn không cho ai nói lời nào.

+ + +

Ngày thứ bảy.

Thời gian thấm thoát trôi qua như chẳng chịu thua ai điều gì. Cô giáo bước vào lớp từ tốn, học sinh vẫn đồng thanh chào, không khí đang yên ả bỗng trở nên ồn ào tấp nập điếc cả tai.

“Àm.” Cô Trang lấy cây gỗ vào bàn.

Nói lớn:

“Yên lặng nào, các em đã chọn được bạn nào chưa? ”

Các bạn trong lớp bối rối không biết nên chọn ai, cô lấy cái cây gỗ gõ vào tay, “cô thấy như thế này, bên nam sẽ bình chọn ra một bạn, còn bên nữ cũng thế chọn ra một bạn các em thấy thế nào?”

“Vâng... được đấy ạ!” Các bạn trong lớp đồng thanh.

Chắc có lẽ được một thời gian rồi, tất cả cũng đã biết tên nhau.

Bạn Ngọc ngồi bàn cuối tổ một đứng dậy:

“Dạ thưa cô, em đại diện bên con gái xin chọn bạn Thiên Di.”

“Thưa cô, bên con trai xin chọn bạn Thiện Ân ạ!” Bên nam vẫn không chịu thua, bạn Hùng ngồi bàn 3 tổ 4 vội đứng lên hô to rõ với cô. Cô bối rối suy nghĩ một hồi lâu rồi nói với cả lớp:

“Bạn Thiện Ân và bạn Thiên Di, hai bạn ấy đã làm nhiều việc cho lớp ta, vì vậy các em nên hỏi ý kiến hai bạn nếu hai bạn không đồng ý thì cô cũng không ép, cô mời hai bạn cho ý kiến nào”

Cả lớp im bần bật Thiện Ân và Thiên Di trở nên bối rối, ngại ngần không ai trả lời với cô cả. Cô thấy thế mỉm cười:

“Hai em yên lặng tức đồng ý rồi, cả lớp ột tràn pháo tay để ủng hộ tinh thần cho hai bạn nào”

Cả lớp vỗ tay liên tục ngày càng thêm lớn, diếc cả hai tai, nhờ chuyện này mà cậu đã biết được tên cô ấy: “Lý Thiên Di” cái tên rất hay và đẹp, cậu thầm cười một mình không cho ai thấy.

Thiên Di không chịu nổi nên đã bịt kín hai tai của mình, còn Thiện Ân đã nở một nụ cười còn cậu cười về việc gì thì không ai biết được cả?

+ + +

Chủ nhật cái ngày mà ai ai cũng mong đợi đến....

Suốt ngày hôm nay không ai thấy mặt của hai nhân vật chính của chúng ta đâu cả.

Cũng đã bắt đầu chương trình khá lâu rồi.

Bạn An nói với với đám con trai, hù dọa:“Có phải họ ngại nên tính chuẩn không dám vô biểu diễn không?” Cô nàng liếc mắt.

Ai ai cũng ra vẻ nghiêm trọng, tiếng nói thất thanh của chiếc micro vang lên:

“Mời tất cả các bạn xem màn trình diễn của lớp 10a9, lớp 10a10 chuẩn bị ”

15 phút sau đó.

“Chết rồi, bọn họ đi đâu mất rồi, nếu không lên biểu diễn lớp mình sẽ phải nhục mặt với cả toàn trường à xem, hay là chúng ta chọn hai người khác lên thế vậy, mọi người thấy sao?” Hùng nhú mày.

Tất cả chưa kịp phản ứng câu hỏi của Hùng, chưa kịp sắp xếp gì cả thì một giọng nói “êm ả” của một cô gái lúc nãy trong chiếc micro cất lên, thời gian quả là nhanh thật.

“Sau đây là lớp 10a10, mọi người ột tràn pháo tay thật lớn nào”

“Bốp... bốp...”

MC vừa nói xong, từng đợt người vỗ tay vang lên.

Có lẽ đây là màn trình diễn mà tất cả mọi người đều mong đợi, nhưng đợi mãi chẳng có động tĩnh gì, trên sân khấu chỉ toàn là màu đen tốimịch, khán giả lo lắng, bối rối.

Âm thanh dần vang lên, chiếc màn từ từ được kéo ra...

Hai nhân vật chính trong đêm nay đang nắm tay nhau và bước ra, ánh đèn ngũ sắc sáng lung linh, Thiện Ân mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, quần bó, mái tóc được chải gọn gàng, cúc áo trên cùng được tháo ra, cổ đeo chiếc dây mặt hình thánh giá, cậu mang đôi giày bata màu xanh đen. Trông cậu không khác nào một hoàng tử bước ra từ trong truyện làm biết bao cô gái ngất ngây.

Còn Thiên Di cô cứ như một nàng công chúa, chiếc váy hồng phấn, rất đẹp, trên mái tóc suôn mượt của cô cài lên một chiếc kẹp hình cái nơ khá xinh, chân đi đôi hài màu đỏ nhạt, tay đeo chiếc vòng thánh giá, kèm theo nụ cười tươi trên gương mặt lấy đi bao trái tim người bên dưới, đẹp tuyệt trần.

Mùi hương thơm phát ra từ hai người họ hòa quyện vào nhau.

Cả hai bước đến giữa sân khấu, bàn tay mịn màng của Di được Thiện Ân nắm lấy nâng niu như thủy tinh, sợ mạnh tay quá sẽ là vỡ đi mất, họ cùng nở nụ cười.

Cả hai cất tiếng hát vang, làm nóng cả sân khấu.

...

She said I seven and you were nine

I looked at you like the stars that shined

In the sky, she pretty lighst.

And our daddies used to joke about the two of us

Growing up and falling in love and our mamas smiled
And rolled their eyes and said oh my my.
Take me back to the house in the backyard tree
Said you'd beat me up, you were bigger than me
You never đi, you never did.
Take me back when our world was one block wide
I dared you to kiss me and ran when you tried
Just two kids, you and I...

...

Bài hát Mary's song, được cả hai biểu diễn thật thành công. Giọng hát trầm ấm của Thiên Ân hòa vào tiếng hát trong trẻo, ngây thơ của Thiên Di làm mọi người phía dưới say đắm, cùng hát theo.

Nhìn họ bước đi, nắm tay nhau, nhìn vào mắt nhau làm ai cũng phải ghen tị.

Một tràn bong bóng phút cuối được thả xuống như có người ở trên đang thổi, mọi cảnh vật dường như sáng bừng lên, âm nhạc dần dần lan tỏa khắp nơi.

Khán giả ngược nhìn lên không chớp mắt, một không khí thật lãng mạn mà ai ai cũng đều ngưỡng mộ.

Cuộc vui cũng đã kết thúc, lớp 10a10 đã để lại trong tim mọi người bao bồi hồi, xao xuyến vì thế đạt được giải nhất trong cuộc thi này. Cả lớp ăn mừng tại quán ăn Thanh Thanh gần trường, bạn Thư thủ quỹ của lớp, đưa tay lên vai Thiên Di nở một nụ cười.

"Hai cậu làm tốt lắm, cả hai cứ như cặp tiên đồng ngọc nữ, tụi này chọn hai cậu quả là sự lựa chọn sáng suốt, hehe."

"Hihi, may mắn thôi ấy mà." Di cười gãi gãi đầu ngại. Điều bộ ấy làm cả lớp phát lên cười sặc sụa, còn cậu vẫn ngồi im lặng nhìn mọi người vui chơi còn mình thì ngồi ăn uống không chút sôi nổi giống lũ bạn.

Cả hai lâu lâu lại nhìn vào mắt nhau bật cười...

+ + +

Đêm nay,...

Trăng thật đẹp, sáng và tròn trĩnh như một quả bóng đang lơ lửng giữa bầu trời trong lành của đêm khuya thanh vắng.

Thiên Di mặc vào người chiếc áo khoác, cô định ra ngoài dạo, giơ tay vẫy vẫy, nói:

"Bố, mẹ con đi ra ngoài dạo một lát, chút con về nha! " Ông, bà Minh đang ngồi trên chiếc salon xem tivi, không gian thật ấm cúng, hạnh phúc. Ông Minh quay mặt lại căn dặn:

"Ừa... nhớ cẩn thận nha công chúa của bố." Ông cười hiền.

"Đi nhớ về sớm nghe con... khuya rồi cẩn thận đó." Bà Minh vừa nhìn vào tivi vừa nói với Thiên Di nhỏ nhẹ.

"Vâng! Con đi đây ạ!" Di mang vào chiếc giày rồi vội bước ra với tốc độ ánh sáng.

"Cẩn thận con... cái con bé này." Bà căn nhắc nhưng cô đã biến mất hút không một dấu tích.

Di ngửa mặt lên bầu trời rồi nhắm mắt lại buông lỏng hai tay hít một hơi thật dài. Bất chợt một tiếng hát vang lên giữa đêm khuya thanh vắng, không một bóng người:

"Kể từ ngày đó hai ta chẳng thấy nhau, anh sống ra sao yêu người thế nào ở nơi xa lạ nhiều lần nghĩ đến anh rồi màn đêm đến làm sao em quên..."

Tiếng hát rất hay những ca từ thật tha thiết du dương đang phát ra từ trong túi áo khoác của cô, điện thoại cô vang lên cùng với độ rung nhỏ nhẹ, cô không nhận ra chắc có lẽ mấy đứa em đã sửa tiếng nhạc chuông, Di lấy điện thoại ra rồi vén những sợi tóc đang vương vẩy, vuốt lên tai rồi áp điện thoại vào:

“Alo, cho hỏi ai vậy?”

“Chào cậu, mình là Thiện Ân đây.”

“Chào cậu! ”

“Cậu có lạnh không, trời vào đông rồi nhỉ?”

“Ừm, mình cũng thấy hơi lạnh một chút, cảm ơn cậu đã gọi ình nha!”

“Cảm ơn gì chứ? Cậu nè! hôm nay cậu xinh lắm đấy!” Cậu cười khì.

“Bộ thường ngày mình xấu lắm sao?” Tức tối nhưng vẫn còn giữ được cảm xúc.

“Không, thường ngày cậu đã xinh rồi nhưng hôm nay cậu lại càng xinh hơn cơ!” Giọng ngon ngọt ra vẻ biện minh.

“Vậy sao? Thiện Ân này, khi nào có tuyết rơi cậu định sẽ làm gì?”

“Thì... thì đến gặp cậu thôi, mình chỉ có một người bạn thôi mà ”

Thiện Ân ngẩng mặt ra cửa sổ ngắm nhìn lên ánh trăng đang tỏ sáng và những ánh mây đang bông bênh, lơ lửng giữa đêm khuya, Di ngửa mặt ra rồi nhắm mắt lại hít một hơi thở thật dài, “cậu là người bạn đặc biệt của mình đấy!”

Cuộc trò chuyện đã kết thúc nhưng trong thâm tâm hai người có một cái gì đó còn vương vấn, bồi hồi, họ cùng thả lòng mình cùng áng mây trôi... và rồi trái tim bắt đầu đập loạn nhịp.

Bầu trời vào đêm khuya vô tận, ánh sao lấp lánh, trải dài, rộng mênh mông trên nền trời cao thẳm. Trăng sáng, trong lành, gió đêm thổi đến lành lạnh, cậu ngủ quên trên bàn học lúc nào không hay.

4. Chương 4: Chúng Ta Là Gì Của Nhau Trong Thế Giới Này?

Trên con đường đầy lá vàng đang bay khắp nơi và nằm dưới mặt sân trường vào buổi chiều mát, bỗng có một cơn gió mạnh, lạnh buốt thổi ào đến. Cô gái nhỏ Thiên Di vội nhắm mắt lại mái tóc được gió vuốt ve êm dịu, cô ngồi xuống băng ghế đá phía sau trường.

Cảnh vật ngoài này rất đẹp như cảnh chốn thiên đường, nào là hoa lá cây cối đan sát vào nhau đua nhau khoe sắc, tỏa hương, cảm tưởng nơi Di đang đứng là một thế giới khác xa trái đất nơi đó chỉ toàn là niềm vui và hạnh phúc. Tình yêu cũng sẽ dễ bộc lộ hơn không bị bất cứ ai cấm cản hay ghen tị...

Di nhìn xung quanh sân, đằng phía xa xa kia có một chàng trai thân hình nho nhỏ, bảnh trai đôi mắt nhìn vào quyển sách dày cộm đôi môi nhếch nhếch, cậu bước đi nhẹ nhàng, chậm rãi, khoan thai không để ý đến phía trước có một nhánh cây giăng ngang, còn vài bước nữa thôi cậu sẽ ngã ra à xem. Tiếng nói hốt hoảng gọi lớn tên cậu làm vang vọng khắp không gian yên lặng:

“Thiện ân à coi chừng nhánh cây.” Cậu giật mình khi nghe tiếng ấy và đưa mắt nhìn sang, một cô gái nhỏ nhắn ngồi trên băng ghế đá đưa tay vẫy vẫy chào cậu, gương mặt thơ thẩn chẳng hiểu gì của cậu làm Thiên Di bật cười, “phía trước cậu có nhánh cây giăng ngang kia.” Cậu nhìn sang phía trước thật sự có một nhánh cây, cậu đưa tay lên gỡ đầu rồi bước lại phía Di đang ngồi :

“Cảm ơn cậu, mình không để ý.” Di cũng cười phì một hơi rồi thở phào:

“Không có gì đâu...cậu thật là...”Thiện ân lúng túng, thắc mắc, “thật là gì?”

“Là... không để ý gì hết đó”

“À... chỉ là mình đang bị cuốn hút vào cuốn sách này ấy mà” Cậu đưa cuốn sách đầy chữ lên trước mắt Di.

“Cuốn sách gì vậy?”

“Những Vụ Án Bí Ẩn”

“Woa... cậu giỏi thật đấy, nghe nói ít người đọc hiểu nó lắm nên rất ít ai mua, cậu đọc say sưa đây chắc không nhầm nhò gì với cậu đâu nhỉ?”

“Cũng không khó hiểu gì mấy, cậu đã đề cao tớ quá rồi, hihi.” Cậu gãi gãi đầu, cô bật cười, mắt tròn se.

Cả hai nhìn vào mắt nhau, Thiện Ân vẫn đứng đó, Thiên Di vẫn ngồi đó ngược mặt lên, đôi mắt long lanh, sáng tỏ cùng với nụ cười mỉm trên môi...

Cảnh vật xung quanh dường như đang được quay chậm lại, lá vàng trên cây âm thầm rơi. Mọi thứ vẫn ở đó nhưng lại bị một âm thanh làm náo động cả đất trời:

...

“Thiện ân... Thiện ân” Cô Hoa dùng hết sức giục cậu dậy, cậu giật mình tỉnh giấc đôi mắt chao cháo nhìn vào đồng hồ:

“À... con ngủ say quá... cảm ơn mẹ đã gọi cháu dậy, sắp đến giờ học rồi con chuẩn bị đây.”

“Ừ... coi chừng trễ học đó, thôi, mẹ xuống nhà dưới chuẩn bị đồ ăn sáng đây.” Cô Hoa đóng cửa phòng lại nhẹ nhàng rồi bước xuống lầu, cậu vội xếp mền gối lại gọn gàng, bước vào nhà vệ sinh, cầm cây sắt răng đánh thật mạnh vào miệng, nhìn mình trong gương, nhìn thật lâu.

Thì thầm:

“Mình là người như thế nào nhỉ? Nhiều lúc mình không biết mình là gì nữa? Mình đang đeo chiếc mặt nạ hay đây là một người khác hoàn toàn, không phải là chính mình, còn cô gái tên Thiên Di kia sao lại làm con tim mình đập nhanh như vậy? Tại sao khi ở bên cô ấy mình có cảm giác bình yên và hạnh phúc lắm? Có phải mình đã...” Hàng ngàn câu hỏi được đặt ra trong đầu, hình như cậu đã có câu trả lời rồi nhưng cậu lắc đầu muốn cho dòng suy nghĩ đó bay đi không vướn bận.

Ừừ

Cánh cửa cổng ngôi trường dần đóng sập lại, tiếng trống trường vang lên hồi nào không hay, trên sân trường không còn một bóng dáng học sinh nào ngoài hàng ghế đá lạnh lẽo dưới cây phượng già cằn cỗi vươn ánh ban mai.

Cái bàn cuối lớp thật rất có ích, có thể làm những điều mình thích mà không bị thầy cô trông thấy, bắt gặp. Thiện Ân lấy cây bút đưa vào miệng ngậm, đôi mắt nhìn lên Di không rời, cô ấy chẳng phản ứng gì ngoài việc chăm chú lắng nghe cô giáo giảng bài.

“Thiện ân.” Cậu giật mình, cô giáo gọi cậu rất lớn vì trong lớp quá ồn.

Cậu đứng dậy:

“What does the monitor always go to class on time for?”

“The monitor a always goes to class action a good example for the class...” Không suy nghĩ cậu trả lời rất nhanh và rõ, câu này lúc tối qua cậu đã học thuộc lòng rồi, cô giáo cười và khen:

“Very good.” Cả lớp vỗ tay báỉ phục còn cậu cảm thấy rằng chẳng có chuyện gì vì câu hỏi đó quá đơn giản thôi sao mọi người lại không biết chứ?

Tiết học kết thúc.

Cô giáo xách chiếc cặp ra khỏi lớp, giờ này trong lớp ồn ào cả lên, giờ ra chơi thật rất náo loạn. Đám con trai “chụm” đầu vào nhau bàn “game liên minh huyền thoại”, cái game mà ai ai cũng thích và chết mê, chết mệ với nó trừ những học sinh gương mẫu, còn đám con gái cũng đang mải miết tám với nhau về những bộ phim mà mình đã xem qua, cười với nhau say sưa.

Riêng còn đâu đó trong lớp học, Thiện Ân và Thiên Di ngồi đúng vị trí của mình cậu không thích những cuộc vui đó vì đối với cậu nó không đáng để ta phải vui đầu vào, xa vời quá, trong đầu cậu hiện giờ chỉ tồn tại nụ cười xinh xắn đáng yêu của Di thôi, nhớ cái ánh mắt tròn se, sáng trong vô tư mà rất ít cô gái nào có thể sở hữu gương mặt như thế.

Cảm giác lâng lâng đến khó tả.

Cậu thở một hơi thật dài, ra ngoài hít thở không khí trong lành vừa mới bước vài bước chân thôi thì có tiếng:

“Thiện Ân à!” Di dùng hết can đảm kêu tên cậu, khuôn mặt lúng túng trái tim cứ đập thình thịch mạnh lên dường như nó muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Cậu cố gắng kiềm nén cảm giác khó chịu dâng lên không biết là gì nhanh chóng gạt phắt cái cảm giác ấy, cậu lấy lại phong thái điềm tĩnh như ngày thường, trả lời một cách bình thường nhất để không bị cô phát hiện điều kỳ lạ trong cậu.

“Có chuyện gì vậy?”

“À... à... ngày mốt cậu rảnh không?” Cô ấp úng, đôi mắt tròn se long lanh nhìn vào cậu tròng trành không chớp mắt đến kinh ngạc.

“Sao vậy?” Cậu cũng đáp lại ánh mắt đó.

“Mình... hôm đó đi chơi nha?”

“Cũng được... có ai đi cùng không?”

“Mình vốn không có nhiều bạn bè cho nên... à... mình sẽ rủ vài người bạn nữa.” Cô gật đầu trả lời qua loa cho qua chuyện.

“...”, hơi khó chịu, “tớ biết rồi.”

Cậu thở một hơi dài, đi về phía xa xăm không có điểm dừng và cũng chẳng buồn nhìn lại Di một lần.

Đêm hôm nay trong lành, mát mẻ, mọi người ai ai cũng dần chìm vào giấc ngủ ngon say sưa mơ mộng, giờ này chỉ còn những học sinh ham học mới thức để học bài.

Mặt trăng tròn trĩnh tỏa ánh sáng dịu xuống mặt đất, những chiếc lá cuốn người lại ngủ một giấc nồng ấm không vướng bận.

Trong ngôi nhà cao tầng to lớn rộng rãi khung trang vẫn còn ánh sáng thoát ra từ khung cửa sổ, cậu học sinh gương mẫu ngồi học bài trên chiếc ghế đến tận khuya. Bất chợt cậu đưa chân đẩy mạnh ra làm chiếc ghế cũng dội ngược lại không chống trả.

Trên giường chiếc điện thoại đang rung ầm ầm cùng với tiếng nhạc ngân vang lên, cậu cầm lấy lên trên tay “bạn có 1 tin nhắn mới!”, người hiển thị trên màn hình là Thiên Di.

“Cậu ngủ chưa nhắn tin với mình chút được không?”

“Ừm, tớ chưa ngủ... vẫn còn học bài, tính giải lao một chút thì cậu nhắn tin đến.”

“Ừm, cậu chăm quá hà!”

“Chăm gì đâu, chỉ là tớ nghĩ rằng, nếu muốn tạo ra kì tích thì phải hết sức nỗ lực thôi cậu à.”

“Tớ cũng nghĩ vậy! Thiện Ân này... ngày mốt đi chơi với tớ nha!”

“Thì... nhưng tớ không thích đi với nhiều người đâu”

“Ai đâu mà nhiều?” Cô ngạc nhiên.

“Thì cậu nói rủ thêm ai đó.”

“À... chỉ mình với cậu thôi!”

“Sao không nói sớm chứ? Cỡ này ngoài giờ học thì tớ vẫn rảnh nên có thể đi, hìhì.”

“Tại tớ ngại.”

“Cảm ơn cậu nhiều nha, đã quan tâm đến mình.”

“Có gì đâu, mà thôi cậu ngủ đi, khuya rồi đó... chúc ngủ ngon! ^ ^ ”

“Ừm, cậu cũng ngủ ngon nha! Bye.”

Thiện Ân nhìn ra cửa sổ nhìn lên bầu trời ngấm trăng một hồi rồi ngủ quên trên bàn học lúc nào không hay.

Trăng sáng quá, gió thổi dịu dịu, dễ dàng chìm vào giấc mộng đẹp.

Cảm giác lúc này rất khó tả, trong giấc mơ, hôm nào cũng thấy nụ cười ấy.

Sáng hôm sau.

Tiết học thể dục buổi sáng đã làm tan tành giấc mộng đẹp của biết bao con sâu ngủ, chỉ mới buổi sáng thôi mà gương mặt ai cũng bơ phờ giống cái cảnh đêm qua ngủ không đủ giấc vậy.

“Thiện Ân, chút đi tập không?” Đức Thịnh cặp cổ cậu bắt chợt từ phía sau.

“À... chút mình bận việc rồi.”

“Thì học thể dục xong mình đi mà!” Thịnh buông tay ra.

“Mình bận rồi... thật đó.”

“Bạn với em nào rồi sao... nhỉ”. đôi mắt Thịnh nheo nheo rồi cười khà khà.

“Có em nào đâu cơ chứ?” cậu gãi đầu rồi nhăn mặt.

“Thôi đi ba, cả tá kìa tại ba kén quá thôi”

“Làm như rảnh lắm vậy, còn ba thì sao có em nào rồi chưa?”

“Ồ... thì duyên, số nó chưa tới nên chưa có thôi nhưng nhất định sẽ có trong nay mai.” Thịnh cười nheo ,
“thôi... giỡn thôi, làm gì to tác vậy anh bạn?”

Tùng tùng tùng...

“Vô học rồi đi thôi nào.” Đến lượt cậu cặp cổ Thịnh kéo đi đến sân cỏ.

Tất cả các bạn khi nghe tiếng trống đều giống như được sắp đặt trước, bước từng cặp lại sân. Đến khi có lệnh hô to rõ của lớp trưởng Thiện Ân.

“Cả lớp tập hợp.”

Mọi người đều đứng vào hàng ngay thẳng rất nhanh.

“Hôm nay chúng ta sẽ học nhảy cao, bóng chuyền và cuối cùng là chạy bền” Thầy Mộc đồng dục, “ Lớp trưởng cho lớp khởi động.”

“Bạn Thanh Thảo làm chuẩn dăng hàng”, cậu nghiêm túc, đếm từng nhịp, “1 2 1 2 1 2.....1 2 1 2...” Đôi mắt cậu lâu lâu lại nhìn lên qua Thiên Di mà cô nào có hay biết, Di hôm nay giống như một nữ cầu thủ thật thụ với chiếc kết màu hồng, đôi giày bata trắng trông rất dễ thương, đôi mắt long lanh và nụ cười dần hé nở trong nắng sớm ban mai của mùa xuân.

“Nhìn cái con đó kìa, tập tướng mắt ghét, ra vẻ ỉu điệu thực nữ nhìn mà ứa mắt.” Một giọng nó từ dưới đám đông văng vẳng lên trong nheo nheo.

Tôi chỉ thoáng nghe qua thôi chứ không biết những tiếng đó phát ra từ cái miệng “xinh xinh” của bạn nào. Chắc Di cũng đang nghe thấy những điều đó nhưng Di nhin, tôi nhìn thấy cô ấy không tỏ ra thái độ nào ngoài việc chuyên tâm tập cùng lớp.

Tuy cô ấy không nói nhưng tôi biết cô ấy đang rất đau lòng, Di dễ gần, dễ mến nhưng làm sao tránh khỏi sự ghen tỵ, ghen ghét của bọn người chỉ biết hơn thua, tranh giành làm hoa khôi của trường, hotgirl của lớp chứ?

Tiếng nói của ai đó lại vang vang đến chết người:

“Bố nó làm công nhân cho nhà tao đó mấy bây, dậy mà cũng bày đặt tưởng mình là tiểu thư hông bằng.” Nụ cười khinh rẽ của đám bạn từ phía xa xa.

Thiện Ân cố ngăn những lời mỉa mai ấy lại.

“Thôi.” Cậu đang nói với cả lớp rằng xong động tác này rồi nhưng với nghĩa khác để cho bọn người đó im đi đừng nói xấu Di nữa.

Tôi nhìn sang Di, đôi mắt cô ấy rưng rưng, gục mặt xuống để không ai nhìn thấy gương mặt sắp khóc của mình và rồi tôi lại thấy có vài giọt nước rơi nhẹ xuống đất cùng tiếng thở nhẹ.

Tôi chỉ biết đứng đó lẳng lặng, gió từ đâu thổi đến, chiếc lá vàng trên cành cây rơi rụng xuống nhẹ bưng rơi khắp nơi, khoảng cách giữa tôi và cô ấy ngày càng ra xa hơn.

Di đưa tay lên lau lau khóe mắt, trong gió tóc cô ấy bay bay, chiếc “kết” của Thiện Ân rơi xuống...

“Xem nó kia, giở trò mít ướt nữa, tức cười quá ...” Tiếng cười rộn rã. Bây giờ tôi đã biết

người đó là ai, đó không ai khác là Thục Mai, người đã bị loại không được làm lớp phó, nên bấy lâu nay bạn ấy luôn ghét và nói xấu cô ấy, Di cười gượng trong đau đớn tột độ.

Tôi không làm gì được cả, hiện giờ tôi rất muốn đánh vào mặt bạn ấy vài cái vì đã nói xấu Di của tôi dù có bị người ta nguyên rủa là xúc phạm con gái đi nữa.

Tôi muốn chạy lại ôm cô ấy vào lòng để che chở tất cả cho cô ấy, để cô ấy không bị những lời xúc phạm của bất kì ai.

Thiện Ân cũng đang nhìn sang Di, cậu ấy trông như một khúc gỗ cứng ngắt, không nói gì và không biết tận dụng cơ hội.

Khi tan tiết học, Thiện Ân chạy thật nhanh theo sau Di.

“ Di à!”

“ ... ” Di nhìn đắm đắm.

“À... cậu có thường nghe nhạc không?” Hơi thở hỗn hển.

“Cũng thỉnh thoảng... sao thế cậu?”

“Mình, mình có vài bài hát mới thấy hay hay nên muốn cho cậu nghe coi thế nào ấy mà.”

“Ừm... dậy mình lại băng ghế đằng kia ngồi đi.” Cô ấy cười làm tim Thiện Ân đập liên hồi, “ nhưng nghe làm sao?” Thiện Ân lấy trong túi ra chiếc điện thoại màu đen huyền sáng bóng, cùng chiếc tai nghe màu trắng sang trọng.

“Chờ mình một chút nhé!”

Một lát sau cậu đưa một bên tai nghe vào tai Di, dĩ nhiên bên tai nghe kia thì gắn vào tai cậu.

“Cảm ơn cậu.” Di lại cười tươi.

“Sao lại cảm ơn mình thế?” Cậu gãi gãi đầu.

“ Cảm ơn cậu vì cậu đã quan tâm tới mình như thế, tớ hiểu cả mà. Hihi.”

“Không có gì... cậu là bạn đầu tiên của mình mà, hề hề.” Cậu nhìn thẳng vào mắt Di rồi cười khẽ, “những khi mình buồn mình thường nghe bài này, nhịp điệu rất hay cậu nhỉ”.

“Ừm, bài này tên gì vậy?”

“Bài ‘Tìm Em’ của Hồ Quang Hiếu, những ai thích thể loại nhạc nhẹ đều biết đến nó cả.”

Không biết sao mà hôm nay Thiện Ân nói nhiều quá, “còn nhiều bài khác hay lắm!” Di cười cười, cả hai cùng đi bên nhau, tựa vào nhau nghe nhạc.

Không hiểu sao trời hôm nay không một “hạt ” nắng nhìn giống như ban chiều gió thổi nhẹ nhẹ, chiếc lá dong đưa qua lại trên cành.

“Thiện Ân này” Di ngẩng đầu sang nhìn cậu.

“Sao vậy, bài này nghe không hay à?”

“Không, tớ muốn hỏi cậu một điều.”

“Ừm... cậu cứ nói đi!”

Di nhìn lên bầu trời xanh cao thăm, đám mây không ngừng trôi, gió không ngừng thổi nhẹ.

“Cậu có tin trên đời này tồn tại phép màu không?”.

“Mình chưa nghĩ đến điều đó bao giờ... không biết nữa, thế nhưng phép màu mà có thật thì cũng hay nhỉ, mình thấy hằng ngày chúng ta cứ làm những chuyện lặp đi lặp lại chỉ có bấy nhiêu, rất nhàm chán...”

“Mình cũng nghĩ vậy, con người chúng ta sống làm gì, lúc nhỏ thì được ba mẹ tập đi tập nói, khi lớn lên thì phải thực hiện bốn phận đi học, khi học xong thì phải đi làm kiếm tiền nuôi sống bản thân và gia đình, đến khi trưởng thành thì phải lập tổ ấm cho riêng mình, sau đó sinh con, rồi nuôi dạy chúng nên người, cuối cùng chúng ta cũng phải trở về các bụi, chịu đựng bao nỗi đau và hết lần này đến lần khác, cuộc sống như một chuỗi lặp đi lặp lại nối tiếp nhau thật nhàm chán.” Di nhìn xa xăm.

“Di à, ước mơ của cậu là gì?”

“Mình... mình... muốn được bay trên bầu trời như những cánh chim, bay đến những nơi nào mình thích, sống không vướng bận lo toan.” Cô ấy cười khẽ, “ước mơ xa vời lắm phải không? Mãi mãi chẳng bao giờ làm được... trừ khi có tồn tại phép màu ”.

“Được chứ!” Thiện Ân gật đầu, “cậu muốn bay không?”.

Khi nghe xong Di như đứng hình, “bay làm sao được thế lớp trưởng?” Di đùa lại Thiện Ân, “ừm, mình muốn bay cậu làm thế nào nào?”

“Chắc chắn chứ?”.

“Ừm, chắc chắn.” Cô lại gật đầu khẳng định.

“Được thôi.”

Cậu ngó xung quanh thấy ở đây ít người vì lúc này các lớp đều đang học, lớp Thiện Ân thì đã về hết cả rồi và ở đây là ở phía sau trường nên ít người qua lại.

Cậu đứng dậy tiến lại gần Di rồi quay người lại hướng lưng về phía cô, “cậu lên đi ”

“Ồ... kì lắm, sao lại...” Cô chưa nói dứt lời Thiện Ân đã nắm chặt hai chân cô là nhấc lên. Di hét lớn, “cậu an gian quá!” Di cười rồi dang hai tay ra, ngược mặt lên bầu trời xanh tưởng tượng giống như mình đang bay. Cười thích thú cùng làn gió thổi trước những bông hoa và dưới chân là đám cỏ xanh mơn mơn mà bây giờ cô không còn cảm thấy buồn vì những lời nói châm chọc của bọn người đó nữa, “Thiện Ân, cậu là người mang đến phép màu ình đây” Cô nhìn xuống cậu nghĩ thầm.

Dường như cảnh vật đang được quay chậm, nụ cười của cô vẫn nở, tiếng cười khúc khích, niềm hạnh phúc vẫn còn.

Cô đang bay.

Bay cao lắm.

Cô đang cố gắng lưu giữ khoảnh khắc tuyệt vời này vì có thể nó chỉ đến một lần với cô trong cuộc đời.

Gió thổi mạnh hơn, tất cả đều căng đầy nhựa sống.

Một lúc sau.

Thiện Ân nhấc Di xuống

“Mình nặng lắm phải không?”

“Ừm, nặng lắm...” Cậu nhăn mặt, “nhưng thấy cậu vui như thế tớ thấy mọi mệt mỏi, lo toan đều tan biến.” Cậu dường như nảy ra một ý gì đó, “cậu ở đây đợi tớ một lát nhé, tớ sẽ trở lại nhanh thôi, nhớ nha, chờ tớ nha!” Cô gật đầu, chẳng hiểu gì.

Một lát sau cậu quay lại, đang giấu cái gì đó sau lưng.

“Tèn tèn tèn tèn, tèn tèn tèn tèn, tớ tặng cậu này!”

Là bó hoa Du Du, tượng trưng cho sự vĩnh cửu, thiêng liêng, thanh cao.

Loài hoa này cậu chỉ tặng cho người mà cậu yêu thương nhất.

Người này là Di.

Lý Thiên Di, là người cậu coi là người quan trọng nhất, thương yêu nhất.

Woa, hoa đẹp quá, mùi thơm cũng không ngừng ngào ngạt tỏa hương.

“Cảm ơn cậu, nó đẹp lắm!” Cô không giấu được vui mừng, lần đầu tiên có một chàng trai tặng hoa, mà đây là hoa Du Du nữa, loài hoa mà cô rất thích, nó cũng giống như hoa hồng, một tình yêu, một tình cảm cao thượng, trong sáng, đẹp đẽ.

Có lẽ cô gái này đã thích cậu và cậu cũng đã có cảm giác với cô.

Hạnh phúc về một ngày mai tươi sáng sẽ ngập tràn.

Niềm vui không ngừng đến bên.

Mấy trắng trên bầu trời lặng lẽ trôi.

“Hứa, hứa... he” Thăng Thịnh từ đâu ra vỗ nhẹ vào vai cậu chọc ghẹo, “thì ra là bạn chuyện này à?” Thiện Ân giật mình, nó thì cười khi khi.

“Ồ... thì... thì, bây giờ mình phải đi về đây!” Mặt cậu đỏ bừng lên, “chào hai cậu, mình phải về trước nhé!”

Thiện Ân cầm trên tay chiếc điện thoại đi về, “thật may quá, cái thằng nhiều chuyện này không nhìn thấy.” Cậu thầm nghĩ.

“Cái thằng này, hôm nay làm sao vậy, kì lạ quá!” Thịnh lắc đầu, quay sang Di: “cậu mới mua hoa à? Đẹp đó.” Trong khi Di lại thì thầm nhìn theo hướng cậu đi, “tớ thì thấy Thiện Ân bây giờ rất thân thiện với mọi người, giống như trở thành con người khác, lúc mới gặp cậu ấy lần đầu tiên, trông cậu ấy rất lạnh lùng, hờ hợt, và không bận tâm đến con gái, bây giờ thì...”

“Hình như mình là kì đà cản mũi thì phải” Thịnh nghĩ bụng, “thôi tớ về luôn đây, chào cậu!” Thịnh đưa tay lên vẫy chào, Di cũng cười rồi cũng chào, đáp lại. “ừm, cậu về đi, mình ở đây một lát nữa mới về.”

Di ngồi xuống băng ghế ngược mặt nhìn lên bầu trời xanh suy nghĩ vẩn vơ, rồi cười một mình.

“Cảm ơn cậu! người mang tên phép màu.”

Cười trong hạnh phúc.

Thực sự phép màu có tồn tại cho những ai tin vào nó.

Ừừ

“Thiện Ân.”

Tiếng gọi từ phía sau, thất thanh.

Cậu ngạc nhiên, quay người lại, “à, là Phong à!”. Di nhìn cậu.

“Cổ này sau rồi, còn nhớ tới thằng bạn này sao?”

“Mày nói gì kì vậy, tao cũng bình thường thôi!” Cậu cười cười, trong ánh nắng làm cậu

gương mặt cậu tỏa sáng.

“Ai đây?” Thanh Phong há hốc miệng ngạc nhiên.

“À, quên giới thiệu, đây là Thanh Phong bạn thân tớ, còn đây là Thiên Di cô bạn tao mới quen.”

“Chào cậu!”

“Chào cậu!”

Phong ghé miệng vào tai cậu thì thầm, “cô bạn của mình xinh đấy, nhường tao nha!”

Vừa mới nói dứt câu cậu cú vô đầu nó một cái thật đau. “Ừ, được đó, về nhà mà nằm mơ đi, lâu rồi không gặp tính xấu vẫn không bỏ he.”

“Hai cậu làm gì thế?”

“À, bạn thân lâu ngày không gặp đùa vui tý á mà?” Hai đứa gái đầu cười.

“Sao cậu quen được với cái thằng này hay đây?” Phong nhìn cậu nhướng nhướng.

“Sao cậu lại hỏi vậy? Tớ không hiểu?” Di gái gái đầu, “thằng này khó chịu gần chết, nó suốt ngày có cười đâu.” Phong dường như bị đứng hình, nhớ ra điều gì đó, ngo sang cậu kinh ngạc, “mày đang cười đó hả? Mày nói ghét cười lắm mà, chắc bữa nay trời mưa quá!”

“Cậu nói gì kì vậy, Thiện Ân cười suốt đó đấy chứ?”

“Ê, mậy, tao có nói điều đó sao?”

“Chứ sao, tao bạn thân mậy mà, không lẽ hông biết?” Phong cười khà khà, “thôi, chịu cười cũng tốt rồi.” Phong nhìn đồng hồ, “thôi có gì dịp sau, nói chuyện thả ga nha, giờ có việc bận rồi, đi đây.”

Phong vẫy tay chào rồi biến mất hút, “lại bận đi tán gái chứ gì? Cái thằng này.”

“Cậu ấy học trường nào vậy? Nghe nói cậu ấy là bạn cậu mà sao lại không học chung?” Di nhăn mặt vì ánh nắng.

“Nó học trường Tỉnh Thành, có thi vào trường tụi mình như không đủ điểm.”

Di gật đầu, “cậu ấy cũng đẹp trai nhỉ?” Cô cười hi hi.

“A, giờ làm quen được bạn mới rồi, đẹp trai hơn mình rồi có nghỉ chơi với mình không đấy?” Cậu làm ra vẻ tội nghiệp.

“Làm gì có, cậu đẹp trai hơn cơ!” Cô cười trong ánh nắng giữa đường hắt vào.

“Thật không?”

“Thật, không tin thì cậu về soi gương đi.” Di càng cười lớn hơn. “Tớ biết tớ rất đẹp trai mà, khỏi soi, hehe.”

Cả hai vừa đi vừa cười say sưa, cậu còn kể chuyện hồi ấy cho Di nghe, cô cười mỉm hạnh phúc.

5. Chương 5: Hạnh Phúc Đã Bay Theo Làn Gió

Thành phố Ngân Giang Ngày 21 tháng 12 năm 1998...

Đài khí tượng thủy văn Thành phố Ngân Giang thông báo thời tiết hôm nay rất không thích hợp để đi chơi xa hay tổ chức những chuyến picnic. Ngay từ sáng sớm, bầu trời đã âm u, những đám mây đen kịch nói nhau như chơi rượt đuổi trên nền trời thăm thẳm. Cảm tưởng như cả nền trời là một sân lửa đen ngòm, và những đám mây như những con chó hoang mặc sức vùng vẫy trong bộ lông sùn nước.

Nhằm báo hiệu một điềm chẳng lành sắp đến.

“Di à, hôm nay chắc trời mưa to lắm nhỉ?” Bạn Thanh Thảo ngồi phía sau Di đưa tay lên kéo tay áo Di lôi xuống, miệng thì nói nhưng cặp mắt thì nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ừm, mình không biết sao mà trong lòng cảm thấy bất an quá Thảo à!” Di nhìn chăm chăm vào mắt Thanh Thảo, gương mặt buồn rủ rượi, nhợt nhạt.

“Bà cứ giải tự hù mình, chẳng có chuyện gì đâu...” Thảo trấn an bạn, Thiên Di quay mặt lên tiếp tục ghi bài, rồi lắc lắc đầu.

“Tùng tùng tùng...”

“Ra chơi rồi, bà xuống canteen không?” Thảo đưa tay lên vai Di rồi hỏi.

“Ừm, mình cũng muốn đi ra ngoài dạo một chút.” Di gật đầu, họ cùng bước xuống từng nấc thang vào lồng canteen, nơi tụ hội rất nhiều học sinh từ tất cả các lớp, ai ai trông thấy cô cũng liền tránh né, một đám nam sinh đang chụm đầu vào nhau bàn tán một chuyện gì đó mà hai mày nhíu lại ra vẻ rùng rợn :

“Mày có nghe nói gì không ông Minh, bố của hotgirl Thiên Di lớp 10a10 vừa mới giết hai cha con ông Cảnh hàng xóm, hình như bây giờ ông đang bị công an bắt rồi.”

“Ừm, xinh vậy mà có người cha ác ghê!” Bạn nam kể bên bển môi.

“Các cậu đang nói gì vậy, bố mình sao lại giết người chứ? ” Cô nghe thấy liền trừng mắt lên, quát lớn như cả người trong canteen đều nghe thấy.

Bọn họ nghe thấy ra vẻ không để ý đến, rồi dần tan ra, mỗi người đi về một phía, tất cả đều nhìn cô bằng cặp mắt sợ sệt rồi chỉ chỉ trỏ trỏ vào mặt Di.

Bên tai tiếng nói vang lên:

“Hình như bây giờ ông đang bị công an bắt. ”

Cô chạy nhanh về nhà, chiếc váy phất phới trước gió, mái tóc được xỏa xuống bay nhẹ theo làn gió nhưng đột nhiên nó khựng lại, đứng yên ở đó không cử động.

“Ông Minh nổi tiếng là hiền lành, hay giúp đỡ người nhưng bây giờ lại giết người chứ? Thiệt là... đã lộ rõ bộ mặt thật rồi.” Bà hàng xóm đưa tay chỉ chỉ vô ông Minh đang bị công an còng hai tay gương mặt ông nhợt nhạt, xanh nhợt trông không giống là kẻ giết người nhưng vật chứng, tan chứng trùng trùng trước mắt thì ai còn nghĩ đến ông ta vô tội.

“Bà có im đi không?” Bà Minh không chịu nổi sự sỉ nhục của bà hàng xóm, nắm chặt vào vai bà như đang muốn giết bà vậy nhưng rồi bà ngã quỵ xuống đất, áp tay lên mặt mà khóc...

Tếng khóc thật thê lương, ai oán.

Di trông thấy cảnh đó, liền chạy lại ôm lấy mẹ mình mà nước mắt không ngừng chảy dài xuống đất, hai khóe mắt và bờ má đỏ hoe... họ “xí ” vào mặt hai mẹ con cô rồi bỏ đi, ông Minh cũng đã lên xe ra đi rồi, giờ chỉ còn Di và mẹ Di ôm nhau khóc thảm thiết giữa thế gian sống hai mặt, mới hôm qua bà ta còn ăn nói ngon ngọt mà giờ đây trở nên như thế này.

Có một người phụ nữ cũng đã đứng tuổi tướng đi bực dọc đôi mắt ứ nước mắt lạnh tanh không tí cảm xúc, còn phía sau là một đám người khác cũng đi xồng xộc tới, bà đi đầu nhanh tay túm tóc mẹ Di kéo mạnh lên.

“Trả chồng và con trai lại cho tao... nhà tao làm gì đất tội với nhà mày mà đối xử với tao vậy hả?” Bà ta hét lớn, nước mắt cũng sắp bật tung.

Di chỉ còn biết cầu xin bà ta đừng đối xử với mẹ cô như vậy nữa.

“Cô à... bỏ tay ra đi mà... đừng làm thế với mẹ cháu vậy mà...cháu xin cô.” Di này nỉ thảm thiết trong nước mắt.

Bà ta cũng đã buông ra nhưng lại quát lớn hơn:

“Xem kia kia... con mày vẫn còn mạnh khỏe nhưng con tao thì sao... nó chết rồi... mày trả con tao lại đây...” Bà Cảnh cũng rơi nước mắt.

Bà Cảnh đau đớn hất hủi không biết làm gì hơn trong khi bọn người kia xông đến đánh tóa xua.

“Nó đó... thích thì bà đem về nuôi đi...” Mẹ Di khóc nức nở thốt ra mà không suy nghĩ.

“Mẹ... mẹ...” Cô khóc và gắng sức thoát ra khỏi đó mà chạy đi thật nhanh, âm thanh chửi rủa càng nhỏ đi dần không nghe thấy.

Bà cảnh đã đáng thương nhưng mẹ Di lại càng đáng thương hơn.

Ánh mắt đau đớn, tủi nhục làm bà mệt mỏi, mọi thứ liên tiếp ập đến nhà bà như một chặn bão.

Mong cơn bão này sẽ qua và mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Tòa án nhân dân...

“Quan tòa tuyên phán ông Lý Văn Minh tù chung thân vì tội giết 2 mạng người, bãi tòa.” Quan tòa cất giọng nói lớn, mẹ cô bắt đầu rơi nước mắt từng giọt từng giọt, còn cô đang cố nhịn, cố gắng đưa ra bộ mặt tươi tỉnh nhưng từ sâu thẳm đôi mắt ấy dần dần ươn ướt và rưng rưng nước.

Ừ Ừ

Từ ngày bố Di bị kết án, cô bị bạn bè kì thị, xa lánh, đều có ác cảm với cô, luôn chỉ trích, nói xấu, không ai dám lại gần, Thanh Thảo mà thường hay nói chuyện đi chơi cùng với Di giờ cũng dần lảng tránh cô, và đặc biệt Thiện Ân, cậu cũng thế, cậu biết đó không phải lỗi của cô nhưng lại không có cách nào đối xử với cô như trước được, có lẽ cái chữ “giết người” đã ăn sâu vào tâm trí của cậu, mẹ cậu đã chết, điều đó lẫn quẩn bên cậu làm cậu chẳng biết nên cư xử thế nào cho phải.

Cách nhìn của con của kẻ tù tội, giết người, đã ảnh hưởng đến cảm xúc mà mọi người với cô. Mấy ngày liền, mỗi lần Di đến bất chuyện, cậu lại lơ đi cứ như cô không hề tồn tại.

Hôm nay cũng vậy, dù trong lòng muốn trở lại che chở, bảo vệ,

động viên nhưng cái thành kiến con của kẻ giết người làm cậu ngưng lại, xem nhau như hai người chưa từng quen biết.

“Thiện Ân à!” Di gọi tên cậu từ ngoài hành lang trường, nhưng cậu chẳng buồn quay đầu lại, cô cất giọng trầm thiết hơn: “Thiện Ân à...”

Cô lại tiếp tục gọi, cậu vẫn vờ như không hề nghe thấy, nhanh chân bước vào lớp rồi lại lén nhìn cô từ phía trong cửa sổ lớp. Mọi người đi qua lại đều sợ, có người ném cả cái nhìn khinh bỉ, ghét bỏ, có đứa còn cố ý nói lớn cho Di nghe:

“Không ngờ chúng ta lại cùng trường với con của kẻ giết người, sao nó không biến đi cho không khí trong lành hơn, ở đây làm dơ bẩn chứ làm được gì, nếu nó không đi chắc học sinh chuyển trường khác học hết quá!” Cái con nhỏ cất giọng chảnh chọe lên.

“Thôi đi bà, nói một hồi nó giết tội mình luôn bây giờ, tui còn tui đời lắm, con của tội phạm chứ chẳng chơi.” Một nhỏ khác giọng sợ sệt ngoáy sâu vào nỗi đau của cô.

“Ừm, bà nói cũng đúng, ba nó vậy, thì nó dám lắm à, đi thôi.”

Chợt những vầng đen lại xuất hiện bao trùm lấy cô, những cặp mắt to tròn, khó chịu đang nhìn trừng trừng vào cô, cô không biết phải đối mặt với thế giới này làm sao chỉ biết ngồi xuống dựa lưng vào tường để mình có điểm tựa, hai tay cố nắm thật chặt vào hai váy, cố kiềm lại những giọt nước mắt đang trực trào rơi, cô nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại để ánh sáng biết mất và không hề tồn tại, đến khi mở mắt ra, ánh mây, trời xanh, một đôi mắt vô hồn. Cậu không biết cô đang nghĩ gì, cô đang dần gục ngã nếu không có ai bên cạnh.

Buổi tan học.

Di vô hồn mà đi về phía trước không một lần ngoảnh lại, đến khu xóm bị mọi người đều ghét bỏ, họ vứt rác ra đường, vào người cô... những thứ dơ bẩn, những thứ mà họ không dùng đến, chờ người dọn vệ sinh

đến lấy thì họ ném vào người Di. Còn có một số đứa nhỏ ném cà chua, rau cải và cả trứng thối lên người Di, miệng không ngừng nói, “Con kẻ sát nhân, biến đi.”

Giờ cô không còn sức để đi nữa, khụy xuống đất, im lặng, mọi người xung quanh hét toáng lên toàn là lời chửi mắng không thương tiếc:

“Mày đi ra khỏi đây mau... ở đây không ai chứa mày đâu, đồ rác rưởi, bẩn thỉu.”

Giờ đây, bạn bè, thầy cô, đến những bác hàng xóm, lũ trẻ con mà cô yêu quý, và nhất là cậu cũng rời xa cô, xem cô như người xa lạ.

“Đi đi, bố mày giết đến hai mạng người, mà không nói lấy một lời xin lỗi, ăn năng, sớm muộn gì mày cũng giống bố mày thôi.”

“Chung một dòng máu sát nhân thì sớm muộn gì mày cũng dậy thôi, hai mẹ con mày đi ngay đi, cả nhà mày chỉ hợp sống với ổ rác, haha.”

Nhà ai cũng đều đóng cửa nhưng âm thanh lại cứ vang vang đến chết người, Di vẫn ngồi đó, mặt cho người ta sỉ nhục tàn nhẫn. Từng lời mắng chửi, nhục mạ rộ lên, Di chẳng phản kháng gì chỉ im lặng khóc, sau đó cô hét lên trong tuyệt vọng.

“Ông trời ơi! Con đã làm gì sai mà ông đối xử tàn nhẫn với con như vậy, TẠI SAO? ÔNG NÓI ĐI, hức hức.”

Nhìn người con gái nhỏ bé bị mọi người sỉ nhục mà chỉ biết chịu đựng, tôi càng thấy đau nhói.

Nghe cô hét vậy, Thiện Ân từ sau bước đến ôm chầm lấy Di vào lòng, không biết tại sao cậu lại muốn che chở tất cả cho cô, không muốn cô phải chịu mọi tổn thương nào nữa.

“Các người hãy thôi đi, người có tội là bố cô ấy không phải cô ấy, tại sao những gì bố cô ấy làm lại bắt cô ấy chịu hậu quả. Nếu các người cũng rơi vào hoàn cảnh giống Di, cũng bị người ta chửi mắng, nhục mạ thì cách người suy nghĩ sao hả, ‘Ánh mắt tức giận, hét toáng lên.’

“Bố nó giết người sớm muộn gì nó cũng giống bố nó thôi, cậu bên vực nó chắc cũng chẳng tốt lành gì.” Giọng người đàn ông từ trên tầng hai nhìn xuống nói mỉa mai.

“Hừ, cô ấy có ra sao cũng tùy vào cách các người đối xử thôi, đúng, tôi cũng chẳng tốt lành gì vì tôi cũng giống các người xa lánh cô ấy, không ở bên cô ấy những lúc khó khăn nhất, không có can đảm ra mặt bên vực, bảo vệ người bạn tốt của mình, điều đó làm tôi thấy mình thật tệ hại.

Thiện Ân cứng rắn nói làm ông ta đơ họng, những người khác cũng thôi ném rác và

chửi nữa. Họ lảng lảng đi vào nhà, sự im lặng bao trùm khắp khu phố. Cô nhìn cậu với ánh mắt triu mến, cậu đưa tay lên lấy rác ra khỏi người cô.

Di đẩy Thiện Ân ra.

“Sao cậu lại ở đây, người tớ dơ lắm, cậu không sợ tớ sao?” Cô lau lau vào hai bên mắt của Thiện Ân, nước mắt không ngừng rơi dài từ khóe mắt.

“Mình xin lỗi vì đã đối xử với cậu như thế, mình sẽ không xem là không quen biết cậu nữa, tin mình đi.” Cậu cũng đưa tay lên lau nước mắt cho cô.

“Tách... tách... rào... rào.”

Mưa bắt đầu đổ, rửa trôi bụi bẩn trên người cô, cùng lúc đó rửa trôi

bao muộn phiền, đôi mắt cô dần trở lại long lanh không còn vô hồn như trước.

“Di à, cậu có thích mưa không?” Thiện Ân đỡ cô đứng lên.

“Ừm, mình rất thích ngắm mưa, cảm giác như mọi ưu tư, phiền muộn đều được vơi đi hết.” Di cười nhạt trong mưa, vung tay ra xoay vòng vòng..

“Ngốc! coi chừng bị cảm đấy, tớ không muốn phải chăm sóc cậu đâu đó.” Cậu mắng yêu rồi lại nở nụ cười dịu dàng, Di cười khúc khích làm Thiện Ân cảm thấy bối rối.

Một giai điệu từ quán nước Thanh Thanh bên đường vang vọng, da diết.

...

Tiếng mưa rơi vẫn âm thầm trong đêm giường những, quạnh hiu

Trôi về đâu áng mây cuối trời

Có giấc mơ em mong chờ một ngày mai bao nắng ấm

Đến bên đời hé môi cười, tìm trong những ngày xanh.

Những đêm vắng mình em mà thôi

Ai nào đâu biết chẳng em buồn.

Niềm hạnh phúc về ngày tươi sáng

Có bên đời em chẳng

Vẫn mong chờ dù là phút giây

Đêm ngày qua giấc mơ bình yên

Mãi mong chờ một tình yêu rồi sẽ tìm thấy

Mình trong những ước mơ nhỏ nhoi.

Có bao giờ bình minh với em

Khi ngày qua trời không buông nắng

Niềm hạnh phúc xa vời vẫn âm thầm

Tìm trong những giấc mơ đêm về.

Mưa còn rơi, bên em

Xóa tan những khác khao, hy vọng

Rồi đêm mưa lạnh căm

Giường như đã qua

Giọt nắng qua hang cây

Nhẹ nhàng, ấm áp về bên em rồi

Giờ đây nỗi đau

Sẽ nhạt phai.

(Cho em – thù chi, wanbi tuần anh)

...

Thiện Ân dắt cô về nhà, trên đường đi, không ai nói bất kì lời nào.

Mưa cũng ngừng rơi.

Chiếc cầu vòng bảy sắc màu hiện lên trên bầu trời, nối phía cuối con đường mà họ đi.

Họ đang nắm chặt tay nhau, cùng chiến đấu với mọi khó khăn, hiểm nguy phía trước.

Hoàng hôn dần buông xuống.

Màu hồng trên bầu trời đẹp quá, rực rỡ!

Tất cả đều tưởng như không còn hy vọng nhưng giờ từ trong bóng tối đen nhòm vẫn còn lóe lên một luồng sáng diệu kì, mọi thứ như tỏa sáng sau cơn mưa.

6. Chương 6: Không! Tất Cả Không Phải Là Sự Thật

Có người đã từng nói: “Khi bạn mất một thứ gì đó, nhất định bạn sẽ được trả lại bạn một thứ khác, không cần bạn cố sức lặn lội tìm.”

“Thiện Ân à, xuống ăn tối đi con.” Cô Hoa cầm trên tay đĩa salad thịt bò mà thất thanh gọi cậu, cậu chạy xuống cấp tốc vội kéo ghế ra ngồi xuống, cô Hoa cũng ngồi cùng, họ giống như hai mẹ con cùng nhau ngồi trò chuyện.

“Mẹ à, con không biết con làm sao nữa, mỗi lần gặp mặt Di thì tim con lại đập rất mạnh, nói chuyện lại chẳng thốt nên lời ? Mẹ biết con bị gì không vậy?” Cậu tâm sự với cô Hoa, lấy cái nĩa dầm dầm vào miếng thịt, cô Hoa cười rồi cắt giọng ngọt ngào:

“Chắc có lẽ con đã thích cô bé ấy rồi đấy, cứ từ từ theo đuổi con bé hãy tỏ ra mình là người đáng để tin tưởng, đừng tỏ ra rụt rè, con gái rất ghét con trai như vậy lắm con à!” Một người đã từng trải nên biết được Thiện Ân đang nghĩ gì.

“Nhưng con cần phải làm gì để bày tỏ hết tình cảm với cô ấy đây?” Thiện Ân ấp úng, ngượng ngùng.

“Con chẳng cần làm gì cả, chỉ cần dù có chuyện gì cũng phải ở bên cạnh con bé, luôn bên dựt con bé thế là đủ rồi. Con bé sẽ hiểu hết tất cả mà.” Cô dạy bảo tường tận như một chuyên gia thật sự.

Thiện Ân mỉm cười với cô rồi gặt đầu lia lịa...

Nhà Thiên Di.

Giờ chỉ còn hai người, hai mẹ con chỉ còn biết nương tựa vào nhau mà sống qua ngày, còn ba cô đang ở trong tù cùng với sự tiếc nuối và luôn suy nghĩ đến hai chữ “giá mà...” sự ân hận ấy đã muộn ông phải trả giá cho cái tội giết người.

Mẹ Di từ cái ngày định mệnh đó bà vô cùng đau đớn khi không còn chồng bên cạnh, giờ đây bà lại phải làm chức vụ trụ cột gia đình, biết bao nhiêu là gánh nặng.

Bà vốn đã mang trong mình chứng bệnh phổ hiểm ác, bà thường ho ra máu, những giọt máu ấy từ từ rơi từ miệng, lúc như thế bà giấu không cho Di biết, chỉ ngậm đắng nuốt cay một mình.

“Mẹ à, con ra ngoài mua đồ ăn về nấu nha mẹ, mẹ ở nhà nằm nghỉ đi con sẽ về sớm mà.” Giọng cô thanh thốt, trêu mếu, bà gặt đầu nhưng đôi mắt đang nhắm hờ...

“Di à” Bà gọi Di, bà mở mắt ra.

Di quay mặt lại nhìn.

“Mẹ xin lỗi con vì đã nói ra những lời đó... xin lỗi con!” Bà rơi nước mắt.

“Mẹ à... đừng nói vậy mà, con hiểu cả mà!” Cô gặt đầu rồi đi ra ngoài khóc nức nở..

Khoảng 30 phút sau.

Vừa đi chợ về cô bước vào nhà, rồi bất chợt trừng mắt lên, chiếc vỏ đựng đồ ăn bỗng nằm xuống đất, những củ cà rốt, cà chua, cá, rau, cải nằm lán lóc trên sàn nhà...

Bà Minh đã ngất đi lúc nào không hay, kê bên là một đồng máu đỏ tươi, cô liền ôm lấy và đỡ mẹ mình lên , cô khóc nức nở rồi hét toáng lên:

“Mẹ ơi, mẹ làm sao vậy? đừng làm con sợ mà.”

Khóe mắt ứa đầy nước, cô vội kêu xe cấp cứu đến chở mẹ cô vào bệnh viện, Di vừa đi vừa khóc. Cô chỉ còn có một người thân thôi vậy mà bà còn muốn bỏ cô mà đi đến một nơi xa xôi ấy.

Tiếng xe cấp cứu kêu lên làm cho nước mắt lại chảy, nó không thể ngừng lại được dù cô rất muốn. Di ngồi lên chiếc ghế trước phòng cấp cứu, ngược mặt lên, chấp tay cầu nguyện ẹ được sống.

Một hồi lâu ông bác sĩ bước ra từ cánh cửa phòng cấp cứu, cô vừa khóc vừa vội bước lại:

“Bác sĩ, mẹ cháu... không... sao đúng phải... không bác sĩ...?”

“Cháu bình tĩnh lại đi, xin lỗi cháu, nhưng chúng tôi đã cố gắng hết sức, đây là chứng bệnh giai đoạn cuối, chắc bà đã cố kiềm nén và không đến chữa trị nên mới đến nông nỗi như ngày nay.” Ông bác sĩ nắm chặt hai cánh tay yếu ớt của cô.

Trông Di không còn một chút sức lực gương mặt tái nhợt xanh nhợt không một chút máu, ngồi quỳ xuống nền đất ngất đi lúc nào không hay.

Khi cô tỉnh dậy thì thấy mình nằm trên giường bệnh, kế bên là Thiện Ân, nghe được tin cậu đã bỏ học để đến ở bên cạnh Di. Cậu đã ngủ nhưng bàn tay luôn nắm chặt lấy bàn tay Di. Di chưa tỉnh dậy, miệng lẩm bẩm:

“Mẹ... mẹ... đừng bỏ con mà!” Cô đưa tay với lấy mẹ cô nhưng bà ấy đi ngày một càng xa hơn.

“Không.” Tiếng hét lớn, trán đầy mồ hôi, cô làm cậu tỉnh dậy mà thủ thỉ với Di: “Mẹ cậu... mất rồi... Di à!”

Những giọt nước mắt lại bắt đầu chảy... cô luôn nghĩ đó chỉ là mơ, không muốn tin là thật. Hét lớn:

“Cậu nói dối... mẹ tôi chưa chết mà...” Gương mặt xinh xắn giờ đã nhòe nước.

Di vội chạy đến căn phòng chỗ mẹ cô. Thấy bà nằm yên một chỗ, ông bác sĩ khẽ đắp tấm vải trắng lên trên người bà. Di thấy thế chụp lấy tay ông, ngăn không cho ông ta để tấm vải lên người mẹ mình, làm như vậy sao mẹ thở được, nhưng tim bà đã ngừng đập từ lâu rồi.

Mẹ cô đang ngủ mà, sao lại làm vậy chứ, thật là nhẫn tâm.

Cô mở mắt nhìn trừng trừng vào mặt bác sĩ rồi quay sang mẹ cô.

Bác sĩ thở dài, chán nản rồi bỏ đi.

Cô thần thờ ngồi bên giường bệnh nơi mẹ cô nằm.

Màu trắng.

Căn phòng, tất cả đều là một màu trắng toát, lạnh lẽo.

Ánh nắng vàng rực chiếu vào trong phòng qua chiếc cửa sổ.

Cô lặng lẽ.

Mẹ cô đang ngủ vùi.

Cô không dám cử động sợ mẹ cô thức giấc.

Di khẽ mỉm cười, nắm chặt lấy đôi tay lạnh lẽo ấy trù mến.

Nhưng dường như cô đã trở về với hiện tại thê lương.

“KHÔNG! Không mà, Mẹ ơi... mẹ... tỉnh lại đi mà... đừng giận với con mà!” Cô gào thét, “không... đây chỉ là mơ thôi, không, KHÔNG...” Di bước ra xa chiếc giường nơi mẹ cô đang nằm, nhắm mắt lại.

Đột nhiên Thiện Ân đi lại bên đứng phía sau Di, Di đau khổ không muốn tin đây là sự thật, cậu nắm tay Di và ôm lấy cô vào lòng, cô cứ khóc, giọt nước mắt rơi lên người như mưa nhưng cậu vẫn mặc, càng ôm cô thật chặt như muốn chia sẻ nỗi đau khổ với Di.

Cô ấy mệt mỏi và ngất đi trên người cậu trông cô giống một đứa trẻ.

Tôi nhìn thấy mẹ Di, bà ấy đứng dậy từ chiếc giường trắng tinh như tuyết, trên người bà toàn màu trắng, bà cười với tôi rồi quay sang nhìn Di, bà ấy lại nhìn chăm chăm vào tôi, dường như linh hồn không thể nói chuyện được.

Bà gật đầu, ý bà muốn tôi sau này sẽ luôn bảo vệ cô ấy, chăm sóc cô ấy, giống như gã cô ấy cho tôi, lời dặn dò trước khi để con gái mình đi. Tôi cũng gật đầu đáp lại, bằng lòng.

Mọi chuyện đã qua nhưng để lại trong cô một nỗi đau bất tận, cô đã chấp nhận sự thật này, từ lúc đó cô ít cười hơn, ít nhí nhảnh và học hành ngày càng sa sút theo, cô giáo không đến bên khuyên về sức học của Di vì cô giáo biết Di đang cố gắng quên đi một chuyện buồn mà không muốn ai nhắc đến cả.

Và rồi Di nghĩ đến Thiện Ân cái người luôn ở bên cô những lúc cô buồn và muốn buồn bỏ tất cả nhất, Di chỉ thầm nghĩ nhưng cô vô lực đầu muốn cho nó tan biến, không suy nghĩ gì nữa.

Có một tên đàn anh khối 11 đang dở trò bóc lột một học sinh khối 10 trước lớp cậu, tên đó không ngừng đánh vào đầu một bạn lớp 10a9, với bộ dạng to lớn dùng bạo lực với một người gầy hao, ốm yếu, thật sự đây là một điều đáng phẫn nộ.

Nhưng các bạn trong lớp chẳng tỏ ra thái độ nào cả như đang lo sợ một điều gì đó lắm, Thiện Ân cố sức kìm nén bản thân hai tay nắm chặt ghì mạnh xuống bàn, gân xanh nổi lên còm cộm, mắt nhìn qua đầy dăm dăm.

Một khi đến đỉnh điểm nó vội vỡ òa ra trước một tên trắng trợn như thế, gương mặt nẩy lửa:

“CÁI TÊN KIA... mày có dừng lại ngay không?” Cậu quát lớn, cả lớp thẩn thờ, cùng với tiếng nói cậu bước lại dẫm thật mạnh vào mặt hắn ta, hắn tức tối.

“Thằng nhóc này... muốn chết đây mà...” Hắn cũng đánh trả, Thiện Ân đã né sang trái, cậu tung một cú trời giáng vào người hắn, tên này đã ngã lăn ra nền gạch, hai cặp mắt nâu nâu cố sức bám vều đứng dậy.

“Mày ngon, đợi đấy... chẳng nhẽ ngang được bao lâu đâu.” Hắn hù dọa, cả lớp ngược mặt lên nhìn với cặp mắt to tròn báỉ phục nhưng cũng chẳng kém phần lo lắng cho cậu, tên này nằm trong một băng nhóm xã hội đen đầy quyền lực với âm mưu to lớn, đến nhà nước còn phải tỏ ra sợ hãi không dám đụng đến họ. Cậu thì chẳng tỏ ra thái độ gì biểu môi rồi bước vào lớp.

ỦỦ

Thiện Ân lấy điện thoại từ trong túi ra đọc dòng tin nhắn của Di vừa mới gửi.

“Thiện Ân này, mình có một bất ngờ dành cho cậu, hẹn cậu tối nay tại khu vui chơi nha!”

Cậu mỉm cười ngạc nhiên và hồi hộp không biết Di sẽ có điều bất ngờ gì dành ình. Nhưng thật ra Di muốn nói ra tình cảm của cô dành cho cậu ấy.

Hoàng hôn dần buông xuống, cậu chuẩn bị và mặc vào người chiếc áo khoác màu xanh dương rồi đi ra ngoài, sắp đến chỗ hẹn.

Không may từ đằng sau có một bàn tay đen bịt lấy miệng cậu, cậu chưa kịp phản ứng thì họ đã kéo giật lùi về phía sau rồi khiến lên xe, Di chỉ vừa đến thì bất gặp cảnh đó ngỡ ngàng, hét lớn:

“THIỆN ÂN À... CÁI ÔNG KIA! Sao lại làm vậy với bạn của tôi...?”

Cô chạy theo xe, cô vừa hét vừa chạy.

“Dừng xe lại đi, con nhỏ đó thấy mặt tao rồi.”

Sợ bị phát hiện nên họ đã bắt Di lại và đưa lên xe rồi lấy dây thừng buộc tay họ lại.

Thấy Di ở đây cậu nhú mày:“Sao cậu lại ở đây chứ?” Mặt nhăn nhó.

“Mình đến cứu cậu.” Giọng thì thầm.

Thiện Ân lắc đầu, ý nói cậu thật ngốc! họ tức lên lấy băng keo dán kín miệng Ân và Di lại, Thiện Ân bị họ đánh liên tục, hắn trả lại cú trời giáng của cậu gấp trăm ngàn lần Thiện Ân không thể kêu la được gì.

Di ngồi bên cạnh trong thấy giờ cô chỉ biết khóc và kêu la không thành tiếng....

“Để xem mày hống hách được nữa hay không!” Lời nói thoát ra từ kẽ răng, hắn ta lấy chân đạp mạnh vào bụng cậu, cậu thì rên la thảm thiết, nhưng âm thanh không thể thoát ra được, miệng cậu bịt kín.

Một tên khác nữa bước vào, ghé miệng vào tai hắn, nói nhỏ điều gì đó rồi quay lại nhìn cậu trợn trừng cặp mắt, “ ày nghĩ chút đó, lát tao sẽ chơi mày tiếp” Hắn nhấn mạnh chân lên tay cậu thật mạnh, mắt cậu đỏ hoe đau đớn nhìn hắn.

Trong lúc họ không để ý cậu dùng mặt dây đeo trên cổ tay để khứa dây trói, dây đứt ra, cậu đã bỏ chạy mà quên rằng Di vẫn còn ở đó.

Tuy biết rằng như thế nhưng cậu vẫn chạy thật nhanh thoát khỏi cái nơi quái quỷ này.

“Cái thằng này, tại sao lại bỏ Di ở lại chứ” Tôi tức điên, đang cố gào thét.

Trên đường đi, bỗng nhiên trên trời rơi xuống những hạt màu trắng nhỏ bé, nhẹ nhàng.

Lạnh lạnh.

Là tuyết rơi, rơi dày đặc...

Đẹp lắm!

...

“Di à, ước mơ của cậu là gì?”

“Mình... mình... muốn được bay trên bầu trời như những cánh chim, bay đến những nơi nào mình thích, sống không vướng bận lo toan.” Cô ấy cười khẽ, “ước mơ xa vời lắm phải không? Mãi mãi chẳng bao giờ làm được... trừ khi có tồn tại phép màu ”.

“Được chứ!” Thiện Ân gật đầu, “cậu muốn bay không?”.

Khi nghe xong Di như đứng hình, “bay làm sao được thế lớp trưởng?” Di đùa lại Thiện

Ân, “ừm, mình muốn bay cậu làm thế nào nào?”

“Chắc chắn chứ?”.

“Ừm, chắc chắn.” Cô lại gật đầu khẳng định.

“Được thôi.”

...

“Cậu ấy học trường nào vậy? Nghe nói cậu ấy là bạn cậu mà sao lại không học chung?” Di nhăn mặt vì ánh nắng.

“Nó học trường Tỉnh Thành, có thi vào trường tụi mình như không đủ điểm.”Di gật đầu, “cậu ấy đẹp trai nhỉ?” Cô cười hi hi.

“A, giờ làm quen được bạn mới rồi, đẹp trai hơn mình rồi có nghĩ chơi với mình không đấy?”

Cậu làm ra vẻ tội nghiệp.

“Làm gì có, cậu đẹp trai hơn cơ!” Cô cười trong ánh nắng giữa đường hắt vào.

“Thật không?”

“Thật, không tin thì cậu về soi gương đi.” Di càng cười lớn hơn. “Tớ biết tớ rất đẹp trai mà, khỏi soi, hehe.”

...

“Thiện Ân này, khi nào có tuyết rơi cậu định sẽ làm gì? ”

“Thì đến gặp cậu thôi, mình chỉ có một người bạn thôi mà.”

...

Âm thanh từ đâu vang lên vắng vắng.

Bỗng nhiên trên khóe mắt Thiện Ân lại có những giọt nước rơi xuống.

Cậu khóc...

Một công tử nhà giàu, một thằng con trai 16 tuổi, còn quá trẻ để có một ý nghĩ rằng sẽ bất chấp tính mạng để cứu người mình yêu thương.

Làm sao chịu được sự đánh đập, hành hạ dã man của bọn chúng, có một cơ hội để thoát thân thì sao bỏ lỡ để cứu người kia được.

Tên cầm đầu tức tối phát hiện ra là đã để cậu chạy mất, hấn nhìn Di rồi nhếch môi cười, một thân hình to lớn, cơ bắp cuộn cuộn đang tiến lại gần Di, cô sợ hãi lại càng điên cuồng giãy dụa mà không biết rằng làm như vậy chỉ làm cho thú tính của đàn ông nổi lên mạnh mẽ.

Hắn ta nhanh chóng túm chặt hai tay cô ấn lên đỉnh đầu và kẹp chặt hai chân cô bằng một chân, rồi hấn xé quần áo của cô ra, làn da trắng hồng, mịn màng hiện ra trước mắt càng làm hấn điên cuồng hơn.

Cô sợ hãi run lên bần bật, nước mắt chảy dài, “bố ơi, mẹ ơi cứu con”, Di chỉ còn biết khóc, không nói được lời nào hay kêu la gì cả.

Tôi muốn đâm vào mặt hấn thật mạnh để hấn ngã lăn ra chết giắc trước cái cảnh tàn bạo đến kinh người vì hấn lại làm chuyện không bằng cảm thú với Di của tôi, giờ đây tôi chỉ còn biết đứng đó cổ với lấy người hấn :“Không, không được làm như thế với Di của tôi... KHÔNG mà....”

Nhưng không.

Tôi không tài nào chạm vào người hấn, đôi tay của tôi đã xuyên qua người hấn như vô hình, trong suốt, như không hề tồn tại trên cõi đời này.

Tôi đứng đó thẩn người, không biết làm gì cả.

“Không, đây không phải là sự thật... KHÔNG.” Tôi nhìn điên loạn.

Di rơi vào thế giới vô tri vô giác, không còn biết gì nữa....

Bóng đèn chớp nhá liên hồi rồi tắt hấn.

Không gian trở nên âm u lạnh lẽo đến rợn người, “ông trời ơi, ông có mắt không?”

7. Chương 7: Giữa Biển Người Anh Tìm Thấy Em

Trong bộ phim to the beautiful you, có một câu mà tôi rất tâm đắc, có lẽ câu đó sẽ là một phép màu giúp tôi có thêm nghị lực làm tốt một việc nào đó, mà mãi mãi tôi không thể quên đi được: “Kì tích là một cái tên khác của sự nỗ lực.”

Thật quả rất đúng, chúng ta có thể tạo ra kì tích chỉ cần chúng ta cố gắng, làm hết sức mình để trình phục một hoài bão nào đó chỉ trong tầm tay.

Thành phố Ngân Giang, ngày 11 tháng 3 năm 2014.

Thành phố có rất nhiều thay đổi, nó hoàn toàn khác lạ so với 10 năm trước, tiến bộ và hoàn thiện hơn nhiều.

Nhưng hôm nay bầu trời trở nên âm u lạ thường, đám mây trắng dần bị che khuất bởi một màu đen hun hút, thăm thẳm đám mây đen bay vàng vũ kéo đến hùng hổ mù mịt, che khắp cả bầu trời giữa trưa.

Cái định mệnh ngày ấy cũng sắp đến.

“Di, bà về nhà bằng gì vậy?” Tuyết Trinh, một đồng nghiệp vừa mới đến đang cầm trên tay chiếc túi xách ngoảnh mặt sang nhìn cô nàng Thiên Di.

“Nhà mình cách đây cũng gần nên mình chỉ đi bộ thôi Trinh à!” Di nở nụ cười, tay thì cầm quyển sổ rồi cất vào túi xách, ngược mặt lại nhìn Trinh.

“Vây à, tôi tưởng bà nhà xa tính cho bà có giang dâ mà” Trinh nhỏ nhẹ nói, hai người bước ra công ty, Trinh lên chiếc xe hơi sang trọng rồi lau về phía trước, còn Di đi về một mình trong đơn độc.

Mưa lại đổ xuống ào ào như thác thật dữ dội đến điên cuồng, cô giơ tay lên đỉnh đầu che mưa rồi chạy lại mái chôn của một ngôi nhà dọc đường về, dòng người cứ vội vã đi tìm chỗ trú nấp, “ước gì có ai đó đưa ình cây dù thì hay biết mấy” Di thầm ước.

Cô nhìn những chiếc xe chạy qua chạy lại trước mặt, đưa tay ra ngoài mưa để nó rơi nhẹ vào, “mưa thật tuyệt!”

Nhưng bỗng có một chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước mắt cô từ trong chiếc xe bước ra một chàng trai mặc trên người bộ vest cũng trạc tuổi cô, anh đang bước ra cùng với cây dù cầm trên tay lại nói với Di , cô thần người ra ngơ ngác:

“Cô cầm lấy nó mà về đi, chắc trời còn mưa to lắm đấy.” Khuôn mặt điển trai đang nhìn chăm chăm vào mặt Di, nụ cười khẽ cất lên.

“Nhưng... nhưng anh là ai?”

“Cô không cần biết điều đó đâu.”

“Nhưng anh...” Di chưa nói dứt lời thì bị chặn lại, “chỉ là trông cô rất giống một người mà tôi quen nhưng đã lâu ngày rồi không gặp mặt ” Anh quay lưng lại bước vào xe.

“Anh kia... cho hỏi anh tên gì vậy? ” Cô cầm cây dù trên tay chạy lại xe hỏi thất thanh, nhưng xe đã biến đâu mất hút theo thời gian, Di vẫn đứng đó mỉm cười, trong lòng cô cũng thấy anh ta có một chút gì đó thân quen nhưng không nhớ rõ rằng mình đã gặp ở đâu đó rồi.

Ngày hôm sau...

“Hôm nay, anh có một cuộc hẹn tại công ty Ngân Dương đấy vào lúc 9 giờ sáng ” Cô thứ kí trẻ đẹp đứng kể bên nhắc nhở anh.

“Tôi biết rồi ” Anh gạt đầu nhưng tay vẫn đang ghi ghi vào một chồng giấy chất cao.

Anh bước vào công ty Ngân Dương nhìn từ bên ngoài thấy nó có vẻ không xa hoa cho lắm nhưng khi bước vào trong, một công ty có thể nói rất đồ sộ và sang trọng.

Anh vừa bước vào trong thì có cả một đám nhân viên xếp hàng dài tiếp đón thật long trọng, phòng giám đốc công ty ở tận tầng hai, anh phải vào thang máy, đến nơi rất nhanh hơn tưởng tượng, anh vội bước ra nhưng có một cái gì đó trắng trắng đang tiến đến rất vội vã anh chưa kịp nhìn rõ thì.

“Rầm.” Tiếng động này không làm kinh thiên động địa chỉ là có một sấp giấy trắng

văng tung tóe khắp nơi, hai người vội khom người xuống nhặt lên, giọng cô gái trẻ trích: “Đi

đứng kiểu gì vậy hả?” Cô gái chẳng buồn nhìn lên xem đó là ai mà chỉ ra sức cần nắn.

“Cô là người va phải tôi trước mà.”

Anh chàng cũng chẳng để ý trông hai người giống như hai kẻ ngốc thật đáng buồn cười.

“Á... thì ra là anh!” Cô gái ngược mặt lên cười kinh ngạc.

“Trùng hợp thật... vậy chào cô, tôi đang bận nên phải đi gấp, xin lỗi cô nhé!” Anh chàng đứng dậy bước vào phòng giám đốc công ty.

Thiên Di ngồi bệch xuống thần thờ.

Trên túi áo của người đó có một bản tên.

Nó có vài chữ to to.

Mờ mờ.

Xa xăm đến kì lạ.

Cảm giác rất quen thuộc.

TRẦN THIỆN ÂN – Giám Đốc Công Ty Thành Ân.

Lẽ nào là cậu ấy.

Không... Không thể được.

Cô ngồi lẩm bẩm và nước từ khóe mắt dần chảy xuống như mưa: “không... không chỉ là trùng tên nhau thôi!”

Cô tự dối lòng và rồi cô chạy thẳng về phía trước trong ngẹn ngào.

Trong phòng giám đốc công ty Ngân Dương.

“Rất mong được hợp tác với công ty anh.” Ông giám đốc đặt nhẹ tờ giấy xuống bàn. Thiện Ân chẳng tỏ ra thái độ nào đưa cặp mắt nhìn xa xăm đến kì lạ.

“Ông có biết cô gái cầm trên tay sắp giấy vừa mới bước ra tên gì không?”

“À... cô ấy à? Cổ tên Lý Thiên Di là nhân viên của công ty chúng tôi.” Ông cứ tiếp tục đồng dục giọng khàn khàn, “làm việc rất tốt, rất có năng lực...” Nhưng Thiện Ân đã ra ngoài để đuổi theo cô gái từ lâu rồi.

“Di à...” Anh nói lớn như cả công ty nghe thấy được cùng hơi thở hỗn hển.

Di tuy nghe thấy nhưng cô vẫn không quay lại, anh càng gọi càng lớn hơn.

“Thiên Di à...” Anh bước chân đến gần cô ấy, Di không tỏ ra thái độ nào.

“Di nào chứ? Nó đã chết từ lâu rồi.” Cô quát lớn.

“Tớ xin lỗi” Đôi tay nắm vào tay Di nhẹ nhàng kéo cô quay mặt lại nhưng lại bị cô phát ngang.

“Anh nói câu xin lỗi là xong sao? Tôi không muốn gặp anh nữa, anh đi đi...”

“Có một câu mà 10 năm trước mà tôi chưa kịp nói với cậu, hôm nay tôi nhất định sẽ nói...” Một hồi lâu trong im lặng Di bực bội quay mặt lại.

“Anh yêu em” Câu nói nhẹ nhàng nhưng âm thanh vang dội rất lớn, cô đứng nhìn anh chàng chăm chăm không một nụ cười, cảm tưởng xung quanh họ bây giờ chỉ còn tồn tại mình họ không còn bóng dáng ai ngoài họ, ánh nắng chói chang rơi vào khuôn mặt của cô làm cho nó hồng lên nhưng nó lại lóe lên một cặp mắt trợn trừng mang hàm ý kinh tởm lại đau đầu yêu thương.

“Yêu tôi ư? Yêu tôi ư?” Di lặp đi lặp lại rồi cười gượng.

Giọt nước mắt bật tung ra ngoài rồi Di chạy một mạch về phía không người, anh chàng vẫn đứng đó lặng lẽ, không còn biết gì nữa một giọt nước mắt rơi xuống nền đất nằm bất động và rồi những tình cảm từ trong tận trái tim sẽ không thể nào bày tỏ được.

Cơn gió thổi qua nhưng không ai hay biết.

Bản chất của con người là vậy đó, yêu thật nhiều nhưng cũng ghét thật nhiều, đưa ta đến một thế giới đẹp như cõi tiên mà cũng có thể đẩy ta xuống tận cùng của địa ngục hay lạc vào cái thế giới vô tri vô giác không còn biết gì nữa...

Thế nhưng những điều đau khổ đó được người ấy biết được rằng mình thật lòng với

họ thì họ sẽ tha lỗi cho ta dù đó là cái lỗi không thể tha thứ được.

Di ngồi vào bàn làm việc, đôi mắt nhắm chiêu mờ nhạt, man mác buồn, cô chống tay lên cằm nghĩ ngợi.

“Có chuyện gì buồn vậy?” Trần Minh Hoàng – đồng nghiệp của Thiên Di và là người quen của cô trong suốt thời gian qua, gương mặt đẹp trai, bánh bao, là công tử con nhà giàu có nhưng khi nhìn vào cặp mắt có

chút gì đó táo tợn, kiêu căng không giống người đàn ông hoàng, điều đặc biệt anh ta cực kì quan tâm đến cô và thường giúp cô rất nhiều điều trong cuộc sống.

“Em tình cờ gặp lại người quen cũ tại công ty hồi hôm qua.” Cô chỉ xem hoàng là anh em với nhau nên có chuyện gì thì cô cũng kể với anh ta.

“Anh có nghe nói đến... là người yêu cũ tên là Thiện Ân đúng không?” Anh cũng biết chuyện cô với Thiện Ân hồi ấy.

“...” Cô không trả lời chỉ biết trên khóe mắt rưng rưng nước thôi.

“Anh ta đã nói những gì?” Minh Hoàng đi thẳng vào vấn đề.

“Cậu ta nói... nói yêu... em” Cô ngáp ngừng, lắp bắp.

“Sao yêu em mà lúc ấy bỏ em chạy một mình chứ? Em là người đến cứu cậu ấy mà, dù sao cũng phải đưa em đi cùng chứ?” Anh ta phóng đại mọi chuyện lên.

“Em không biết... em không biết mà...” Di bịt kín tai lại rồi hét lớn, mọi người đồng nghiệp thấy cô phản ứng như vậy thì chỉ biết nhìn và đồng cảm. Minh Hoàng đặt tay vào vai cô vút ve, mong cô bớt đau khổ.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh làm cô chưa kịp phản kháng, chóng trã, họ là gì chứ? Tại sao xen vào cuộc đời cô nhiều đến vậy?

Buổi tối trong công ty Ngân Dương.

“Di bà về chưa?” Tuyết Trinh quay mặt xuống hỏi.

“Mình còn nhiều việc làm chưa xong, chắc hôm nay phải tăng ca cho xong quá!” Cô thở dài.

“Vậy tôi về trước nha!” Trinh vẫy tay chào cô, Di gạt đầu rồi chăm mắt vào máy tính làm việc tiếp.

Trời cũng dần khuya, ngoài cửa sổ một màu đen mịch, lá cây rung rinh yên bình, riêng vẫn còn một ô phòng trong tòa lầu cao tầng vun vút thẳng tắp đến lạnh người.

Trong phòng làm việc của cô rất to lớn và tiện nghi có rất nhiều máy vi tính bàn nối tiếp nhau đầy rẫy nhưng vào lúc này không còn thấy bóng dáng của ai nữa ngoài cô gái nhỏ nhoi yếu đuối.

Cô gái nhỏ ấy đẩy nhẹ chiếc ghế mình đang ngồi ra, vươn vai, dụi mắt mệt mỏi rồi cô từ từ gục đầu xuống bàn, ngủ lúc nào không hay.

Tôi đang đứng kế bên Di lúc này ngắm nhìn cô ấy dần dần chìm vào giấc ngủ gương mặt thiên thần của cô ấy làm tim tôi đập loạn lên, Di đang mặc trên người chiếc áo khoác mỏng màu xanh lá nhạt bên trong là chiếc áo pull màu trắng, mềm mại, với cơ thể chuẩn làm lộ rõ thân hình thon thả, thướt tha của cô, thấu một làn da trắng trẻo mịn màng, mái tóc phủ xuống ngang lưng. Tôi chỉ nhìn được một bên mặt Di, càng hé lộ chiếc sống mũi cao thẳng tắp, quả thật đây là thiên thần đẹp nhất trên thế gian.

Chiếc đồng hồ dây cốt vang lên trong đêm yên tĩnh: “Bây giờ là 9 giờ”

Gió thổi làm phát phơ rèm cửa.

Từ bên ngoài phòng tiếng xẹt rợn người vang lên liên hồi, làn khói đen tỏa ra khắp phòng mù mịch đen nhòem kì quái, các tia lửa điện bốc cháy mạnh mẽ đến cuồng nhiệt, ngoài trời sấm chớp đùng đùng như một lời dự báo mà không có một hạt mưa nào.

Ánh đèn trong phòng chớp nhá không ngừng. Tôi thấy thể vội bước ra ngoài phòng một điều kinh hãi làm tôi hoảng hốt rằng mình đó là từ đằng phía xa xa có luồngg lửa mạnh bạo bay vèo vèo nhanh như cắt lại phòng nơi Di nằm, thiêu rụi mọi thứ khi nó đi qua.

Và rồi nó dần dần tiến lại phòng Di, luồngg khói bốc lên hừng hực lan tỏa khắp gian phòng, bên trong cô gái nhỏ ấy vẫn ngủ thiếp đi mệt mỏi, đôi mắt nhắm chặt, nụ cười trên môi đang hé...

Cô không biết rằng chỉ cần vài phút nữa thôi cô sẽ không còn mạng sống, tôi chạy lại đứng gần Di.

“Di à... thức dậy đi mà, cả phòng đang bốc cháy đó!” Tôi cố sức gào thét ngoài đó ra tôi không còn biết làm điều gì cả mọi thứ dần như đang sụp đổ trước mắt tôi.

Ánh đèn chớp nhá ngày càng nhiều.

Gió từ bên ngoài cửa sổ thổi vào càng làm ngọn lửa cháy hùng mạnh hơn như có một sự đùa giỡn táo tợn của tạo hóa.

Di phát hiện bỏ chạy nhưng đã muộn ngọn lửa mạnh quá tạo thành khói làm lan tỏa khắp gian phòng Di nghệt thở ngã quỵ xuống nền gạch.

Ngay lúc đó từ phía sau cánh cửa Thiện Ân bước vào hùng dũng, anh dùng hết sức lực bắt chấp mạng sống xông vào cứu Di, cảm tưởng nơi đây là khu rừng rậm hoang vu ẩm mốc đen tối có một cô gái nhỏ đang nằm ngủ, sắp bị đàn sói ăn thịt và có một chàng trai xông vào cứu dù có giẫm đạp lên gai chầy đầy máu, gương mặt có chày xước chẳng nữa nhưng anh vẫn cố sức cứu sống cô ấy cho bằng được cho dù trước mắt là một đàn sói dữ tợn đang lên cơn thèm khát.

Anh cố Di mà chạy ra nhanh nhưng không may cái cây sắt to dùng từ đâu rơi xuống trúng ngay chân anh, anh đau đớn giữa cố sức lấy cây ra nhưng vẫn không được.

“Di à... tỉnh lại đi mà, lần trước anh đã sai khi đã bỏ em mà chạy một mình nên bây giờ cho dù anh có chết ở đây em cũng không được cùng anh chết được, nghe không hả Di?” Ngay lúc đó Di tỉnh dậy nhìn mặt cậu ngỡ ngàng và hốt hoảng không tin vào mắt mình :

“Thiện Ân... sao anh lại ở đây?”

“Di chạy mau lên... đừng lo cho anh, mau chạy đi”

“Không được có chạy thì chúng ta cùng chạy... cái cây chết tiệt tôi nhất định sẽ bùng lên được!”

Khung cảnh bây giờ xung quanh toàn là lửa chỉ cần phút chốc nữa thôi nơi này sẽ cháy rụi không còn một thứ gì, một đứa con gái chân yếu tay mềm thì làm sao có thể khiêng lên được.

Di tức điên lên quát: “Cái tên ngốc này, tôi không phải đã nói là tôi không muốn gặp anh nữa sao?”.

“Chắc là do ông trời đang trừng phạt anh đó nên mới để mình như thế này, anh chỉ muốn nói xin lỗi em mà thôi, Di à... em chạy đi nếu không thì chẳng kịp đây”

“Tôi không đi, muốn chết thì cùng chết...”

Minh Hoàng phát hiện chạy vào cứu cô, tìm kiếm xung quanh dù biết rằng đây sắp biến thành một đồng tro tàn, gọi lớn tên cô: “Di à... em ở đâu, xin em đấy, ra đây đi mà.” Thiện Ân nghe thấy và hét lớn cho Minh Hoàng biết.

“Cô ấy ở đây!” Minh Hoàng chạy lại cố Di ra ngoài thật nhanh, nhanh tới nỗi anh không cảm nhận được tiếng kêu của cô ấy đang cố ra sức vùng vẫy: “Không, em không đi...Thiện Ân...Ân.”

Âm thanh càng lúc càng nhỏ dần rồi mất hút, ánh sáng đột nhiên chớp nhá liên hồi.

Nhưng đôi mắt Thiện Ân từ từ nhắm lại, mọi thứ mờ mờ đi, không còn tồn tại cái cảnh biển lửa trước mắt.

Gió ngừng hắt, ánh sáng cũng đã tắt hẳn không một dấu vết.

ỪỪ

Gió phát phó ngoài rèm cửa thổi呼呼...

“Di à... anh xin lỗi! Anh chàng đang nằm trên chiếc giường bệnh hé nở nụ cười với Di cùng với câu nói nghẹn ngào phát lên từ chiếc môi biến sắc trắng toát.

“Anh nói xin lỗi bao nhiêu lần rồi?” cô vừa nói xong anh liền đưa tay lên đếm từng ngón một. Cô thấy vậy mỉm cười.

“Thôi mà... nằm trên giường bệnh mà còn giòn được nữa... rồi tôi tha lỗi cho đó.” Di kéo tay anh xuống.

“...” Anh khẽ cười mãn nguyện.

“Thiện Ân à... tại vì cứu mình mà chân cậu thành ra như thế này, thực sự mình không muốn đâu, mình xin lỗi cậu” khóe mắt Di rưng rưng

“Chẳng ăn nhầm gì với anh đâu miễn sao em bình yên và cười đùa với anh là được rồi.” Anh thở dài, mặt nghiêm nghị.

“Nhưng...” Cô gục đầu xuống tay anh khóc òa.

“Thôi nào... nó sẽ mau khỏi thôi mà... nè, Di, anh có chuyện muốn hỏi em?” Anh chàng nói xong cô bỗng đưa mặt lên lau nước mắt.

“Anh hỏi đi.” Cô gạt đầu mắt to tròn.

“Lúc... lúc đó đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh cố ngồi bật dậy dựa vào thành giường dù chân rất đau.

“À... lúc anh bỏ đi tên cầm đầu tiến đến lại gần em khiến em lên giường rồi xé rách áo của em ra nhưng ngay lúc đó không biết tại sao ánh đèn chớp nhá liên tục, gió từ đâu thổi vào rất mạnh, rồi ánh đèn tắt hẳn xung quanh chỉ toàn một màu đen mịt, nên em nhân lúc ấy đá vào người hắn và chạy ra ngoài... em đã trốn lên xe tải đến một nơi rất xa sống ở đó một thời gian để học tiếp tại một ngôi trường khác và từ đó em mới quen được Minh Hoàng và được nhận làm con nuôi của một gia đình giàu có... đến khi 23 tuổi em mới xin được việc làm tại công ty Ngân Dương cùng với anh Minh Hoàng.” Di kể lại một chuyện dường như cái khung cảnh đó đang được tái hiện lại trước mắt họ.

Cô tỏ vẻ mặt nghiêm trọng, thắc mắc.

“Nhưng... có một điều rất kì lạ, lúc đó không biết hắn bị gì mà mình chỉ đá nhẹ vào người hắn thôi mà hắn đã ngã ra chết giấc?”

“Thực sự mọi chuyện là tại anh... anh xin lỗi, nếu anh không đụng chạm đến họ thì em đã không ra như thế này rồi.” Anh chàng nắm tay Di và nhìn xa xăm mà hồi lỗi.

“Thôi anh... mọi chuyện cũng đã qua lâu rồi, thôi thì để nó qua luôn đi, đừng nhắc lại nữa chi thêm đau lòng.” Cô nhìn vào đôi tay Thiện Ân, nước mắt rơi lên đó ướt đẫm.

“...” Thiện Ân không nói gì ngoài việc gạt đầu trong hạnh phúc.

Cảm ơn trời, cuối cùng hai người họ cũng đã gặp lại nhau giữa biển người này.

Tôi đứng nhìn họ vui vẻ cười đùa cũng một phần nào tháo gỡ những ưu phiền bấy lâu nay không nói được với ai, hôm đó chính tôi đã dùng sức mạnh của một linh hồn làm hắn không thể cử động được, đôi mắt rưng rưng hạnh phúc vui sướng của tôi đang ao ước một lần khóc nhưng làm sao được tôi là một linh hồn mà...

Linh hồn thì không có quyền khóc!

8. Chương 8: Giá Như Tất Cả Chỉ Là Giấc Mơ

Giữa chốn người xuôi ngược, bon chen, hơn thua, tranh giành, giẫm đạp lên nhau mà sống này thật ra tôi là ai? Là cái gì trên thế giới này? Câu hỏi này có ai trả lời giúp tôi không? Ngoài cái tiếng cười đùa, ganh ghét, phàn nàn thì tôi chẳng biết họ nghĩ gì nữa, tôi chỉ biết nhìn họ cười vui sướng âm thầm, mà lẳng lặng nhìn họ từ xa thôi.

...

Ngày hôm nay là chủ nhật, cái ngày mà hầu như tuần nào tôi cũng phải xách cặp ra ngoài để học thêm môn toán, hình như môn toán là một cơn ác mộng trong tôi, tôi ám ảnh nó vô cùng dù tôi ngày ngày đều thức khuya học các công thức loạn cả đầu.

Tôi bước vào lớp học một cách hùng dũng không sợ sệt, và ngồi vào bàn chăm chú nghe lời thành thốt của thầy giảng bài, một hồi lâu thầy lấy trên bàn một tờ giấy trắng trắng đem xuống và đặt nhẹ vào bàn bạn ngồi nhất :

“Các em ghi tên mình vào tờ giấy này và số điện thoại rồi kí tên vào nha các em” Thầy từ tốn, bạn đầu bàn nhanh tay cầm bút và ghi nắn nót cẩn thận lắm nhưng cậu ấy lại rùng mình lên tóc dựng đứng hình như có điều gì đó rất đáng sợ làm cho cậu lạnh xương sống, tôi cố hỏi cậu ấy:

“Rồi chưa? Ghi gì lâu lắc thế?” Tôi ngồi bàn nhì sau lưng cậu ấy .

“Xong rồi nè.” Cùng với câu nói cậu truyền xuống cho tôi nhưng tay lại đưa dài ra thế chứ? Lẽ nào câu nói đó không dành ỉnh sao?.

“Ừm... cảm ơn cậu.” Cô bạn ngồi bàn 3 đứng dậy với lấy nhanh nhẹn, tôi tức giận quát lớn:

“Hai cậu bị gì vậy, tôi ngồi phía sau mà?” Họ không phản ứng với lời nói của tôi, không khí vẫn tĩnh lặng, không một câu trả lời nào, thầy thì cứ vô tư giảng bài còn các bạn trong lớp vẫn chăm chú lắng nghe, tôi nghĩ thầm:

“Bọn họ hôm nay làm sao thế chứ? Giống như tôi không tồn tại trước mặt họ vậy” Tôi liếc mắt nhìn ra ngoài không gian đen mịch chỉ có một ánh đèn yếu ớt phía xa xa, làn gió lạnh nhẹ thổi qua.

“Thưa thầy cho em ra ngoài một lát” Tôi đứng dậy nhìn lên thầy, thầy không trả lời tôi tức điên lên xách cặp ra về ùng ùng không một lời can ngăn.

“Em Thiện Ân lớp trưởng của lớp ta không biết đã khỏe chưa mà đến giờ vẫn chưa vào học lại?” Thầy giáo vừa bước xuống vừa nói nhưng tôi đã đi ra ngoài mất hút.

Trời khuya đêm tối không một bóng người ngoài đường lộ, tôi đi bộ về nhà vì nơi này không xa cách nhà cho lắm, nhìn ra phía sau chỉ thấy những tên “say xỉn” lạng lách ngoài đường họ nổ tay ga mạnh lớn khắp đất trời trong đêm chạy lau mạnh về phía trước chiếc đèn xe rọi sáng chói mắt làm nó không thể mở ra được, tôi lấy tay che lại, chiếc xe đó tông mạnh vào tôi, tôi la thất thanh đau đớn.

“Chạy xe kiểu gì vậy hả?” Tôi la mắng, chửi rửa tên đó nhưng cổ bình tâm lại, đột nhiên trừng mắt lên hoảng thốt, gơ tay lên sờ sờ vào người rồi nhìn ra hai tay.

“Đã xảy ra chuyện gì thế này?”

Tôi chạy nhanh về nhà nhưng trong tư thế bất thần... khi vừa vào bên trong, một khung cảnh ảm cúng hiện lên trước mắt tôi:

“Con ăn nhiều vào đi nhé!” Cô Hoa mang ánh nhìn trù mến vào một người giống y như tôi.

“Vâng, con khỏe lắm rồi, con sẽ ăn thật nhiều. Cảm ơn mẹ nhiều lắm.” Thiện Ân gật đầu và cười.

Tôi chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, mọi chuyện là như thế nào tôi vẫn chưa biết rõ? Nhưng một thời gian sau tôi mới nhận ra được một sự thật là trong con người chúng ta gồm có hết thảy ba hồn và bảy phách, riêng người nữ có đến chín phách. Thì ra tôi là một hồn và một phách của Thiện Ân hèn gì nhiều chuyện kì lạ xảy ra đến thế.

Khi một người đã làm mất đi một hồn một phách của mình thì vẫn có thể trở lại như cũ nhưng tôi đã không chọn cách đó... chỉ biết lẳng lặng đi lang thang mà quan sát họ vì khi tôi không nhập vào thì con người đó tính tình sẽ rất khác so với con người thật của họ, tôi biết tôi là người không có nước mắt, khuôn mặt lạnh lùng, hờ hợt với nhiều người, tôi mong với con người như thế này, mọi người sẽ đón nhận.

Tôi chán cuộc sống này lắm rồi.

Đây sẽ là một kỉ tích của tôi sau này.

...

Trong bệnh viện An Dương.

Hôm nào Di cũng đến chăm sóc anh chàng Thiện Ân cả...

“Thiện Ân chân anh còn đau lắm không?” Cô sờ sờ vào cái chân đang băng bó của anh.

“Không đau.... nếu em sờ vào như vậy.” Di nghe thấy vội lấy tay ra khỏi người anh chàng cười ngại ngùng.

“Anh này chẳng thay đổi gì cả, bây giờ mà còn giỡn được nữa?” Cô chau mày ra vẻ hờn giận vu vơ, anh lấy tay Di đặt vào lòng bàn tay, giọng nói trêu mếu.

“Anh yêu em Di à!” Lời nói đó thật rất sến trong khung cảnh lúc này, cô ngại ngùng hai má hồng lên ửng ửng.

“...” Cô không nói gì chỉ tiến lại gần anh hôn nhẹ lên má một cái rồi đưa mắt nhìn lơ ngơ không giám nhìn thẳng vào đôi mắt anh, cô với tay lên bàn lấy chiếc túi xách hồng và nói:

“Em về trước đây, mai em lại đến!” Cô vội chạy nhanh ra ngoài không cho anh chàng nhìn thấy gương mặt đỏ ngây của cô, nhìn lại anh chàng, anh ngơ ngác đưa cặp mắt nhìn theo bước chân rồi lấy bàn tay đưa lên bờ má lúc này cô hôn mà xuýt xoa, hạnh phúc...

Di về công ty làm việc đây là một công ti mới và công việc mới nhưng không ngờ Minh hoàn cũng có ở đó hình như Di đi đâu anh ta đều đi theo cả bám dai như đĩa.

“Hoàng, sao anh thích đi làm chung với em như vậy, cả làm chung cơ quan và cả làm chung một đơn vị như thế chứ?” Cô thắc mắc, kéo vai Hoàng kéo xuống đưa mắt nhìn ngờ ngàng

“Anh có chuyện này bấy lâu không dám nói với em, hôm nay chắc anh sẽ phải nói” Anh chàng bậm môi, nghiêm túc.

“Có chuyện gì vậy anh?” Cô căng thẳng.

”Anh... anh...” Anh ấp úng, sao hôm nay trông anh rất khác so với thường ngày như một con người khác vậy.

“Sao thế... anh nói đi”. Cô cố gắng thúc giục.

“Anh... yêu em!” Câu nói ấy thốt ra làm cô ngờ ngàng đến kinh người, bấy lâu nay cô chỉ xem Hoàng là anh trai của cô nên có chuyện gì cô cũng tâm sự với anh nhưng bây giờ nghe câu anh ta cũng thích cô... cô tự trấn an: ” Bình tĩnh nào Di... mà phải làm sao đây?”

“Em có một chút cảm giác nào với anh không Di?”

Anh ta làm cô khó trả lời được, “em... em...” Di ấp úng.

Gió thổi đùa giỡn với chiếc lá trên cành cây...

“Xin lỗi anh... nhưng em chỉ xem anh là người anh trai của em thôi!” Cô đành nói thật với anh chàng.

“...” Anh ta im lặng một hồi lâu.

Di nói tiếp:

“Anh là người đã luôn ở bên em lúc em cô đơn và lạc lõng nhất, những lúc em cần sự giúp đỡ anh đều có mặt để giúp em, em cứ tưởng vì anh không có em gái nên đã xem em là em của anh... em không biết nói sao cho anh hiểu nhưng Thiện Ân, em yêu anh ấy!” Cô hét lên cho anh hiểu vì trong công ty lúc này không có ai ngoài hai người họ.

Gió thổi càng mạnh hơn giữa trưa hè nóng bức.

Anh không kìm nổi cảm xúc tiến lại bên cô ra sức hôn vào người cô trong khi đó cô đang giãy dụa, cùng hành động là câu nói:

“Không em là của anh, em sẽ phải là của anh” Di nhớ lại cái cảnh lúc ấy một tên đàn ông to lớn làm nhục cô, bây giờ cô đang khóc nức nở trước sự lạnh cảm của tên đàn ông người không bằng cảm thú này.

“Không... không, buông em ra, Thiện Ân cứu em!” Nghe cái tên Thiện Ân là hấn càng tức tối và tiếp tục cởi nút áo cô, nhưng chưa kịp đã bị cô đá vào chỗ hiểm và lăn nhào ra nhảu nhó trong đau đớn tột cùng.

“Em không ngờ anh lại là con người như thế...”

Cô chạy đi khỏi đó thật nhanh rồi đến bệnh viện, chỗ Thiện Ân đang ở.

Cô lao vào ôm lấy Thiện Ân khóc nức nở không nói không rằng, anh chàng không hiểu đã xảy ra chuyện gì chỉ biết đưa tay lên vuốt ve vai cô, che chở cho cô giữa cuộc đời này.

Ừ Ừ

Đầu buổi sáng, sương mai còn đọng trên chiếc lá đọng đưa nhẹ nhàng, nâng niu.

Không gian bệnh viện sáng nay cũng thưa dần đi, cô Hoa đang thu dọn đồ đạc vừa làm vừa trò chuyện.

“Hôm nay con có thể xuất viện rồi.” Cô với lấy đồ trên bàn bỏ vô vali.

“Vâng, về nhà mẹ cho con món cari gà nha, con thèm quá đi mất!” Anh nhấp miệng thêm khát.

“Ừm... thôi mình về nào con.” Cô thúc giục bảo anh về, chân anh chàng đã bình phục hoàn toàn như chẳng có chuyện gì xảy ra cả nhưng anh lại buồn tủi: “con bệnh vào viện đến giờ nhưng bố chưa một lần đến thăm hỏi...” Anh đưa mắt nhìn xa xăm kì lạ.

“Chắc bố con, ông ấy bận quá thôi mà!” Cô suy nghĩ một lúc rồi vội nói nhanh.

Thế rồi cô đưa Thiện Ân về nhà mặc dù trong lòng anh hiện giờ có rất nhiều khuất mắc không nói nên lời.

Chiếc lá trên cây khẽ rơi rụng xuống mặt đất dù lúc này không phải thu về.

Di được tuyển thẳng vào công ty Thành Ân và được làm thư kí riêng của anh chàng còn Minh Hoàng đã từ bỏ và không còn đi lảng vảng quanh cô nàng ấy nữa dù cô rất buồn vì Minh Hoàng là người mà cô xem là anh trai của cô, anh ấy vẫn luôn giúp đỡ cho cô những lúc cô lạc lõng nhất nhưng nếu cái ngày chết tiệt đó không xảy ra thì làm sao cô nhìn thấy rõ bộ mặt thực trơ trên của anh ấy...

Kể từ khi Thiên Di đến làm việc căn phòng cũng trở nên tươi tắn hơn, những cuốn sổ sách, hồ sơ được nằm ngay ngắn trên bàn, đến từng cây bút, giấy và cả những mảnh giấy vụn thường ngày nằm lán lóc trên bàn bây giờ đã gọn gàng ngăn nắp đúng vị trí vốn dĩ là của nó. Di không giống các cô thư kí khác chỉ khư khư làm bốn phận của mình còn thời gian còn lại thì chao chuốt, trưng dọn ỉnh thật lộng lẫy kiêu xa mà thay vào đó nó chỉ là bộ mặt giả mà thôi.

Cánh cửa mở ra...

Giám đốc Thiện Ân bước vào thì gặp cô nàng thiên thần xinh đẹp đó, anh cười trong khi chẳng nghĩ ngợi gì cả, anh đã bắt gặp nàng thiên thần của mình cực nhọc lao bàn ghế.

“Di à... cứ để đây sẽ có người đến dọn mà.”

Cô nghe thấy giọng Thiện Ân và quay mặt sang nhìn anh nói: “Em biết nhưng... em đang rảnh mà, không sao đâu anh à!”

Anh càng căn thẳng hơn.

“Rảnh... là rảnh làm sao? Thư kí đâu mau lại đây có việc.” Anh vừa nói vừa đi lại ngồi vào ghế, Di nghe liền đứng dậy lấy trong túi quyển sổ nhỏ đen đen cùng với cây viết bước lại đứng gần anh chàng.

“Vâng, giám đốc cần gì ạ?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn vào mặt Di một lúc, cô chẳng hiểu là có chuyện gì mà anh ấy lại không nói gì cả, bỗng nhiên anh phì cười trông thích thú.

“Thật là...” Anh trích lưỡi.

“Anh trêu em đó hả?” Di chu mỏ, dễ thương.

“Làm gì có...” Anh giả vờ thanh minh, cười hà hà.

Bỗng anh chàng đứng dậy bước ra phía sau Di, rồi ôm cô vào lòng, tựa đầu vào vai Di thủ thủ:

“Di à... anh không muốn để em chịu khổ nữa... anh phải để cho em sống thật tốt, thật hạnh phúc và anh sẽ làm được điều đó mà, tin anh đi!”

Cô xúc động, trái tim đập nhanh, liền kéo tay anh ra quay mặt nhìn vào mắt anh:

“Cảm ơn anh nhiều lắm...” Cô gục mặt nhìn xuống, má đỏ ửng và khóe mắt cay cay lặng im một lúc rồi ngẩng lên nói tiếp, “có sao đâu... quét dọn phòng cho anh mà khổ gì chứ?” Cô cười mỉm cùng cặp mắt xúc động dâng trào.

“...” Anh nở nụ cười rồi khẽ gật đầu.

Di tiến lại gần bàn làm việc với lấy sắp giấy: “em lại phòng chủ tịch đưa bản báo cáo này giúp anh nha?” Cô nắm vào tay anh này nỉ.

“Chút nữa anh sẽ đi mà.”

“Em đi cho... từ sáng đến giờ anh làm việc nhiều lắm rồi chắc cũng mệt, nên anh ở đây nghỉ lát đi... nha!” Cô ngon ngọt, người ta nói chẳng sai quân tử cũng không qua khỏi ả mỹ nhân, và rồi anh cũng gật đầu bằng lòng, “thôi được rồi, em đi cẩn thận nha, tầng 5 đấy.”

“Vâng, em biết rồi.” Cô nàng cũng đã nhanh chóng đi ra ngoài.

Bên ngoài mọi người ai nấy đều có công việc riêng của mình, đi qua mặt nhau hối hả và tấp nập, hiện giờ cô đang ở tầng hai nên phải đi lên tận tầng 5, nơi đó là phòng làm việc của chủ tịch Trần Thành rất ít người lên đó vì nó chỉ dành cho người quan chức cao bàn bạc công việc hệ trọng cho cả công ty. Di đi vào thang máy, bấm vào nút đỏ phía bên phải, cánh cửa dần đóng chặt lại, trong đây cũng có đèn sáng nhưng hơi mờ, Di nghĩ ngợi rất nhiều trong đầu vì đây là lần đầu tiên được gặp mặt chủ tịch mà đó lại là bố của Thiện Ân, không biết gương mặt ông nhìn trông thế nào, có tròn hay méo hay...

Đang nghĩ ngợi lung tung thì chợt cánh cửa thang máy dần hé mở, Di cảm thấy hồi hộp, tim đập nhanh từng hồi.

“Sắp đến phòng của chủ tịch rồi.” Cô nghĩ thầm.

Một bước

Hai bước

Ba bước.

Di chỉnh sửa lại trang phục rồi đưa tay vào kéo nhẹ cánh cửa ra, chưa kịp mở toan ra thì có một tiếng nói phát lên làm cô phải dừng lại.

“Chỉ vì vài đồng bạc mà ông làm những chuyện như thế sao?” Người đàn ông cao gầy mặc vest nói lớn trong khi đó ông ngồi đối diện đột nhiên cười lên:

“Đồng bạc cũng là tiền, với tôi chỉ có tiền là tắc cả”

“Ông muốn mình giàu đến mức nào nữa đây, ông có biết con trai ông đang là giám đốc trong công ty này không? Ông Trần ạ!”

“Nếu tôi không nói, ông không nói thì làm sao người ta biết được chứ? Ông lý thân mến.” Ông chủ tịch nói giọng khàn khàn.

“Luật pháp bây giờ gắt gao lắm, đám công an thời đại này cũng chẳng tui đâu.” Ông lý nhú mày cau có, “chỉ cần vài dấu vân tay là có thể biết thủ phạm là ai rồi đấy, nếu họ biết ông kinh doanh vàng bất hợp pháp từ nước ngoài thì sẽ như thế nào?”

Di đứng bên ngoài cửa lấy tay lên che miệng lại.

“Chứng cứ đâu, có nằm mơ tôi cũng không nghĩ đến là mình bị bắt.” Ông la lớn làm ông Lý đang ngồi bỗng giật mình kinh ngạc.

“Cái gì cũng có cái giá của nó cả, nếu ông quên thì tôi sẽ nhắc lại cho ông nhớ!” Ông đồng dạt, “10 năm trước, chỉ tại hai cha con ông Cảnh đến mua vàng tình cờ nghe thấy chúng ta bàn chuyện, chỉ vì thế mà ông sai người đi thủ tiêu hai cha con ông ta, nhưng ông Minh lại trông thấy nên họ đã thẳng tay cắt lưỡi ông

ấy rồi gắn một cái lưỡi giả thế là chẳng ai hay biết, cứ tưởng ông ấy giết hai mạng người, không nói không rằng thì bị tù túng mấy mươi năm”.

“Chuyện đã qua lâu rồi ông đừng nhắc lại nữa!”

“Ông ấy đã chết rồi, chết ngay tại trong tù u tối, chắc là do ông có một nỗi niềm mà không giải bày được với ai. ông có biết chỉ vì ông mà đã làm người ta tan nhà nát cửa không?” Ông lý ỉu xiu.

“Tôi biết... nhưng người không vì mình trời tru đất diệt, tôi sẽ bất chấp tất cả để không ai phát hiện chuyện của chúng ta.”

“Thôi đi ông à... những tội lỗi của tôi và ông gây ra tới đây là đủ rồi, quay đầu là bờ mà, ông phải để đức cho con cháu ông sau này chứ?” Ông lý nhản mặt.

“...” Ông Trần không nói giống như đang nghĩ ngợi gì đó trong thấp thỏm.

Di cảm thấy bất lực khi nghe xong cuộc trò chuyện này, cô muốn thoát khỏi cái nơi quỷ quái này càng sớm càng tốt nhưng hiện giờ tay chân cô bất lực không cử động được, cô ngã xuống ngồi bệt.

“Bố à... người ta hại bố chết oan vậy mà con nào có hay biết... con bất hiếu, con đúng là bất hiếu mà.” Cô dùng hết sức lực để chạy... chạy mãi mà không biết mình đi đâu.

“Sao vậy? Em không gặp chủ tịch à?” Bất thành linh Di mở cửa xông vào đứng trước mặt anh. Cô khóc nức nở chạy lại ôm vào người Thiện Ân thật chặt, anh chàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nước mắt cô thấm rơi xuống vai áo của anh.

Một lát sau...

“Đã xảy ra chuyện đó sao?” Anh nhản mặt, “hóa ra ông ấy lại làm những chuyện như thế!” Thiện Ân mở cửa để đi đến phòng ông ấy nhưng Di cản lại:

“Thôi mà anh... anh bình tĩnh đã, bây giờ anh đi đến đó liệu có giải quyết được gì không? Chỉ làm mọi chuyện lớn thêm thôi!” Di chạy lại kéo tay anh.

Cô ấy đã không nói ra chuyện bố anh là tên gián tiếp tạo ra cái chết của bố cô năm ấy.

“Anh phải làm gì đây?”

“Anh quên anh là giám đốc của công ty rồi sao?” Cô úp mở, “tất nhiên anh sẽ có thể làm trì hoãn hay làm nó ngừng hoạt động thì đó là hành động trừng phạt ông ấy rồi” Di chỉ cách để giúp anh vì nếu chuyện này không bại lộ đến khi công an phát hiện sẽ ảnh hưởng anh ấy rất nhiều vì anh là giám đốc công ty này.

Đôi mắt Di cứng đờ, không gian bình lặng, lạc lõng, trong lòng có nỗi niềm nào đó không thể tỏ bày dù cô rất muốn.

“Anh à...” Cô gọi tên Thiện Ân.

Anh chàng nhìn lại...

“Có thể cùng em đi thắp hương cho bố mẹ em không?” Di nói nhỏ đủ để anh nghe thấy.

“Ừm, đã lâu rồi anh chưa thắp hương cho hai bác.”

“Chúng ta đi bây giờ nha?”

“Sao gấp vậy? còn trong giờ làm việc mà.”

“Nhưng anh là giám đốc chắc không sao đâu phải không?”

“Ừm, được rồi!” Thiện Ân thắc mắc nghĩ ngợi trong lòng, “sao trông em lạ quá, kể từ lúc từ phòng chủ tịch về”

Cả hai cùng đi đến mộ của bố, mẹ Di trên tay hai người cầm bó hoa thơm ngát. Cả hai đều quỳ xuống đặt bó hoa xuống hai ngôi mộ, trước bia mộ có hai bức hình, họ đang cười tươi...

“Bố, mẹ à... con đúng là bất hiếu, con sẽ không trả thù vì con biết hồi ấy bố đã dạy ‘oan oan tương báo đến bao giờ mới dứt’, những điều ấy con sẽ không bao giờ quên, nhất định con sẽ làm được mà!” Di lau những giọt nước mắt đọng lại trên mắt, “hôm nay con đốt Thien Ân đến thắp hương cho bố, người con của tên đã hãm hại bố... tạ lỗi với bố, anh ấy là người con yêu thương vì thế con sẽ không làm gì để anh ấy đau lòng... con... con xin lỗi!” Cô cười với Thien Ân mà nãy giờ anh ấy chẳng nghe thấy gì cả.

“Anh đến thắp hương cho bố em đi chứ!”

Anh lại đứng trước ngôi mộ.

“Bác trai, con hứa sẽ chăm sóc cho Di đến cuối cuộc đời này mong bác hãy yên tâm...”

Tôi nhìn thấy được bố cố ấy đang cười hạnh phúc, chắc ông ấy đã giải được nỗi oan mà bấy lâu nay không nói được với ai. Ông ấy đang sắp tan biến giữa không trung, tuy ông ấy đang dần tan biến nhưng nụ cười vẫn còn.

Ông ấy nhìn tôi, ông ấy mỉm cười với tôi rồi gật đầu, dần dần ông ấy biến mất giữa không trung, giờ chỉ còn tôi ở đây mà lảng vảng đi theo họ.

Tôi đã nhìn vào đôi mắt ấy của Di, nó trong trẻo, long lanh không chứa nỗi thù hận, đau thương nào chỉ tồn tại vẻ đẹp của một thiên thần thực sự. Nhưng tôi không biết cô ấy làm sao mà nhiều lúc khi quan sát, cô ấy đều nhăn mặt và lấy tay lên ôm ngực tỏ vẻ đau đớn, không lẽ cô ấy bị bệnh gì sao? Và hiện giờ cô ấy cũng tỏ ra như thế làm tôi cảm thấy rất khó hiểu.

“Có lẽ, nếu trên đời này không có luật pháp, không tồn tại sự cân nhắc lương tâm thì chắc chắn trong mỗi chúng ta đều muốn giết chết một ai đó.”

ƯiƯ

Gió thổi nhẹ nhẹ.

Cả hai đang nắm tay nhau đi dạo giữa công viên rợp bóng mát, bầu trời trong lành lắm, hoa lá đua nhau khoe sắc trước mặt họ, họ ngồi xuống băng ghế đá trước công viên.

Công viên hôm nay sao ít người quá, thật hiu quạnh...

“Di à!Chờ anh ở đây chút nha!”

Anh chạy đi rất nhanh.

Một lát sau anh trở lại.

Anh cầm một cái gì đó từ phía sau.

Là hoa.

Hoa Du Du tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu của hai người.

Anh tặng cho Di, cô cười tươi, cô nhớ lại mười mấy năm trước, chính anh là người đã tặng bó hoa này cho cô, và giờ đây cũng chính là anh.

Di cười hạnh phúc.

Ánh mắt hơi đỏ vì quá vui mừng.

“Thien Ân à... anh có tin vào phép màu không?”

“Hình như câu hỏi này hơi thân quen.” Thien Ân cố lật lại cuốn sách trí nhớ trong đầu.

“Em đã hỏi anh hồi năm lớp mười đấy.” Cô cười, “anh quên rồi sao?”

“À... nhớ ra rồi” Anh vỗ tay một cái, “sao thế? Có chuyện gì xảy ra sao Di?”

“Em cảm thấy chán cuộc đời này quá, nếu không có anh bên cạnh, không biết em sẽ như thế nào nữa.”

“Ngốc quá... không có anh, em cũng sẽ sống tốt đấy thôi, gặp anh lại càng khổ” Anh nép người cô vào sát người anh.

“Ước gì sẽ được như thế này mãi...” Di thầm nghĩ.

Cô đang nhắm chặt mắt lại.

Di nhăn nhó, cô ôm ngực đau đớn.

“Em làm sau vậy? Đừng làm anh sợ mà Di”

“...” Di vẫn không trả lời. Cô gồng mình lên nói yếu ớt, “Em... em không sao...” Vừa thốt ra câu nói đó cô thở dồn dập lên và rồi Thiện Ân ôm chầm cô vào lòng muốn chịu cơn đau quặn thắt đang ập lên liên hồi trong cô, “đau như thế này mà nói không sao? Em không được có chuyện gì đó.”

Anh không còn biết gì nữa, hiện giờ anh đang rất rối chỉ biết nhìn mà trong lòng chua xót nghẹn ngào.

Anh đưa cô vào bệnh viện.

Tiếng xe cấp cứu vang lên inh ỏi liên tiếp. Cảm giác rất thân quen vì anh đã từng cảm nhận qua cái ngày ấy cách đây không lâu nó trôi qua trong tĩnh lặng mà Di bây giờ là người kế tiếp được “hưởng” niềm đau đó. Đôi mắt cô nhắm hờ chặt, bất lực và lạc vào thế giới khác xa xăm.

Ông bác sĩ bước ra từ căn phòng màu trắng toát, đen đuối, anh vội vã miệng lắp bắp trông nói chuyện rất khó khăn :“Cô ấy có làm sao không bác sĩ?”

“Cô gái bị bệnh tim đã lâu, bây giờ chữa trị không kịp nữa rồi!” Câu nói ấy đã được thốt lên, trên bầu trời tiếng sấm bỗng dội xuống làm trái tim anh dường như muốn nhảy ra ngoài, cái đau đớn dần được bộc lộ.

“Làm sao chứ? Mới đây cô ấy còn khỏe mạnh mà, ông nói dối, tôi không tin...”

“Tôi không tin.” Anh lặp lại trong đau khổ.

Khóe mắt ai đó cay cay.

Rồi nhòe nước.

“Có lẽ cô ấy đã cố gắng kiềm nén những lúc cơn đau nổi lên quằn quại, nếu cô ấy đến sớm hơn thì đã không đến nông nổi như thế này” Ông bác sĩ cũng chua xót cho cô.

“...” Anh vội chạy nhanh lại phòng bệnh nơi cô nằm nhưng chỉ biết đứng ở ngoài nhìn Di qua cửa kính trong suốt, Di nằm mặt mỗi cổ sức thở, hơi thở yếu ớt đang dần chìm vào giấc hôn mê lặng lẽ âm thầm, anh nhìn mà nước mắt không ngừng tuôn xuống nền gạch vô tri vô giác. Anh vẫn cứ nhìn mà lắc đầu không tin đây là sự thật, làn nước từ khóe mắt tuôn xuống như mưa và bám vào mặt kính làm nó nhòe đi mờ nhạt.

Đây có còn giống như nàng công chúa ngủ trong rừng đang chờ đợi chàng hoàng tử đến hôn lên môi rồi tỉnh dậy không, có còn như cô gái đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp cùng một ai đó trong mơ mà không muốn tỉnh dậy không? Đây không còn là một câu hỏi nữa rồi.

Tôi cũng đau đớn không kém phần, tôi phải làm gì đây cơ chứ!

Không gian ấy vẫn ngậm ngùi và tĩnh lặng, ánh sáng mặt trời cũng đã sụp tối dần và chìm vào màn đêm đen mịch không màu sắc như cái tâm trạng của anh lúc này.

Ông bác sĩ đưa tay lên vai anh:

“Cậu có thể vào trong rồi...” Ông đồng cảm gật đầu.

“Cảm ơn bác sĩ” Anh mở cửa phòng ra, cái không gian lạnh lẽo chua xót ập lên liên tục, trên chiếc giường trắng từ phía xa kia mà người anh đang nằm, anh không còn biết gì nữa chỉ còn biết lao thẳng tới cùng với đôi bàn tay run rẩy tởm mỗi hồi.

Anh đưa tay đặt lên thành giường để nhìn rõ hơn mặt của Di, trên miệng cô được đặt lên một thiết bị cung cấp oxy hỗ trợ cho hơi thở được đều.

Anh nắm tay Di, ngồi xuống ghế khóc nức nở, cơn đau ấy lại được bộc phát mạnh mẽ.

“Sao vậy Di, sao em lại cố chịu đau khổ mà không để anh chịu thay, em có biết em ngốc lắm không hả?” Anh hét to lên, âm thanh vang dội lại trong phòng toàn màu trắng.

“Sao lại giành mà chiếm giữ cơn đau đớn một mình vậy hả?” Anh dụ đi một nửa nhưng trái tim anh cũng sắp tan nát. Nếu Di nghe thấy được những lời này thì có lẽ cô cũng được an ủi phần nào.

Tại sao cuộc đời của cô lại gặp toàn nước mắt, tại sao không để yên cho cô sống những ngày tháng bình thường như bao người khác, thực sự cái ngày đó cô không muốn về một chút nào, nó quá tàn nhẫn với cô và bây giờ cũng thế : tuổi thanh xuân giống như mưa rào sao? Muốn trở về sao? Chỉ toàn là những lời hư cấu chỉ tồn tại trong phim.

Anh nắm chặt lấy tay Di nằm kế bên Di đôi mắt nhắm chặt, chắc có lẽ anh quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi...

...

“Thiện ân à coi chừng nhánh cây.” Cậu giật mình khi nghe tiếng ấy và đưa mắt nhìn sang, một cô gái nhỏ nhắn ngồi trên băng ghế đá đưa tay vẫy vẫy chào cậu, gương mặt thơ thẩn chẳng hiểu gì của cậu làm Thiên Di bật cười, “phía trước cậu có nhánh cây giăng ngang kia” Cậu nhìn sang phía trước thật sự có một nhánh cây, cậu đưa tay lên gỡ đầu rồi bước lại phía Di đang ngồi :

“Cảm ơn cậu, mình không để ý.” Di cũng cười phì một hơi rồi thở phào:

“Không có gì đâu... cậu thật là...” Thiên ân lúng túng, thắc mắc, “thật là gì?”

“Là... không để ý gì hết đó”

“À... chỉ là mình đang bị cuốn hút vào cuốn sách này ấy mà.” Cậu đưa cuốn sách đầy chữ lên trước mắt Di.

“Cuốn sách gì vậy?”

“Những Vụ Án Bí Ẩn”

“Woa... cậu giỏi thật, nghe nói ít người đọc hiểu nó lắm nên rất ít ai mua nó, cậu đọc say sưa đây chắc không nhầm nhò gì với cậu đâu nhỉ?”

“Cũng không khó hiểu gì mấy, cậu đã đề cao tớ quá rồi.” Cậu gỡ gỡ đầu, cô bật cười, mắt tròn se.

Cả hai nhìn vào mắt nhau, Thiên Ân vẫn đứng đó, Thiên Di vẫn ngồi đó ngược mặt lên, đôi mắt tròn se long lanh sáng tỏ cùng với nụ cười mỉm trên môi...

Cảnh vật xung quanh dường như đang được quay chậm lại, lá vàng trên cây âm thầm rơi.

...

Anh giật mình tỉnh dậy, cái giấc mơ này anh đã từng mơ như thế 10 năm trước không ngờ nó lại hiện lên một lần nữa, anh lấy điện thoại ra xem, bây giờ mới 5 giờ sáng, bên ngoài vẫn còn một màu tối tăm yên lặng.

Anh nhìn lại Di và nhẹ đặt nụ hôn lên trán cô, khẽ cười nhớ lại cái cảnh lúc hai người đang ở bên nhau, cái cảnh ấy chợt ùa về trong kí ức.

Anh đặt bó hoa lên bàn, khẽ nắm lấy bàn tay Di, đôi mắt vẫn luôn nhìn vào cô ấy không rời dù chỉ một giây, gương mặt này đã không còn nụ cười nữa rồi...

Hương thơm ngào ngạt của hoa Du Du phát lên lan tỏa khắp phòng, lúc này anh có đến nhà Di để lấy vài thứ nên đã trông thấy một cuốn sổ nhỏ màu hồng nằm trên bàn nên vô tình gom chúng vào túi xách, hiện giờ nó đang nằm trong đó, anh đang lụi tìm.

“Cuốn sổ nhật kí của Di” Gương mặt không cười.

Anh không đọc hết mà chỉ lật đến dòng cuối trong quyển sổ mà cô ấy viết lần ấy về ước mơ, may quá vừa lật ra anh đã tìm thấy:

“Nếu như có một người thác một ngàn con hạt giấy tặng mình thì hay biết mấy. Mình ước gì người đó là Thiên Ân. Nhưng anh ấy bận suốt ngày thời gian đâu mà thác ỉn chứ? Thật là.... Lý Thiên Di”.

Anh lấy trong túi ra chiếc điện thoại: “Tôi sẽ nghĩ vài ngày nếu có cuộc họp nào thì hãy trì hoãn lại”. Anh tắt máy mà không để người nghe trả lời hay đáp lại câu nào.

“Em ở đây nha, anh ra ngoài mua vài thứ” Anh nói với Di, Di không trả lời, chiếc môi trắng bệch ấy không mỉm cười nữa rồi.

Thì ra Thiện Ân ra ngoài để mua giấy thắc hạt tặng Di.

Một chồng giấy đầy đủ các màu sắc đẹp lung linh. Không biết nữa nhưng anh thắc chúng liên tục năm ngày liên tiếp, ở bệnh viện trong khi ăn hay khi đi vệ sinh và cả lúc khuya lác khuya lơ mà vẫn còn thấy anh thắc hân say... trong lúc anh đang thắc thì ông bác sĩ đến khám cho Di một hồi lâu, anh đang sốt ruột.

“Xin đồng cảm, cô ấy chỉ còn sống ba ngày nữa thôi, tôi khuyên anh nên đưa cô ấy về nhà để cô ấy thấy được niềm hạnh phúc trong giây phút cuối cùng này!” Ông bác sĩ báo tin như có tiếng sét đánh ngang tai.

“Bác sĩ xin hãy cố cứu cô ấy đi mà... tôi sẽ đưa tiền cho ông... bao nhiêu cũng được ... xin ông!” Khóe mắt anh rưng rưng nước ôm lấy Di đau khổ. Ông bác sĩ chỉ biết đặt tay lên vai anh mà đồng cảm với anh vì ông cũng đã trải qua chuyện tương tự như thế rồi nên ông mới ước mơ làm bác sĩ để cứu giúp người mà giờ lại bất lực như thế này.

Ngày mai là ngày thứ nhất cô ấy còn sống nên Thiện Ân đã đưa cô về nhà chăm sóc, gương mặt cô ấy trông cũng khá hơn và cô ấy đã nói chuyện và cười với anh rất nhiều giống như cô ấy đã khỏi bệnh nhưng Di nào có hay biết còn vốn vẹn hai ngày cô ấy sẽ ra đi mãi mãi...

Thiện Ân hôm nào cũng thức khuya để thắc hạt giấy.

“Chỉ còn vài con nữa thôi, cố lên...” Anh thắc và nhìn vào gương mặt ngủ mê của cô ấy, “Di à, nhất định anh sẽ làm em thấy hạnh phúc mà!”

Anh ghi lên cánh con hạt cuối cùng, con số “ 1000”, anh cười, nhưng cảm thấy bất lực và ngã xuống ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Chiều hôm sau...

Ngày cuối cùng anh còn gặp được cô ấy...

Anh lấy xe lăn đưa cô ra ngoài sân, ánh đèn vàng rực chiếu sáng, ở đây là dưới sân, sân nhà của Di rộng lắm cùng với ngôi nhà cao tầng hun hút. Ở trên bồng có ai đó thả xuống những con hạt giấy nhẹ bưng, tung bay xuống đẹp như trên thiên đường, gió thổi làm cho nó bay xa hơn.

Những con hạt giấy đang bay giữa không trung.

Tất cả đều xảy ra chậm chậm.

Cô ấy cười hạnh phúc rồi quay sang nhìn anh:

“Cám ơn anh nhiều lắm!” Những con hạt không ngừng bay.

Anh bỗng quỳ trước mặt Di đặt lên bàn tay của cô con hạt giấy thứ một nghìn, cô cười mỉm nhưng rồi giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống nó không còn vị mặn đắng và chua chát nữa nó tạo thành một vị ngọt của tình yêu thật sự.

Tim Di đau điên lên nó nhói và khổ sở biết chừng nào đã đến lúc sự sống sẽ kết thúc hoàn toàn, cô nhắm mắt, lắc đầu, rồi ngã ra đằng sau tay không còn sức lực, buông lìa xuống, con hạt giấy trên tay rơi ra mặt đất.

Tiếng hét thất thanh vang vọng cả một vòm trời, dưới sân của một căn biệt thự khang trang rộng lớn. Âm thanh nghe náo nùng, thấm thiết như có một bàn tay vô hình đang cầu xé từng mảnh da, miếng thịt :“Di à... Di à tỉnh lại đi mà, đừng bỏ anh... mà.”

Anh ôm Di vào lòng nước mắt cứ trực trào. Cô nằm gục đầu vào vai Thiện Ân, cánh tay buông lìa, nước từ đầu trên khóe mắt chảy dài xuống bờ má mịn màng trắng trẻo rồi ngấm sâu vào môi cô. Tuy cô đã trút hơi thở cuối cùng nhưng Di vẫn cảm nhận được những giọt nước đang âm thầm rơi từng giọt, từng giọt lên bờ má đang dần biến sắc của cô, đây không phải là nước mưa mà là những giọt nước mắt của Thiện Ân – người mà cô yêu thương nhất trên đời này.

9. Chương 9: Anh Sẽ Đến Để Tìm Em

Trong không gian âm u và lạnh lẽo, một luồng sáng xuất hiện chiếu xuống khắp người Di, cô mở mắt ngồi dậy từ từ bay lên không trung, một thể lực lớn lao đang bao trùm khắp người cô, khuôn mặt vẫn như thể không một nụ cười cô quay mặt lại nhìn xuống nhưng lại càng bị một thể lực mạnh mẽ hơn hút mạnh lên dần dần rồi mất hút.

Thì ra đây chỉ là linh hồn của Di và ở dưới Thiên Ân vẫn ôm cô vào lòng thật chặt, đau đớn tận đáy lòng, nhưng anh nào hay biết người anh ôm đó chỉ là một cái xác không hồn, cùng với gương mặt trắng bệch nhưng vẫn còn chứa một nụ cười mỉm trên môi...

Một không gian tổ sáng rực rỡ, làn gió mát mang mùi hương hoa đại phản phát quanh đây. Thiên thần xinh đẹp đang chấp đôi cánh khẽ tung bay, thiên thần đó mặc trên người bộ váy trắng tinh khiết, đôi cánh chấp như một nàng thiên nga cùng với hạt ánh sáng nhỏ bé bay bồng xunh quanh cô.

Ở trần gian thường đồn rằng có một thế giới khác phía sau thế giới chúng ta, và người ta cũng đã gọi nơi đó là “Thiên Đường”, một nơi chỉ tồn tại hạnh phúc và nụ cười, không lo toan, nghĩ ngợi điều gì... Nhưng có ai đã đến nơi đó chưa, nó không nói lên được điều gì tất cả chỉ là một lí thuyết suông.

Trong cuộc đời của Di, hạnh phúc về một mái ấm gia đình bây giờ chỉ là hư vô không bao giờ cô với tới được mà vì thế ông trời đã ban cho cô một ân huệ đó là niềm may mắn được làm thiên thần ở nơi chốn thần tiên này, quả ông trời cũng đã có mắt.

Ở nơi đây, không giống dưới trần gian, chẳng có trường, cây cối, bàn ghế mà chỉ toàn phủ một màu trắng xóa tinh khiết và một không gian bao la đẹp đẽ. Có một điều giống dưới trần đó là có người đứng đây những thiên thần mới, các thiên thần nơi đây đều giống nhau, đều mặc trên người nguyên bộ đồ trắng tinh và nụ cười của họ ai ai cũng dễ thương không thua kém cô. Hôm nay là ngày học làm thiên thần đầu tiên của Thiên Di.

“Chắc các em sẽ ngỡ rằng tại sao mình lại có được điểm phúc đến nơi này” Cô cao niên trông cao to, tri thức đông đúc, “thế giới của chúng ta được chia làm ba cõi đó là cõi ma quỷ, người và thần thánh, không phải muốn là có thể rơi vào cõi mình thích được, cõi thần thánh là cõi thiêng liêng chiếm vị trí cao nhất trong trời đất. Một khi đã được vào nơi này thì chắc rằng người đó phải có căn nguyên từ kiếp trước. Các em hiểu chứ?”

Các thiên thần đều ngỡ ngàng gật gật đầu ra vẻ đã hiểu ý. Cô cao niên lại nói tiếp:

“Thiên đường là nơi cõi tiên không có dục vọng, tham lam, bôn xôn hơn thua như dưới trần gian mà nơi đây chỉ tồn tại niềm hạnh phúc, vui sướng, khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ giúp người, cứu sinh linh vượt qua cảnh khổ thì công đức ngày càng lớn... hiện giờ các em đã có vài loại phép màu cơ bản ví dụ như : nâng đồ vật mà không cần dùng tay, bay lượn trên không trung, biết trước chuyện tương lai...”

Các thiên thần mới đến lắng nghe trong tư thế chăm chú, có một thiên thần hỏi:

“Vậy cách làm phép như thế nào ạ?”

“Cách em chỉ cần đưa tay lên vẫy trong không trung liền sau đó những phép màu sẽ vây xung quanh ngay lúc đó trong đầu các em hãy suy nghĩ đến điều mà các em muốn tạo ra... nên nhớ phải chăm chú khi làm phép, có như thế mới thành công!” Cô vừa nói vừa minh họa.

Giờ học thật vui và bổ ích, thật sự Di có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng cô có thể giúp được người vượt qua cảnh khổ. Cô đưa tay ra phía trước vẫy vẫy trong không trung bỗng nhiên một luồng sáng màu vàng xuất hiện vây xung quanh cô, cô nhớ lại lời nói của người cô cao niên lúc này nên liền nhắm mắt lại mà cô suy nghĩ đến một điều gì đó trong đầu.

Một lúc sau, cô lấy tay phốt lên trên thiên đường một một nửa vòng tròn ngay chớp mắt nó đã tạo ra một chiếc cầu vòng đầy màu sắc tuyệt đẹp giống như những gì cô đang suy nghĩ lúc này. Mọi thiên thần đều vỗ

tay bái phục vì điều này rất ít ai có thể tạo ra như thế nhưng cô lại làm được, tất cả nhảy nhót mơ tưởng và Di cũng đã nở một nụ cười tươi.

Chỉ cần vài tiết học của cô giáo cao niên ấy mà cô đã làm rất tốt và thành công những phép cơ bản vượt trội hơn các thiên thần mới khác.

Cô giáo cao niên đặt tay lên vai Di:

“Giờ em có thể xuống trần giúp đỡ người khác rồi đấy!”

“Em thật có thể sao ạ?”

“Tất nhiên!”

Di mừng rỡ chào cô rồi phóng mình bay xuống trần gian nhờ đôi cánh trắng tinh, mềm mại, Di trông xinh hơn khi có hai đôi cánh này. Cô giờ chỉ còn biết cười mà đùa giỡn cùng những đám mây và ánh sáng trong lành của bầu trời vào chiều nhưng cô lại cảm nhận được có chuyện sắp xảy ra, nhờ linh cảm cô liền bay đến một tòa nhà cao tầng : Có một cô gái trông khoảng 19 tuổi đang có bám vều thành lang thang sắp rơi xuống mà không ai hay biết. Chỉ cần một lúc nữa thôi khi đôi tay yếu đuối ấy không còn khả năng bám vều thì ôi thôi.

Di thấy vậy liền dùng đôi cánh của mình bay thẳng và nhanh đến cứu cô gái ấy, rất may đã cứu được cô gái trong gang tấc. Di trấn an :

“Không sao nữa rồi... nhớ cẩn thận nha em!” Di đỡ cô gái xuống.

“Cảm ơn chị nhiều lắm...” Nhưng cô gái đó rưng rưng nước mắt, “chị à! chiếc nhẫn của em... nó rơi xuống dưới rồi” Di liền cất đôi cánh bay xuống nhặt lên giúp cô gái trong giây phút, cô đặt lên tay cô gái nhẹ nhàng, cô gái nâng niu như bảo vật, “cảm ơn chị, lúc này em lỡ tay làm rơi nó trong lúc đó không cẩn thận nên đã trượt chân” Di cười hiểu ý nhưng cô lại nhú mày, “sao em lại sống trong ngôi biệt thự này mà không có ai ở cùng vậy?”

“Thật ra...” Cô đáp ứng , “bố, mẹ em ngăn cản, không cho em tiếp tục quen anh Khánh nên đã bắt em vào ngôi nhà này!”

Người tên Khánh chắc là bạn trai của cô gái.

“Sao em lại cãi lời bố, mẹ như thế?”

“Em... em... vì em yêu anh ấy!” Chợt nước mắt từ đâu tuôn xuống, “em không biết, em không biết mình đang làm gì nữa?” Cô đưa tay lên bịt tai lại mà nói lớn.

Di ôm cô gái vào lòng...

“Thôi nào... rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đó mà.” Di vuốt ve vào chiếc vai yếu ớt của cô gái đang nức lên từng hồi.

Cô khóc một lúc rồi ngẩng mặt lên nhìn Di.

“Em chưa biết tên chị... chị tên gì vậy?”

“Chị tên Thiên Di, còn em?”

“Tên chị đẹp thật... em tên là Zi!” Cô gái cười vì hai tên phát âm khá giống nhau. Cô gái nói tiếp :

“Chị này! Chị có yêu ai đó chưa?”

“À... à...” Câu hỏi này làm Di phải suy nghĩ một lúc lâu.

Cô đã quên cái người tên Thiên Ân ấy, đã quên hoàn toàn thật rồi, “chưa em à...” Cùng câu nói là nụ cười.

“À... A...” Cô gái ngỡ ngàng khi nhìn thấy đôi cánh của Di mà lúc này giờ cô không để ý , “chị là gì? Sao lại có cánh?” Cô gái hoảng hốt.

“Chị là thiên thần trên trời em à...” Di bình lặng, “nhiệm vụ của chị là cứu giúp người, em là người đầu tiên được chị giúp đó!”

Cô gái gật đầu hiểu ý... nhưng chưa kịp phản ứng gì cả...

Di luồng tay ra sau vẩy đôi tay phép màu dần xuất hiện và đột nhiên con tôm nhỏ từ đâu nhảy tót vào miệng cô gái, Di thì phóng nhanh ra ngoài bằng đôi cánh xinh xinh.

Di nghĩ thầm:

“Con tôm đó sẽ giúp em quên đi những chuyện vừa trải qua vừa rồi và sẽ quên cả chị... chúc em sẽ có suy nghĩ đúng đắn giữa tình yêu và tình thân... nha!” Cô mỉm cười.

Cô gái tên Zi đó thật may mắn vì đã được thiên thần xinh đẹp Thiên Di giúp đỡ và chắc có lẽ trong chúng ta cũng đã được thiên thần ấy giúp đỡ mà vì do đã ăn con tôm nhỏ nên quên đi không chừng!

Cô ngồi xuống đám mây mà nghĩ ngợi một điều gì đó mà lúc này cô gái tên Zi đã hỏi.

Ừ Ừ

...

“Có những người được số phận sắp đặt để gặp nhau. Dù họ có ở đâu chẳng nữa. Dù họ có đi đâu chẳng nữa. Một ngày nào đó họ sẽ gặp nhau”.

...

Di chợt nhớ ra người mà cô từng yêu thương nồng nàn, cô liền đưa tay lên kéo những áng mây ra rồi cô phóng mình xuống trần gian, cô bay lượn một vòng trên không trung bao la cái đôi cánh vũ vũ say sưa mà bay theo cô là những tia nhỏ bé sáng rực vàng óng bay dọc theo.

Di hiện giờ đang đứng trước sân vườn nhà Thiện Ân, cô nhìn vào trong qua cánh cửa kính trong suốt bằng ánh mắt buồn xa xăm lặng lẽ từ đôi mắt yêu thương vô tận, trải dài trước mắt là hình ảnh của Thiện Ân cái người đã để lại trong tim cô bao nỗi nhớ nhưng lưu luyến cô đã sắp quên cái khoảnh khắc định mệnh nghiệt ngã đó mà đến bây giờ cô không muốn trở lại chút nào, ngoài khoảng thời gian bên Thiện Ân, tình yêu của cô chỉ mới chớm nở, nụ cười của cô chỉ mới hé thôi mà, cuộc sống phía trước chỉ mới mỉm cười với cô thôi mà, tại sao ông trời lại nỡ lấy đi không thương tiếc. Bây giờ ông ta lại bắt cô phải trở thành thiên thần với trách nhiệm cứu người mà chưa bao giờ thấy ai đến cứu cô dù chỉ một lần.

Anh chàng ngồi vào bàn làm việc trong ngôi biệt thự không một bóng người, khung cảnh ảm đạm, chua chát, lạnh lẽo đến rợn người, anh chỉ ngồi đó mà chỉ chống tay lên cằm mà nghĩ ngợi, nếu đoán không lầm thì anh đang nghĩ đến người mà anh yêu anh đang mơ tưởng lại cái khoảnh khắc đó thật nhiều nụ cười nhưng cũng lắm nước mắt, tạo hóa đã cướp mất cuộc sống hạnh phúc của hai người trong phút chốc, đôi mắt của Di và Thiện Ân đều đầm buồn, phía sau khuôn mặt ấy là những giọt nước mắt tiếc thương cho số phận của riêng mình.

Vài ngày sau đó, Thiện Ân đã bắt đầu ra ngoài dạo, anh ngồi lên băng ghế trước công viên chỉ lặng im mà không nói gì. Bỗng có một cô gái xinh đẹp đậm người trông có vẻ anh chưa từng thấy lần nào, cô gái cầm trên tay cuốn sổ màu xanh dương, mái tóc xõa dài sang một bên, mặc đồng phục làm việc. Cô tiến chân lại gần anh rồi cười với một ý đồ gì đó không rõ ràng, chiếc môi xinh xinh đang hé:

“Chào anh, cho em ngồi cùng nha, gần đây hết chỗ rồi...” Nói xong cô gật đầu chào ra vẻ lịch sự.

“Em cứ tự nhiên!” Anh chàng liếc mắt vào chiếc ghế không nghĩ ngồi hay nghĩ ngợi gì.

“Vâng, sao trong bộ mặt anh không được vui vậy?” Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Cám ơn em, không có gì đâu.” Anh không nhìn vào mặt cô mà chỉ chú tâm ngắm cảnh.

Dường như anh không có chút hứng thú gì với cô gái xinh đẹp này.

Nhưng thực chất cô gái này chẳng ai xa lạ đó chính là Thiên Di, cô nàng thiên thần dùng phép màu của mình để thay đổi hình dạng bên ngoài với ý thử lòng Thiện Ân.

Tiếp theo là hành động, cô liền kéo tay Thiện Ân lại người cô, đôi mắt ấy đang nhìn vào khuôn mặt cô không một nụ cười nhưng cũng không lạnh lùng mà là khuôn mặt hồ hởi không quan tâm.

“Nhìn anh rất giống người mà em quen nhưng không gặp nhau một thời gian.” Giọng thánh thót trêu mếu cùng đôi mắt đau buồn.

“Vậy sao?... người giống người thôi em à!” Câu nói ngắn ngủn xúc tích và nụ cười gượng.

“Anh này! chúng ta làm bạn nha!”

“Cũng được nếu em thích.” Anh lại cười nhưng không tươi.

“Anh tên là gì vậy?” Cô ngược sang nhìn anh chàng.

“Thiện Ân, còn em?” Anh trả lời cho qua chuyện.

“Em tên là Zi” Cô chợt nghĩ ra một cái tên hay hay mà cô nghe được từ đâu đó. Nhưng câu nói đó vừa được thốt ra từ miệng cô thì Thiện Ân lại liền quay sang nhìn vào đôi mắt của cô, anh có cảm giác thân quen, yên bình lắm mà từ giây phút đầu anh chưa nhìn kĩ như thế này, cái tên Zi và Di phát âm cũng gần giống nhau nó để lại trong tâm trí anh bao nỗi nhớ nhưng đến kì lạ.

Đám mây trắng như bông trên bầu trời bỗng ngừng thổi, ánh sáng thoát ra từ đó làm đôi mắt neho neho liên tục, ông mặt trời đã lộ hình dạng sau những đám mây hờ hững, lạnh lùng, cao vợi, xa xăm.

Buổi trưa ngày hôm sau,

Một cô gái xinh đẹp bước ra từ gốc cây mặc trên người chiếc váy hoa màu hồng thắm, trên tay là cái túi xách màu vàng đậm, nơi đó là công viên mà nơi hai người gặp nhau lần đầu tiên. Anh chàng ngồi một mình trên băng ghế chờ cô, anh nhìn thấy cô liền khẽ cười.

“Anh chờ em lâu chưa?”

“Anh cũng mới ngồi đây một chút thôi!” Thiện Ân nói chuyện với cô như hai người thân thiết chứ không giống người xa lạ vừa quen hồi hôm qua.

Cô ngồi xuống từ tốn.

“Nói thật... với anh em... đã thấy thích anh ngay từ lần gặp đầu tiên rồi, anh có chút cảm gì với em không?” Cô ấp úng không thốt nên lời.

“Anh... anh.” Anh chàng cũng vậy, “anh cũng có cảm giác với em nhưng anh không rõ đó là cảm giác gì” Anh gãi đầu.

“Nghe nói anh có người yêu rồi thì phải?”

“À... à... đúng vậy!” Thiện Ân gật đầu trong vô thức, “nhưng cô ấy đã...” Chưa nói hết lời lại bị cô cắt ngang, “cô ấy chết rồi chứ gì?” Cô quát lớn.

“Sao em lại biết?”

“Cô ấy chỉ mới chết mấy ngày nay thôi phải không, em ghét nhất là hạn người nói không giữ lời, nói yêu trọn đời trọn kiếp với cô gái này nhưng gặp cô gái khác đẹp hơn thì phải lòng, trong nhiều bộ phim và tiểu thuyết đều có cái cảnh cô gái này chết, chỉ sầu khổ mấy ngày rồi cặp kè với cô gái khác, rồi viện lí do là người chết rồi thì không sống lại được nếu cứ như thế thì cô ấy thấy sẽ không yên lòng, vui với tình mới để cô ấy mỉm cười lòng nơi chính suốt, lời hứa đã bay theo gió mãi mãi.” Zi nói liên tục như đã tập kĩ ở nhà .

Anh chàng Thiện Ân không hiểu gì cả, nhiều câu hỏi đặt ra trong đầu.

“Nhưng em có tình cảm với anh mà?”

“Đúng là vậy nhưng... nhất thời sao anh lại... anh có biết em là người như thế nào không? Có biết nhà em ở đâu không? Có biết tình cảm của em dành cho anh có thật hay không mà lại có tình cảm với em và nói thích em cơ chứ?” Zi đứng dậy.

“Anh... anh... anh không biết, mọi thứ diễn ra quá nhanh, quá đột ngột làm anh không biết gì cả mà...” Anh chàng bức tốc mình, gục mặt xuống đất.

Tôi đang đứng ở đây nghe được cuộc đối thoại này, tôi đã nhìn ra được cô gái tên Zi đó không ai khác chính là Di người mà tôi yêu thương bấy lâu nay, tôi nghĩ mình nên trở lại với chính mình.

Trong lúc Thiện Ân đứng dậy, tôi chạy lại thật nhanh.

Cảm giác như tôi đang bay.

Tôi bị hút mạnh vào Thiện Ân, tôi có cảm giác chóng mặt cổ nhắm mắt lại, giây phút vừa chạm vào Thiện Ân như có một vụ va chạm mạnh vô cùng.

Tôi mở mắt ra, ánh sáng chói lòa trắng tót trước mắt tôi người đứng trước mặt tôi trông mờ mờ, không nhìn rõ khuôn mặt, và một lúc sau tôi mới nhận ra đó là cô gái ấy, cô gái tên “Zi” mà chính là Di, cô ấy đang quay mặt về phía khác tôi chỉ nhìn thấy chiếc lưng thon thả, cái váy hồng vẫy vẫy theo làn gió nhẹ.

Tôi tiến lại gần cô ấy luồn tay từ phía sau và ôm cô ấy vào lòng, chiếc lưng ấy chạm vào người tôi, tôi cảm nhận được làn da của Zi thật mịn màng, êm dịu làm trái tim tôi đập mạnh liên hồi, tôi tựa cằm vào vai Di, cô ấy giật mình nhưng càng bị tôi ôm chặt hơn.

“Anh vẫn còn yêu em Thiên Di à!” Tôi thì thầm vào tai cô.

Cô quay sang tôi nhìn vào tôi nói:

“Anh nói gì vậy em không hiểu?” Cô lấy tay tôi ra khỏi người cô.

“Đừng làm như thế mà, anh biết em vẫn còn yêu anh mà, anh biết người đứng trước mặt anh là Di chứ không phải Zi” Tôi phát âm rõ hơn cho Di nhận ra.

“Sao... sao anh biết, sao anh nhận ra?” Cô thắc mắc.

“Tuy khuôn mặt này rất đẹp nhưng anh chỉ thích nhìn khuôn mặt thật của em thôi!” Anh liền nắm tay cô nhẹ nhàng trêu mếu.

Ánh sáng từ người cô phát ra, sáng bừng khắp cả đất trời giữa hoàng hôn, ánh sáng vàng óng lung linh, chói rực dần biến mất.

Người đang đứng trước mặt tôi, đang nắm tay, đó là người tôi yêu, Di đã trở lại hình dạng thật của mình. Đôi cánh của cô rung rinh trước gió, trong công viên không một bóng người chỉ còn có cô và tôi, trong tình cảnh trùng phùng, biết bao cay đắng liên tiếp ập đến.

“Thiện Ân, sao lại như vậy, sao anh biết đó là em, xin hãy trả lời cho em biết đi mà?”

“Chuyện là vào cái ngày lúc anh 16 tuổi anh bị xe tông phải ngay lúc đó một hồn một phách của anh bị xuất ra ngoài, anh giống như một linh hồn, một con ma lạnh lẽo, anh đi lang thang khắp nơi, từ đó, anh mới nhận ra rằng, cuộc sống rất quan trọng. Lúc này, khi nghe em nói như vậy, anh bừng tỉnh lại, đã nhập vào xác mình...”

“Vậy bấy lâu nay anh luôn âm thầm đi bên em, bảo vệ em mà em nào có hay biết... xin lỗi anh, em đã trách lầm anh rồi” Cô gục đầu xuống một lúc.

“Tất cả là tại anh mà, tại anh không nhập vào mình cho đến khi quá trễ, anh đã suy nghĩ nông cạn rằng khi một con người mất đi một hồn và một phách thì người đó sẽ thay đổi từ một người lạnh lùng trở nên dễ gần hơn, anh nghĩ như vậy em sẽ thích.”

Di nghe xong rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Em là thiên thần anh biết chứ?”

“Anh chỉ biết lúc em đã chết linh hồn của em bị hút lên trời cao rồi mất hút, cho đến khi em xuống trần gian thử lòng anh thì lúc đó anh mới nhận ra đó là em!”

Cô gật đầu lia lịa, rồi tiến lại gần tôi, ngã người vào tôi, ước gì cô mãi được như thế này.

Hoàng hôn buông cảnh vật xung quanh đều yên lặng, âm thầm, chỉ còn tiếng gió thổi xào xạc, đùa giỡn với chiếc lá trên cành cây, chợt gió không biết từ đâu ập đến như một trận bão, chắc Di cảm thấy lạnh, tôi ôm chặt Di vào lòng.

Một lúc lâu gió ngừng hẳn, lặng lẽ, từ khóe mắt Di có vài giọt nước màu đỏ tươi tuôn xuống rơi vào người vai áo tôi.

Một giọt.

Hai giọt.

Ba giọt.

Nước mắt.

Giọt nước mắt có màu của máu, rồi không còn thấy được khoảng cách của nó nữa, hai đôi cánh của cô xếp lại đổi màu sắc, màu của sự cháy rụi, tàn nhạt, nó rụng xuống nền đất trong lặng lẽ không ai hay biết, chiếc môi hồng thắm đã trắng bệch rồi cô từ dần ẩn hiện, vô hình vô sắc, cô vẫn đang khóc nức nở trong đau đớn tột độ.

Gió đã ngừng thổi, mây đã ngừng bay, nước mắt đã dần ngừng chảy và trái tim nồng ấm dần ngừng đập mãi mãi.

Tôi không còn cảm nhận được hơi thở yếu đuối của Di nữa, người tôi ôm bây giờ chỉ là không khí là làn hương của Di, lời nguyện dành cho thiên thần đã được thực hiện, cô đã bị tước bỏ quyền làm thiên thần vì thiên thần là phải trong sạch, không được phép yêu người phàm, không được cho ai đó biết thân phận thật của mình... nhưng cô đã... Tôi hét lớn trong đêm khuya thanh vắng như điên.

“Di à! em đâu rồi, tại sao anh không thể nhìn thấy được em?” Tôi ngã người xuống đất, nước mắt chảy xuống như mưa, thấm vào đất.

“Sao lại như thế... chúng ta chỉ mới trùng phùng thôi mà, ông trời ơi!”

Chắc ông trời cũng đang nghe thấy tiếng thốt vọng phát ra từ một người sống trong dòng luẩn quẩn của bất hạnh, yêu nhau không đến được với nhau, sống không bằng chết.

Từ bên kia đường, tiếng nhạc phát ra từ trong quán cà phê có tên Thiên Thanh, vang vọng vào chiều thanh vắng.

...

Cơn mưa, đã xóa hết những ngày qua

Chỉ còn mình anh ngu ngơ, mong chờ cơn mưa

Tan trong yêu thương không vội vã.

Mưa ngoan, giấu hết phút thần thờ này

Thương em đi giữa đêm lạnh

Khoảng trời một mình

Bỏ lại tình mình theo làn mây

Tìm về ngày yêu ấy

Cũng trong chiều mưa này

Mình đã gặp nhau, lạnh bờ vai

Nhưng tim vẫn cười

Giờ vẫn chiều mưa ấy

Em nép trong vòng tay ai?

Anh chỉ lặng im.

Đôi hàng mi, nhẹ run cho tim anh bật khóc.

Đã qua rồi, qua khoảnh khắc đôi mình

Nói tiếng yêu ngập ngừng
Rồi nhẹ nhàng đặt lên môi hôn
Cho anh quên đi lạnh giá
Vỡ tan rồi, anh chẳng nói nên lời
Mưa rơi xé tan bóng hình
Vì giờ này em quay đi
Buông tay anh trong lạnh giá.
(Vết Mưa – Vũ Cát Tường)

...

Di đang đứng kế bên anh mà anh nào hay biết, gương mặt cô ấy không còn nụ cười, hồng hào mà là trắng bệch, nhợt nhạt vì cô đã là một linh hồn, một con ma lạnh lẽo, âm dương cách biệt, xa cách ngàn trùng, xa xăm vô tận.

Ừ Ừ

Một năm sau.

“Em yêu à...”

“Dạ!” Tiếng trả lời từ trong buồng vọng ra, phía sau tấm màn là một cô gái xinh đẹp hơn cả thiên thần, cô ấy từ từ bước ra trong ngôi nhà tranh đơn sơ, tiến lại gần bên tôi.

“Có việc gì không anh?”

“À... lấy giúp anh bình mực.” Tôi vừa nói xong cô ấy liền vào trong lấy ra và đặt nhẹ lên bàn trong cách cầm nâng niu.

“Di à!...” Tôi ngược mặt lên nhìn cô ấy, tôi có chuyện muốn hỏi cô ấy, cô gái đó chính là Di, cô ấy đã bỏ cơ hội đầu thai để ở bên tôi, sống với tôi trong ngôi nhà phía sau núi, đơn sơ, yên tĩnh đều đặt biệt là tôi sống rất thanh thản.

“Sao anh?” Di phản ứng, gương mặt của Di trước ánh đèn dầu càng tôn lên vẻ đẹp bí ẩn không ai có được của cô ấy.

Từ những chuyện đã trải qua mấy năm trước, tôi đã có cái nhìn khác với cuộc đời, sống trong cảnh hơn thua, tranh giành, thủ đoạn không phù hợp với tôi chút nào, sống tách biệt với đời cũng hay nên tôi đã chọn ngôi nhà phía sau núi này, tuy ít người qua lại nhưng vui và hạnh phúc, đều tôi lo lắng đó là Di cô ấy chỉ là một hồn ma không hơn không kém, cô ấy chỉ xuất hiện gặp tôi vào ban đêm, cái cảm giác khổ sở ấy tôi hiểu rất rõ vì tôi đã trải qua một lần trong đời rồi.

Hôm nào tôi cũng dành một khoảng thời gian để viết tiểu thuyết, ở đây yên tĩnh rất thích hợp cho việc này, tôi muốn để lại một cái gì đó cho cuộc đời. “Anh có xem phong thủy, ngày mai là ngày âm thịnh dương suy là cơ hội cuối cùng để em đi đầu thai đó Di à!” Tôi nhíu mày, chẳng qua là do một hồn một phách của tôi đã giúp tôi nhìn thấy được cô ấy.

“Anh nói gì chứ? Ý anh là sao? Muốn em đi đầu thai, không... không đâu... em muốn ở bên anh, chăm sóc anh, lo lắng cho anh mà!” Di kích động.

Gió thổi mạnh hơn trong đêm khuya thanh vắng không một bóng người.

“Chính là như thế... em đã vì anh quá nhiều rồi, anh đã cướp mất của em quá nhiều rồi mà bây giờ em trở thành ma mà còn để em từ bỏ cơ hội cuối cùng để đi đầu thai nữa, anh không đành lòng đâu...”

“Nhưng em muốn như vậy, em chấp nhận mà, em không muốn xa anh đâu, Thiện Ân.” Cô ấy hét lớn.

“Làm gì được cơ chứ, như vậy được bao lâu, em nên nhớ em chỉ là một hồn ma thôi, em sẽ hút hết dương khí từ anh dù em có không muốn.”

Tôi chỉ còn biết nói như vậy để cô ấy từ bỏ tôi và đi đầu thai, thực sự tôi chẳng còn cách nào cả. Tôi đã sai rồi, khi yêu một cô gái khi cô ấy lựa chọn sai con đường thì bạn phải dùng hết cách để cô ấy đi trên con đường đúng đắn, để cô ấy sống thật hạnh phúc dù bạn có hy sinh tất cả.

“Không, không mà, em không đi đâu mà, nói đi Thiện Ân điều anh nói chỉ muốn lừa em đi thôi đúng không?” Cô càng kích động hơn, cô ngồi bệt xuống gục đầu trong đau khổ.

“Anh... anh...” Thực sự tôi không đành lòng một chút nào khi thấy cô ấy khổ sở như thế. Tôi đặt tay lên vai Di: “Di à!... đây là cơ hội cuối cùng của em... nếu em không đi thì em sẽ trở thành linh hồn vất vưởng, mãi mãi không siêu thoát, mãi mãi ngoài vòng luật đạo!”

“Em xin anh đấy, em không muốn, xin anh đừng nói đến chuyện này nữa mà! Chỉ cần được ở bên anh dù là ma hay người em đều bằng lòng.” Cô ấy ngược mặt lên nhìn tôi.

“Anh xin lỗi... đáng lẽ anh không nên nói những câu như thế với em... xin lỗi em!” Mắt tôi nhòe đi, tôi lấy tay vuốt ve vào mái tóc cô ấy.

0 giờ 15 phút.

Tôi đã viết xong cuốn tiểu thuyết đầu tay nhưng vẫn chưa biết nên chọn tên cho câu chuyện này là gì nên đã để trống, trong đây chẳng kể chuyện gì khác ngoài những chuyện tôi đã trải qua. Có lẽ đây là cuốn tiểu thuyết kì quặc không ai tin nhưng chắc chắn sẽ có người biết được những điều tôi viết ra là không dư thừa, mong họ khi đọc xong sẽ rút kinh nghiệm từ tôi, biết trân trọng người mình yêu thương.

Tôi viết ra với thân phận là một kẻ đã chạm vào khoảng giữa của sự sống và cái chết nên có một chút kì lạ, mang nhiều hình ảnh hoang đường. Tôi không viết để mọi người đọc cảm thấy hay mà tôi đơn giản viết chỉ người đọc thấy được rằng họ có tồn tại trong câu chuyện của tôi, thấy nó rất có ý nghĩa đối với cuộc sống.

Trong đời người, chúng ta tùy ý vẽ ra một bức tranh cuộc sống của mình. Riêng tôi, bức tranh ấy có một bên vẽ một mảng sáng, một bên vẽ một mảng tối, dường như tôi thích mảng tối nên đã vẽ nó nhiều hơn trong bức tranh của mình. Nhưng đó không phải là vấn đề, vì len lỏi bên trong mảng sáng đó có một tí mảng tối và ngược lại trong sâu thẳm mảng tối lại lóe lên một chút mảng sáng, dung hòa cho nhau, như một sự hy vọng mong manh cuối cùng, giúp ta có thêm niềm tin, nghị lực để đấu tranh tiếp với cuộc đời. Giống như ta đang đi trong một tầng hầm đen tối, mù mịt cảm thấy lạc lõng, lẻ loi thì từ cuối con đường đó sẽ có một tia sáng rọi vào, ta sẽ có thêm niềm tin để chiến đấu với bao nghiệp ngã tiếp theo.

Đó là một điều kỳ diệu nhất trong cuộc sống.

Thế nhưng, đáng tiếc rằng, từ bên trong mảng tối của chính tôi, tôi đã cố sức kiếm tìm nhưng không nhặt nhạnh được tí mảng sáng nào, vì thế niềm hy vọng trong tôi đã suy sụp, lặn hụp mãi.

Tôi sống ra sao khi chính tôi cũng chẳng biết được, nó hình thành trong tôi những nỗi đau đớn, xa vời trong trí tưởng tượng. Bên ngoài con người ấy, rất tươi mới, tràn ngập nụ cười, nhưng còn bên trong, nó đã chết, chết mất rồi, đó chẳng qua là sự giả tạo, một con người khác hoàn toàn, nụ cười không được công nhận.

Sống hay chết là hai quan niệm rất khăng khít với nhau, giống như một sợi chỉ mong manh, yếu ớt bị kéo thật mạnh về hai phía trái ngược nhau, vấn đề là đến lúc nào nó bị đứt đi thôi. Vì vậy, dù tôi có chết đi, dù sợi chỉ ấy có đứt lìa thì tình cảm của tôi đối với người con gái ấy mãi mãi không bao giờ thay đổi. Tuy âm dương có cách biệt, có tương khắc, hay trái ngược nhau thì tôi cũng sẽ tạo ra một sức mạnh, một phép màu thần kỳ để khống chế nó mãi mãi.

10. Chương 10: Một Lần Nữa Anh Tìm Thấy Em

Mùa hè năm 2029.

Thành phố Ngân Giang, tại lớp 9A trường Nam Du...

“Sắp tổng kết năm học rồi, lớp ta có muốn đi cắm trại không?”

Tất cả đều đồng thanh, “có, có...”

“Hay là chúng ta ra biển cắm trại đi cô?” Một bạn nam tên Hùng góp ý.

“Hay là cậu vô chùa cắm trại đi nha, cắm trại mà ra biển, cắm gì ở ngoài đó!” Bạn nữ tên An phát biểu làm cả lớp cười rộ lên.

“Cô, chúng ta cắm trại ở ngọn núi Thiên Du phía sau trường đi cô.” Ngân lớp phó.

“Ừm, cô cũng tính đến đó, ai đồng ý, tại ngọn núi phía sau trường thì giờ tay lên!”

Tất cả bàn tán với nhau sôi nổi.

Rất ít người giờ tay...

“Các em cứ suy nghĩ kĩ đi, rồi xin phụ huynh, sáng ngày mốt, tập trung tại trường mình, có mấy em thì đi mấy em, nhớ nha cô chờ đó, có thầy Khiêm đi nữa...” Cô cười thành tiếng, hai má ửng hồng.

Cả lớp im bật, nhưng rồi mỉm cười vì sự lố liễu của cô.

“Khải Minh, cậu đi không?” Hùng kéo tay cậu hỏi.

“Để tớ suy nghĩ cái đã, còn nhiều thời gian mà, có gì nói sau lo gì.”

Hùng gật gật đầu.

Khải Minh lấy chiếc điện thoại từ trong túi quần ra nhắn tin cho ai đó.

“Cậu định hôm đó đi không?” Soạn xong cậu bỏ điện thoại vào túi, ngược lên nhìn cô cười cười, vô tư, cô nhướn mắt nhìn lại không hiểu gì cả, nhìn mặt cô rất mắc cười.

Chợt trong túi quần run lên bần bật, cậu ngó quanh, nhanh nhẹn lấy chiếc “đế yêu” của mình ra, là “Zi” gửi đến.

“Mình hông biết nữa, để về xin thử bố, mẹ coi xem sao?”

“Ừm, nếu xin không được thì nói với tớ, tớ sẽ giải quyết tất, nhé!”

Vừa soạn xong, ấn nút gửi đi, ngược mặt lên nhìn rồi cười cười.

“Á...”

Cái mặt chảnh bành của bà cô Cúc đang đứng trước mặt Khải Minh.

1.

2.

3.

“KHẢI MINH...” Bà cô hét lớn muốn thủng màng nhĩ, “lại xài điện thoại trong giờ học, đưa ra đây, cô sẽ tịch thu.”

Khải Minh nhăn mặt, lắc đầu.

Cả lớp nhìn thấy cảnh này, ai nấy cũng cười rộn rã, lớp học thật náo nhiệt, tiếng cười không ngớt, Zi nhìn sang cũng không khỏi cười thầm, “thật là... Khải Minh ơi là Khải Minh.” Cô trích lưỡi, lắc đầu nhưng đầu đó vẫn còn nụ cười mỉm.

Cậu giờ tay lên thề thốt, làm ai cũng cười đau cả bụng, những cử chỉ của cậu giống y như đứa trẻ con, thật ấu trĩ.

“Thôi mà cô, tha cho em thêm lần này đi cô, em hứa sẽ không bao giờ sử dụng điện thoại trong giờ học nữa đâu mà!”

ỦiỦ

Bố, mẹ Zi cũng đã cho Zi đi rồi, họ sẽ chẳng thể nào thoát khỏi miệng lưỡi của Khải

Minh đâu, Khải Minh này đã ra tay thì việc gì cũng thành.

Zi và cậu là hai đứa bạn thân từ khuở nhỏ, nói thật ra là cả hai khi vừa mở mắt chào đời thì đã nhìn thấy nhau, chuyện là mẹ của cậu và mẹ của Zi cũng là bạn thân với nhau, không biết có sao mà mang thai cùng lượt mà khi sanh ra hai cô, cậu cũng cùng lúc, chẳng lẽ nào đây là định mệnh đã sắp đặt cho họ.

Sáng sớm, mặt trời chưa ló dạng, bên ngoài vẫn còn bao phủ một màn đen quen thuộc, Khải Minh gọi điện cho Zi trong khi đó cậu đang trong nhà tắm, đặt chiếc đế yếu lên gác, mở loa ngoài, vừa tắm vừa nói chuyện.

“Cậu chuẩn bị gì chưa?”

“Chưa, tớ tính đi tắm cái đã, hông biết tắm sớm có sao không nữa!”

“Có gì đâu, tắm sớm tốt chứ sao nhưng với điều kiện phải tập thể dục khoảng 15 phút.”

“Thôi chút mình tắm vậy, tập thể dục ở ngoài ma không.”

“Ôi trời... ma cở gì, thời đại này lấy đâu ta ma, cậu cứ giỏi tự hù mình.”

“Cậu không tin sao, nhưng tớ thì tin đấy!”

“Ừm, sợ cậu rồi, thì tin...”

“Cậu đang làm gì thế?”

“Đang tắm, sắp xong rồi.”

“Ôi trời, tắm mà vẫn còn nói chuyện điện thoại nữa, hèn gì nãy giờ tớ nghe tiếng nước chảy.” Di cười hi hi, đầu óc hơi tưởng tượng mong lung.

“Đâu phải chết rồi đâu mà không thể nói chuyện điện thoại được, tắm thôi mà, cậu cứ làm to vấn đề.”

“Ồ... cậu thì tốt rồi bố, mẹ đi công tác, ở nhà có cô giúp việc, muốn đi đâu thì đi, chẳng bù cho tớ, bố, mẹ cứ nhắc đi nhắc lại rằng con gái phải cẩn thận, còn soạn đồ đạc một đồng giống như đưa tớ đi lấy chồng đây!”

“Haha... ông bà lo cho con gái mình đây đó mà, có gì tớ sẽ bảo vệ cậu, lo gì.”

“Thật hông đó, cậu chỉ giỏi cái miệng chứ làm được gì?”

“Cậu không tin à?”

“Không tin!”

“Kệ cậu đi, tớ bảo vệ em khác, lúc đó thì đừng có khóc nhá.”

Khải Minh tắm xong mặc đồ rồi bước ra ngoài, quần chiếc điện thoại lên giường, đi chuẩn bị đồ đạc. Bên ngoài, trời chỉ mới hừng sáng, chưa nhìn thấy rõ mọi vật.

“Cậu đâu rồi, giận hả, con trai mà giận là xấu lắm đó nha!”

“Đây... giận gì đâu.”

“Thế giờ đang làm gì đó?”

“Chuẩn bị đồ đạc, lát đi cắm trại nè.”

“Ừm, cô bảo 7 giờ có mặt ở trường, giờ chỉ mới 5 giờ mấy.”

“Ừm, mình chuẩn giờ này, xong xuôi rồi lăn ra ngủ tiếp, khi nào đi thì gọi điện rủ tớ một tiếng nha!”

“Cậu thật là, không giống ai hết, thì ừm.”

“Giỏi... thôi tớ tắt máy đây, bye!”

“Ồ... tut tut...”

Khải Minh lấy vài bộ quần áo và vài thứ dụng cụ cần thiết nhất để vào balo mà đen viền xanh, quả đúng xong xuôi cậu đã lăn ra giường mà đánh thêm một giấc, “khò... khò.”

“Reng, reng...”

“A... lô.”

“7 giờ kém 5 rồi đó, thức dậy ngay, ra đây không thôi người ta đi trước hết bây giờ!”

“Ồ, hã, hã... ơ.. ờ... đợi tớ.” Cậu chạy loạng lên thay đại bộ đồ, chụp lấy chiếc balo rồi chạy riết đến trường.

“Ôi...chỉ có vài bạn thôi à!, chán thế!...1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 thêm mình với Zi là 11, à, còn cô Cúc với thầy Khiêm là 13, á trời, lựa số đẹp dữ, sớm muộn gì cũng có chuyện à coi.” Khải Minh nghĩ bụng.

“Để xe vào trong đi em.” Cô Cúc kéo tay cậu còn tay kia thì chỉ vào nhà giữ xe.

“Làm như mình không biết chỗ không bằng.” Cậu thầm nghĩ, chạy xe một cái “hịn” vào trong rồi bước ra lại chỗ mọi người đang đứng.

“Sao Zi giục dữ lắm mà, đầu mất tiêu rồi, không lẽ lại bị bố, mẹ không cho đi.”

“Hừ.”

Hừ cái con khỉ khô ấy, người ta đang lo lắng mà. Cậu giật mình.

“Suy nghĩ gì mà lăm thế?” Zi cười tươi, cậu nhìn một lượt từ trên xuống người Zi, cô mặc chiếc áo pull trước áo có hình hai trái tim bị mũi tên bắn trúng, bên ngoài thì mặc chiếc áo khoác vàng nhạt, quần jean, chưa hết còn đội mũ nữa.

Trời ơi...!

Xinh quá.

Kèm thêm nụ cười thì trên cả tuyệt vời.

Gió thổi nhẹ nhàng không ai để ý đến sự tồn tại của nó.

Ánh mặt trời len lỏi qua khe lá, trên cành cây vẫn còn đọng vài giọt sương óng ánh như pha lê.

“Các em ơi! Xe đến rồi, lên xe đi nào... mau lên!”

Tất cả đều lên xe hết.

“Không biết bữa nay mình đi bao lâu nhỉ?” Zi ngồi kế Khải Minh, giờ cùi trở vào tay cậu.

“Ồ...Làm sao tớ biết, hỏi cô đi!”

“Ừm, cậu nhìn gì mà lăm thế, ngấm gái hã?”

“Gái đâu mà ngấm, tớ ngấm cảnh thôi, à, có gái đang ngồi kế tớ nè!”

Khải Minh quay sang nhìn Zi cười tươi, “cậu có đi núi lần nào chưa?”

“Chưa, tớ chỉ nhìn thấy trong phim thôi, thấy trên núi giống như trong rừng, đáng sợ!”

“Có gì đâu mà sợ, tớ đi cũng nhiều lần rồi, thích nhất là từ đỉnh núi nhìn xuống, tuy không thấy rõ gì như cảm giác rất tuyệt.”

“Ồ, thích thật...” Cô gật đầu mà tưởng tượng điều Khải Minh vừa nói.

“Nè, hai em nói gì to nhỏ thế?” Cô Cúc đưa hai mắt to tròn nhìn say sưa.

“Không có gì đâu cô.” Cả hai bất chợt đồng thanh với nhau rồi phì cười.

“Còn xa không cô?” Zi hỏi.

“Đi xe cũng mau, chắc khoảng một tiếng nữa thôi em à!”

Zi gật đầu nhìn sang Khải Minh.

Mắt cậu đã dính hít lại, “xe vòng” làm đầu cậu lắc lư qua lại.

“Á.”

Đầu cậu đã gục vào vai Zi, cô giật mình và sợ mọi người hiểu lầm. Còn cô Cúc lâu lâu lại đưa mắt quan sát thấy họ, cô lại cười, mấy đứa bạn thì tranh thủ ngủ một lúc, chắc tối mắt ngủ vì nôn nóng đây.

Trong lớp có 6 đứa nam, 5 nữ đi, tính thêm thầy với cô là 13, mọi người không ai hay biết rằng điều tối kỵ khi đi chơi, nhất là đi núi, đi chơi xa nếu có số lượng 13 thì rất xui xẻo, thế mà lại có 6 đứa nam, xui lại càng thêm xui, không biết trong chuyến đi này có ổn không nữa đây, trông vẻ mặt của thầy Khiêm khá lo lắng, chắc đang suy nghĩ điều gì đó.

Thầy Khiêm và cô Hằng, hai thầy cô đã có tình cảm với nhau và đang trong thời gian yêu nhau nên cô đã có ý rủ thầy cùng đi, thầy cũng đâu dám từ chối. Cô Cúc là người vốn rất khó tính không biết sao khi quen thầy, khi gặp tiếng sét ái tình lại thay đổi tính nết như vậy, trẻ trung, điệu dàng và nữ tính lắm, tuy còn hơi cáo gắt với Khải Minh, người chuyên phá phách hay tạo trò cười trong lớp.

Dù như vậy nhưng Khải Minh lại là đứa thông minh, học giỏi nhất trong mấy đứa nam, là mục tiêu của khá nhiều bạn nữ, còn lại là bạn thân của cô gái đa tài Zi, một hot girl, xinh xắn, đáng yêu, với mái tóc dài mượt cùng với thân hình chuẩn, sở hữu vòng một tuyệt hảo, là tâm điểm của nhiều người, là con gái cưng của gia đình giàu có, hết mực yêu thương chiều chuộng cô nên tính tình hơi tiểu thư, đa sầu đa cảm.

Trong nhóm 6 đứa nam, ngoài Khải Minh ra còn 5 bạn: như Hùng là đứa quậy phá nhất lớp, Nam là đứa hiền lành nhưng làm quá là nó chửi lại ráng chịu, còn Tuấn Anh đứa già nhất trong nhóm, tóc bạc muốn gần hết vì thế trong cậu rất cứng trạc và ra vẻ trí thức, hiểu biết, với những triết lý sâu xa dù chưa được ai công nhận, Trọng là một hotboy của lớp, không sợ gì cả ngoài ma, còn lại đứa cuối cùng Hải, chịu chơi hết mình, bất kể có chuyện gì xảy ra đều xung phong làm trước.

Nhóm nữ có 5 bạn, ngoài Zi ra còn có An chuyên chăm chọc, Ngân chăm chỉ, Na kĩ tính còn Thư sợ ma giống y như Trọng bên nhóm nam.

“Các em thức dậy tới nơi rồi.” Cô Cúc giục đám học sinh của mình, ai ai cũng đều bị đánh thức hết, “giá mà có thể ngủ thêm chút nữa cho đã nhĩ” Hải ngáp dài, nhắm mắt nhú mày lên.

“Muốn ngủ thì về nhà mà ngủ.” An lên tiếng, Hải ảm ức không nói gì nữa nhưng vẫn thăm thẳm nguyên rủa.

Cả nhóm xuống xe.

“Woa... cảnh đẹp quá!”

“Leo lên chắc cực lắm à nhạ” Hùng nhìn ngơ ngác, chắc lần đầu leo núi đây.

“Cực thì đi về đi, cứ lồi thôi mãi.” An móc họng, cả bọn nhìn nhau không dám cười thành tiếng.

“Hử...”

“Thôi nào, chúng ta bắt đầu đi thôi, mau lên, thầy sẽ dẫn đầu, còn cô đi theo sau bọn trẻ nhé” Giọng thầy Khiêm trầm ấm, quay sang nhìn cô, “ạ” Cô gật đầu, “các em làm gì thế đi thôi nào.”

Cả nhóm bắt đầu khởi hành, thầy đi trước đám học sinh nối đuôi theo sau giống như con rắn dài ngoằn ngoèo.

“Các em nhớ vịn chắc sợi dây để bước lên dốc cho dễ.” Cô nói lớn.

“ạ”

Ừ Ừ

Một tiếng sau...

“Khi nào tìm được chỗ bằng phẳng thì chúng ta sẽ dừng là chỗ cắm trại nhé”

Leo núi là một niềm vui, làm với đi mọi ưu phiền, suy nghĩ chính chắn hơn, gỡ rối những khúc mắc.

“Mọi Người ơi! Gần trưa rồi dừng lại ăn gì đi chút đi tiếp, đói rồi sức đâu mà đi.” Trọng xoa bụng, đổ mồ hôi.

“Ừm, lại chỗ mấy hòn đá kê dòng suối đi, nhé mấy em.” Thầy dừng lại.

Mọi người để balo xuống và lấy hộp cơm ra vì lúc trước cô có dặn rồi, mỗi người đem theo một hộp để dùng khi đói, của ai người ấy nấy ăn, riêng cô sẽ chuẩn bị chung cho nhiều ngày.

Chết chắc rồi, Khải Minh lúc sáng gấp quá nên quên mua.

“Thôi đành nhịn đói đây!”

“Ê, sao hông lấy ra ăn đi!” Zi phóng người lại kể cậu, cầm trên tay hộp cơm ăn ngon lành.

“Sáng tớ quên mua.”

“Biết ngay mà, cậu hậu đậu lắm nên tớ đã chuẩn bị phần cho cậu rồi đây nè.” Cô nhẹ nhàng lại lấy từ trong balo thêm một hộp cơm trắng trắng rồi đưa cho Khải Minh.

“Vậy là lúc sáng, tớ không thấy cậu, là cậu đi mua cho tớ đó hả?” Khải Minh nhìn Zi, còn cô phì cười.

“Chứ sao? Thấy tớ tốt bụng chưa?” Cô nàng cười khi khi, bón một muỗng cơm vô miệng.

“Thì đúng rồi, bụng cậu đói giờ vốn tốt lắm mà, ăn như heo mà vẫn không bị béo.”

Cô nghe những lời nói đó của Khải Minh liền trừng mắt lên.

“Cậu... đã dậy thì tớ sẽ không đưa cho cậu nữa, dám nói tớ ăn như heo à, tớ sẽ ăn một mình.” Cô giận quay mặt sang hướng khác chu mỏ lên mắt thì ngẩng nhìn thác suối chảy tí tách.

“Thôi mà... Zi xinh đẹp, tớ biết cậu sẽ không đối xử như dậy với tớ đâu mà, cậu sẽ không nỡ làm dậy đâu, cậu tốt bụng lắm mà.” Khải Minh nắm vạt áo khoác Zi thì thầm, vì là bạn thân với nhau nên việc này xảy ra như cơm bữa.

“Thật không?”

“Thật...” Cậu gật đầu ra vẻ hối lỗi, nghiêm túc.

“Nè, ăn mau đi, lúc sáng tớ kêu đi bán làm cho cậu thật xuất đặc biệt đấy nhé! Phải ăn hết đó, cậu là vua bỏ mứa mà!” Cô đưa lại cho cậu hộp cơm.

“Dạ, biết rồi, cậu nói giống như mẹ mình đây!”

“Ừm, mẹ, gọi mẹ đi mào... mẹ...” Cô phát âm “mẹ” nhẹ nhàng, chậm chậm, để cậu làm theo.

“Mẹ... được chưa?”

“Haha, dậy mới được chứ.” Zi cười tươi.

“Ăn nhanh kìa, ở đó cười hoài, kêu người ta ăn nhanh mà mình còn một hộp.”

“Từ từ... chứ!”

Cả hai cùng ngồi xuống tảng đá to vừa ăn vừa ngắm cảnh, mọi nơi đều có vài người từng cặp từng cặp nói cười rộn rã, rất vui. Nhìn hai thầy cô ngưỡng chừng khi nhìn nhau làm cả bọn có một trận cười đau cả bụng, nhìn mặt cô đỏ ửng, thầy thì im re không nói gì.

Cả nhóm ăn xong nghỉ ngơi một lúc rồi khởi hành tiếp.

“Xung quanh toàn là cây với cây, lâu lâu mới xuất hiện vài ngôi nhà, chắc đi giấc tối đáng sợ lắm.” Zi nhíu mày, nhăn nhó, rùng mình.

“Ừ,... tối ma sẽ xuất hiện, nó bay qua bay lại lòng vòng quanh đây, áo trắng, tóc dài ngoằn đến lưng, mặt mày máu không, lè lưỡi ra bay qua bay lại...” Nhát ma là tài của Khải Minh mà, chẳng qua cậu thường xem phim ma nên nên tiện thể kể lại, cậu đã quá quen thuộc với con ma rồi, cậu chẳng sợ gì hết, vì gặp hoài trên màn ảnh nhỏ.

“Thôi... cậu lại... không dừng kể nữa, tớ sợ đó!” Zi ngó quanh nép người vào người cậu.

“Ban ngày ma đâu ra thừa tiểu thư...”

Dù sao Zi vẫn cảm thấy bất an lắm, không biết ma có thật sự tồn tại không nữa? Nếu chúng ta tin vào cõi thần thánh là có thật thế thì tại sao lại không tin vào trên đời này có tồn tại ma quỷ, linh hồn?

Ừừ

“Bây giờ là 4 giờ 50 rồi chọn nơi này đi, khá bằng phẳng đấy.” Thầy Khiêm chỉ tay lại phía đằng chỗ trống kia.

Quả thật rất bằng phẳng, có một khoảng trống sạch sẽ, xung quanh bao phủ bởi khóm rừng cây xanh um tùm, gió thổi xào xạc.

“Thầy ơi! Sao mình không ở nhờ nhà người nào đi sao lại ở đây?” Trọng lên tiếng rùng mình vì sợ.

“Ê, ông chủ yếu đi lên đây là làm gì đây? Đi cắm trại mà vào nhà thì gọi là cắm trại à.”

“Nhưng chỗ này vắng quá, giống như trong rừng á...” Mặt cậu nhợt nhạt, trong rừng thì sẽ xuất hiện ma, nhắc đến ma thì lại thấy sợ.

“Ừm, thầy nghĩ cũng lạ, trên núi này sao lại có nơi bằng phẳng như đây, thầy đi nhiều lần rồi nơi này là thầy thấy lần đầu tiên...Mà thôi, bằng phẳng thì tốt chứ sao?” Thầy trấn an mọi người.

Cả bọn nhìn nhau trợn trừng lo lắng.

Thầy giao, nhóm nam thì xúm lại căn lều, nhóm mấy đứa nữ chia nhau đi gom cây khô đem về.

“Mau lên nào, trời tối nhanh lắm coi chừng không kịp đó.”

“Dạ...” Mấy đứa nam đồng thanh, còn mấy đứa nữ thì đi kiếm cây khô trong đó có cô

“Nhớ đi nhặt nhiều nhiều, rồi tập trung lại đây nhưng nếu kiếm hoài không ra thì đảo lại chỗ này, nhớ cẩn thận coi chừng bị lạc đấy!” Thầy nhắc nhở.

“Em sẽ dắt tụi nhỏ đi!” Cô Cúc lên tiếng, “ Ừ, cẩn thận nhé em!” Thầy liếc mắt nhìn cô đưa tình.

Đám con gái đi hết, chỉ còn lại bọn con trai.

“Nhanh lên đi mấy em” Thầy hô lớn.

“Thầy ơi! Sao chỉ có một cái lều thôi đây ạ? Nam nữ không ở riêng lều sao” Nam thắc mắc hỏi.

“Thầy chuẩn bị có một cái thôi, cái lều này lớn lắm đủ chứa mười mấy người lận, ở đây này dùng chung lều thì an toàn chứ sao?”

Ồ, công nhận lớn thật.

“Ê, tớ biết thầy đang nghĩ gì đấy?” Khải Minh nói nhỏ với Hùng.

“Thầy nghĩ gì thế?”

“Cậu không thấy gì sao? Thầy muốn ngủ chung với cô nên mới sắp đặt đây đây đó” Cậu nhún nhún mắt cho Hùng hiểu ý.

“À... haha... biết rồi.” Hùng cười lớn rồi gật gật đầu.

“Nè... hai em cười gì lắm thế, làm mau lên đi kìa.”

“Dạ... dạ, em biết rồi, em biết hết á...” Cả hai nhìn nhau cười cười, “hai thằng nhóc này kì lạ quá!” Thầy nghĩ thầm.

Một lúc sau...

Đã căn lều xong rồi, còn cô thì dẫn mấy bạn nữ về, trên tay ai cũng cầm nhúm củi khô đủ để thắp sáng đêm nay. Cũng may cả bọn về sớm trước khi trời tối, nếu không mọi thứ sẽ rồi bùng lên à coi.

Thầy nhanh nhẹn gom chúng lại rồi đốt lên, lửa cháy rực, hơi nóng lan tỏa không còn lạnh nữa, sáng toang, rực rỡ.

Tất cả vây xung quanh bữa tiệc thịnh soạn, do chính tay cô nấu, tài nấu nướng của cô thật sự là số một.

Rất Tuyệt, ngon lành, ấm áp.

Cô thật là chu đáo quá chừng.

“Thầy ơi! Em có đem vài lon bia, hôm nay nhậu bữa nha thầy, nha!” Tuấn Anh đã lén đem theo lon bia ba số ba, khoảng 7 lon, chắc khiêng lên nhọc lắm nhỉ?

“Ừm, chỉ uống một ít thôi nghe.” Thầy cũng bằng lòng vì nơi đây là trên núi không phải trong trường nên chắc không sao.

“Nhớ, chỉ hôm nay thôi nhá, nếu làm dậy lần nữa cô bắt em ghi tụt kiểm đó.” Cô Cúc nghiêm khắc, “mà sao em đem có 7 lon dậy, hông đem nhiều nhiều, cho cô uống với.” Cô nói với vẻ ngây thơ, là cả đám phì cười, trên gương mặt đều rất vui vẻ.

“Dạ... cô biết không khiêng mấy lon này lên đây nhọc lắm!”

“Thế em đem làm sao dậy?”

“Thì trong đây có 6 đứa con trai, mỗi đứa một lon riêng em tận hai lon đẩy cô, xệ cả vai luôn.” Tuấn Anh nhăn nhó, kêu than.

Hèn gì suốt chuyến đi nó không nói một lời nào, cô nghe xong ra vẻ khen ngợi. “Giỏi... cô sẽ cho em điểm tối đa.”

“Dạ... cảm ơn cô.” Nó cười khà khà, híp mắt.

“Ừm, về nhà nằm mơ đi em.” Cô phán một câu, chỉ một câu thôi nhưng rất xuất tích, làm nó nhăn nhó còn đám bạn thêm một trận cười mỗi miệng luôn, rất náo nhiệt, cô giáo bớt nghiêm khắc đi mà thay vào đó là tính vui vẻ như trẻ con, chắc là do có thầy Khiêm ở đây, thầy cũng cười rất nhiều làm cô mắc cỡ đỏ cả mặt.

Bảy lon bia được chia ra mỗi người một ít, con gái cũng uống, con trai lại uống nhiều hơn, mặt ai cũng đỏ bừng nhưng chưa đến nổi say. Không biết đêm nay có xảy ra chuyện gì không nữa...

“Lâu lâu mới uống mà, với lại uống ít thì nhằm nhò gì, đồ nào mọi người.” Hải nói lớn.

“DÔ.” Tất cả cụng ly nhau rồi uống ừng ực như nước lã vậy.

“Ê, Tuấn Anh, sao bia của ông có mùi gì là lạ ấy?”

“Hình như hết hạn 3 ngày rồi hông có mùi mới lị.” Tuấn Anh mở miệng nói tỉnh bơ mà không hay biết rằng mọi ánh mắt to tròn đang đổ xô về hướng cậu, đăm đăm, không hề chớp mắt, “HẢ, CÁI GÌ?” Cả bọn đồng thanh.

“Làm gì cần thẳng thắn, đùa thôi!” Cậu cười Khì, “chắc có lẽ cậu uống lần đầu nên mới thấy lạ đó mà, đúng không?”

“Ồ, he... tớ quên, sorry mọi người... hìhì” Ngân cười làm tất cả mọi người cũng cười “haha” theo, uống tiếp, không khí rất náo nhiệt, ồn ào, may là nơi này chứ ở nhà mà làm như vậy hàng xóm chửi chết quá!

Chợt gió từ đâu thổi tới, lạnh sương sống làm ngọn lửa càng thêm hùng dũng, mạnh bạo. Zi khẽ lấy áo khoác mặc vào.

Trời...

Hết vụ “cơn mưa ngang qua” giờ tới gió đi ngang qua nữa.

Gió thì thổi nhẹ nhàng qua một lúc rồi mọi thứ lại trở về như cũ, không khí rất yên tĩnh, tiếng cười của mọi người đều đã tắt, im bất chợt.

Ai ai cũng đang run rẩy vì sợ “ma” sẽ xuất hiện, trong đó đặc biệt là Trọng với Thư đang co rúm người lại nép vào mọi người.

“Sẵn đây thầy kể ấy em nghe một câu chuyện mà thầy đã trải qua, cảm thấy rất lạ, cho đến giờ thầy vẫn còn thấy sợ nữa. Hôm đó, thầy đang leo lên ngọn núi này chủ yếu là muốn bình tâm mà suy nghĩ một vài chuyện thôi, thầy đang leo nữa chừng thì bỗng nhiên từ đằng sau có ai đó đang gọi tên thầy...’ Thi Dịch Khiêm... Thi Dịch Khiêm...’ nghe vậy thầy mới liền quay lưng lại để coi người kêu mình là ai, nhưng nào ngờ chẳng thấy ai cả, xung quanh không có một bóng người qua lại, coi coi thối xào xạc đung đưa qua lại, gió thổi càng mạnh hơn, bạo hơn nổi cả da gà.”

“Thế thầy có thấy gì khác nữa không?” Hùng hấp tấp hỏi.

“Để thầy kể, mày cứ chen vô làm sao thầy kể được, kể tiếp đi thầy.” Tuấn Anh đánh vòa vai Hùng một cái khá đau, Hùng nhăn nhó, nhưng vẫn im thinh mà nghe thầy kể tiếp câu chuyện.

“Lúc đó thầy tưởng đâu người quen nên vẫn bình tâm mà quan sát, một lúc sau một tiếng nói lại vang lên, là giọng của một cô gái ‘ Không, không em không đi đâu mà.’, gió thổi lên dữ dội, thầy thấy lạ nên liền quay xuống núi. Nhưng vì cô mầy em đòi đi quá nên thầy cũng không đành lòng từ chối.”

“Sao anh không nói sớm, biết đây em sẽ không dẫn bọn trẻ đi đâu.” Cô nhíu mày cau có.

“Chắc tại tiếng của người nào đó được gió đưa đến nơi này đó mà thầy ơi? Thầy đừng quan trọng quá vấn đề.” Nam lên tiếng.

“Nhưng, thầy nghe rõ mông m một người đó gọi tên thầy mà.”

“Ồ. Ồ he!” Nam gật đầu.

“Hay là ở đây có ma nhỉ?” Giọng nói không mấy “vui tai” vang lên làm cả bọn im lặng, không dám nhúc nhích, nín thở, đó là tiếng của Na, “chân đạp trời, đầu đội đất.”

“Em đừng nói bậy, ma ở đâu!” Cô chần an mọi người nhưng cũng nép nép vào người thầy Khiêm, nắm chặt cánh tay.

“Anh họ em có kể cho em nghe rằng, hôm ấy mấy bạn của anh rủ nhau đi dã ngoại ở nơi vắng vẻ ít người qua lại, nơi đó giống như trong rừng để thử cảm giác mạnh, toàn cây cối rậm rạp, đến tối họ cùng nhau mở một buổi tiệc thịnh soạn, ăn uống nói cười vui vẻ, một lát sau họ cùng xúm lại chơi trò ‘bút tiên’ trò chơi đó đòi hỏi sự kiên nhẫn và với điều kiện nơi u ám, lạnh lẽo, ít người, nơi mà ta nghĩ là có ma tồn tại, thí dụ như nghĩa trang chẳng hạn.

Đang chơi nửa chừng thì có một chị rút tay ra nói là đi vệ sinh mà chị không biết rằng điều tối kỵ nhất khi chơi bút tiên là không được rút tay ra, như vậy sẽ làm các linh hồn nổi giận. Rất lâu sau, nhưng vẫn không thấy chị đi về, mọi người lo lắng đi tìm mà không hay họ cũng đã rút tay ra vì thế làm những vong hồn thêm giận dữ. Hàng loạt người vì thế mà mất tích theo, anh của em may mắn thấy được chị đi vệ sinh đó, đang nằm bất tỉnh dưới đất, hơi thở đã tắt, mặt mày nát bét, máu me nhiều nhay, tóc tai rối xù, chiếc áo trắng tinh lúc nãy cô mặc giờ đã đầy màu đỏ của máu, không của ai khác, chính là của chị. Anh liền bỏ chạy, anh đoán là những người còn lại đã chết hết rồi, họ đã nhận được lời nguyền khi chơi bút tiên mà lại buông tay ra.” Khải Minh dung lời nói cuốn hút người nghe của mình để kể lại những sự việc ở trong phim kinh dị làm ai ai cũng co người lại nhưng vẫn ngóng tai nghe theo từ câu từng chữ của cậu. Đúng là một lũ ngốc vậy cũng tin.

“Ừa, sao anh mày có chơi mà sao vẫn còn sống đây?”

Hỏi ngu! Vai chính mà sao chết được.

“Thì trước khi chết ảnh kể với tao.”

“Ừa, lúc đó mày làm gì ở đó?”

“Thì tao đi theo họ.” Khải Minh thấy rồi trả lời đại.

“Dậy mày có chơi hông?”

“Ờ.... thì có.” Cậu giải đầu.

“Thế sao mày hông chết?”

Nó hỏi gì lắm thế người ta coi trong phim thấy vậy kể lại ọi người nghe mà.

“Ồ... thì... tao chết rồi.” Khải Minh trả lời đại, làm cả nhóm như muốn rút tim ra ngoài, nhìn cậu sợ sệt, nín thở nhìn đăm đăm không chớp mắt.

“Đùa đấy, đùa thôi mà làm gì nghiêm trọng đây?”

“Mày ác thế, ở đây có hai đứa yếu bóng vía đấy, làm quá nó đứng tim chết đó nghe.”

“Tại tao thấy trong phim hay hay nên kể ọi người nghe cho vui đây mà, với lại thầy bắt nhịp trước mà.” Cậu thanh minh.

“Đây sao mày nói anh mày rồi anh mày tùm lum thế?” Hỏi tới tấp luôn.

“Đây mới sinh động chứ? Với lại tại mày hỏi tao hoài kìa, tao nói đại.”

Cả bọn ùa cười nhìn bộ mặt ngây ngơ của Khải Minh .

Ngay lúc đó, từ phía sau có một bàn tay đặt lên vai Thư, cô giật mình, “Á, ma... Ma.”

“Ma cái đầu bà đó, tớ là Na chứ không phải ma nha!” Na làm cả bọn thêm một trận cười đau cả bụng.

“Sao cậu đi đâu giờ này?”

“Tớ vào trong lều lấy ít đồ.” Cô cười cười gãi đầu, “làm người ta đứng cả tim.” Nhìn vẻ mặt sợ ma lúc này của Thư làm ai cũng phải không nhịn được cười.

Còn Zi làm gì hôm nay ít nói thế, thường ngày nói nhiều lắm mà. Lạ quá, Khải Minh nhìn sang Zi, cô giống như bị bấm nút “stop” vậy.

“Cậu sao thế? “ Cậu ghé môi vào tai Zi thì thầm.

“Tớ sợ...” Mặt cô xanh nhợt, nhăn nhó, “tại câu chuyện lúc này của cậu đấy!”, Zi trách.

“Ồ... thế cũng sợ, qua chuyển đi này, về nhà tớ sẽ cho cậu coi thật nhiều phim ma để cậu khỏi sợ nó luôn, giống tớ đây nè.” Khải Minh cười khà khà.

“Ừ, thế thì đợi tới lúc đó tớ sẽ cho cậu xem thật nhiều, thật nhiều phim lãng mạn hàn quốc, cho cậu biết lãng mạn gì với người ta.” Cô hết hết sợ mà còn cười tươi đắc ý.

“Hả? Cái gì? Phim tình cảm lãng mạn, xướt mượt, lâm ly bi đát đó hả? Tớ không thèm coi đâu, coi mà phát ngượng.”

“Phim người ta hay đây mà nói ngượng, có phim ma của cậu mới làm người ta...”

“Người ta... sao?”

“Thì... người ta không thèm coi chứ sao?” Cô “hứ” một cái.

“Thôi... thôi cho tớ xin, tớ rồi mấy người không sợ hả?” Trọng đứng trước mặt hai người chòm đồ khắp người, vì lạnh hay vì sợ ma cũng không ai biết được.

Khải Minh cười trong bụng nảy ra một ý gì đó rồi quay sang Trọng.

“Ê, tớ có nghe một câu chuyện này hay lắm luôn, có muốn nghe không?”

Zi lắc đầu, nhưng cần mím cười vì cái tính ấu trĩ của Khải Minh, thật rất lộ liễu.

“Á...” Tiếng hét vang dài.

Mọi người đang vui vẻ nói chuyện với nhau thì chợt có tiếng hét của An, thường ngày nó đâu có la thảm thiết như vậy đâu.

“Thư, biến đi đâu mất rồi, nó, nó, mới ngồi đây mà.” Cô và Thư là hai đứa bạn thân nên không thấy bạn mình cô mới giật mình.

“Mấy em vô lều tìm xem có bạn trong đó không?”

Hùng ngồi kế lều nhất, đưa mắt vào nhìn, “không có mọi người ơi!”

Cả bọn, cả thầy và cô đều hốt hoảng giật mình đứng dậy.

“Các em chia nhau đi tìm xung quanh đây coi, chắc bạn đi đâu đó chứ gì.” Thầy Khiêm trấn an mọi người còn cô thì ôm chặt cánh tay của thầy.

Mặt mày ai nấy đều nhăn nhó.

Chợt có tiếng sói tru lên trong đêm khuya làm tất cả phải rùng mình. Đêm nay trời có trăng, tròn và sáng lắm. Ai cũng ớn lạnh, thay vào đó là một luồng gió thổi nồm như bão, tiếng kêu xào xạc của cây cọ vào nhau hòa cùng tiếng gió thổi vào tai hù hù, gió mạnh lắm như muốn cuốn bay tất cả mọi thứ.

Một lúc sao thì nó lại ngưng, yên tĩnh lạ thường như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Các em đi từng cặp, cùng tìm bạn ấy đi, nhớ cẩn thận đó.” Thầy Khiêm nghiêm nghị.

“Dạ,...” Cả bọn đồng thanh.

“Zi à, mình đi nào.” Khải Minh kéo tay Zi như sự sắp đặt trước, hay một sự vuốt giục nào đó bắt cậu phải nắm tay Zi.

Khải Minh nắm tay Zi còn tay kia thì cầm đèn pin, dưới ánh trăng lơ mơ. Trong đêm tất cả đều đen mịch, yên ắng.

“Khải Minh, mình sợ.” Tay cô run run, hai tay ôm lấy cánh tay của Khải Minh.

“Bình tĩnh đi, có tớ ở đây với cậu rồi mà.” Cậu đang bước từng bước, tiếng gọi tên “Thư” vang vọng khắp nơi, mong là Thư nghe thấy!

“Chắc cậu ấy đi đâu đó đấy mà.” Cậu trấn an Zi, ủa sao giống trong phim ma thế nhỉ?

Bỗng nhiên mưa ào ạt kéo đến.

Mưa đầu giấc này vậy nè.

Cầu mong mọi chuyện sẽ đâu vào đó.

Mưa lành lạnh đổ như trút nước.

Không!

Không còn nhìn thấy gì nữa mất rồi.

“Cậu có mang theo áo mưa không?”

“Không, tớ cứ nghĩ trời mấy hôm nay sẽ đẹp lắm!” Nước mưa tạt vào mặt, ướt sũng.

Chỉ có mỗi hai chiếc kết, cũng đỡ che chắn phần nào.

Ừừ

Ở nơi này có một ngôi nhà hoang, bên ngoài có một ánh sáng hồng tỏa ra, mùi thơm ngào ngạt, cậu liền nhổ lên cầm nâng niu, để vào chiếc balo.

“Khải Minh, chờ mình với.” Zi từ phía sau chạy riết theo. “Zi à, có một ngôi nhà này.” Cậu ta hét lớn, hai người đều ướt sũng trong cơn mưa tầm tã.

“Ukm, nhưng...” Cô chưa nói dứt lời.

“Hay chúng ta vào trong trú mưa đi.” Khải Minh đang mặc chiếc áo khoác xộc xanh đậm cũng đội kết và mặc quần jean xoắn lên đến đầu gối.

“Nhưng mình sợ.” Zi khoanh tay lại. Cậu tiến chân lại gần hơn mở cửa ra, rồi nói lớn cho Zi biết, “Zi à, vào đây đi không có gì đáng sợ đâu.”

Cậu cởi kết ra và bỏ balo xuống. Zi chậm rãi đi vào trong sợ sệt, đứng nhìn ngó xung quanh một lúc.

Khải Minh thấy trong ngôi nhà này có vài khúc củi vụn và một ít rơm nằm lẫn lóc dưới đất, nên liền nhặt lên và nhúm lại và đốt lên thành ngọn lửa, rất may cậu có đem theo hộp que diêm.

Ngọn lửa cháy bùng lên nồng nhiệt.

Khải Minh liền cởi áo ra để hơi khô.

“Á... a... sao cậu lại cởi trần trước mặt mình.” Cô gái hét lớn quay mặt sang chỗ khác mặt đỏ bừng.

Tuy cả hai mới mười lăm tuổi nhưng nam nữ thụ thụ bất thân mà.

“Cậu cũng cởi ra hơi khô đi, mình không nhìn lén đâu, cậu nên nhớ mình là thanh niên nghiêm túc à nha.” Khải Minh quơ quơ chiếc áo cười khà khà, dưới ánh lửa làm mặt hai người trông rõ hơn.

“Cậu thật là... kì quá hà...” Trong lúc nói cô quay sang nhìn vào mặt bàn trong ngôi nhà.

“Nghĩ cũng lạ, ngôi nhà này đồ đạc vẫn còn nguyên vẹn chỉ có điều là để lâu thôi!”

“Chúng ta ở đây liệu có sao không, mình thấy trong khu rừng rậm như đây thì làm sao lại có ngôi nhà như thế này chứ?”

“Ừm, mình cũng nghĩ vậy nhưng bên ngoài trời mưa to lắm chúng ta biết nấp vào đâu bây giờ?”

“Ồ... sao lại...” Cô tiến lại gần bàn, trên bàn có cuốn sách với cái tên rất hay nhưng không nắm được ý nghĩa. Cô gái thấy lạ ngay lúc đó tay Khải Minh và Zi đều cùng nhau sờ vào nó để cầm lên xem.

“Râm.”

Vừa chỉ chạm nhẹ vào mặt cuốn tiểu thuyết thì trên trời có tiếng sấm sét dữ dội làm rách cả một bầu trời xám đen không một ngôi sao nào.

Không gian u ám.

Mưa ngừng hẳn nhưng chỉ còn một màu đen xít.

Từ chỗ Khải Minh đứng lúc nãy hiện lên một khung cảnh ngay tại

nơi này tại đúng chỗ này có một cô gái và một chàng trai, giống như đang quay ngược thời gian, được nhìn qua ngọn lửa do Khải Minh vừa đốt.

...

Có một cô gái xinh đẹp nhưng mờ nhạt đang bị hút lên không trung, phía dưới là anh chàng đang nắm lấy tay cô gái.

“Không... không... Thiện Ân à!” Cô gái đỏ rơi nước mắt.

“Di...” Thiện Ân lắc đầu, nước từ khóe mắt của Di đang rơi đầm đìa xuống anh.

“Không, em không muốn đi đâu mà...” Cô bị hút dần lên mạnh mẽ mà xung quanh cô được bao phủ bởi ánh sáng lung linh vàng óng chiếu từ trên trời xuống đất và rồi cô bị hút lên từ từ, hai bàn tay đã buông lìa, nước mắt cô trút xuống như mưa. Di bay lên càng cao hơn mắt hút. Thiện Ân hét lớn:

“Di à, nhất định anh sẽ đến tìm em mà... anh hứa đấy!”

Anh chàng quy xuống đau đớn nằm bất động một hồi rồi bật dậy tiến lại bàn thái độ thần thờ không sức sống, cầm cây bút lên ghi chặt vào mặt cuốn tiểu thuyết chính tay anh viết, anh đang viết tựa của cuốn tiểu thuyết đó.

Lời Hứa Cuối Cùng!

Đó là một lời hứa cuối cùng, dù có còn sống hay sẽ chết anh vẫn mãi hứa, lời hứa này sẽ tồn tại trên cõi đời này không bao giờ nhạt phai.

Viết xong anh liền đưa đầu đập mạnh vào thành bàn rồi ngã lộn xuống đất, máu đỏ tươi chảy lênh lán nơi anh nằm, anh đang dần trút hơi thở cuối cùng của mình cùng câu nói thâm cổ sức thốt ra:

“Anh.... sẽ đến tìm... em.” Rồi cười gượng, đôi mắt dần được đóng chặt mãi mãi, vẫn còn nụ cười mỉm.

...

Khải Minh và Zi nhìn ngơ ngác, cô bước chân lại nhìn xuống dưới bàn run rẩy, đôi mắt mở to ra hết cỡ, sau đó cô la lên rồi nhảy vào người Khải Minh mà ôm thật chặt, đôi mắt cô đang nhắm cô cảm nhận được da thịt chất nịch của Khải Minh, cậu liền nhìn xuống xem mà thương tiếc, hiện giờ Thiện Ân đã trở thành một bộ xương đen nhòm, đáng thương, được bao bọc bởi chiếc áo mực củ đen nhòm, lạnh ngắt.

Mưa đã ngừng từ lâu rồi, mọi thứ dần chìm vào lặng yên.

Trong khoảnh khắc này, từ chiếc radio cũ kĩ, chợt phát lên một bài hát thê lương dường như đã lâu lắm rồi từ 15 năm trước, hòa vào ánh đèn lơ mờ.

Đau đớn của số phận nghiệt ngã, không tìm thấy đâu là niềm hạnh phúc.

...

Tháng ngày tuổi thơ đã vội tan theo gió

Số phận đã ban, ôi mẹ cha đi rồi

Giữa đời lẻ loi tôi lạc trong giông tố

Tiếng cười thế gian, ôi niềm đau vô hình.

Tiếng đàn của ai trong màn đêm thanh vắng

Tiếng đàn của ai đang chờ tôi quay về

Những thù oán kia sẽ rồi tan theo gió

Chỉ còn giấc mơ bên tình yêu diệu kỳ.

Gió ơi hãy nói với tôi!

Sao tôi cứ mãi như mây trôi

Khắc khoải được ôm lấy yêu thương

Dù tôi bước qua những buồn đau.

Tiếng đàn của ai trong màn đêm thanh vắng

Tiếng đàn của ai đang chờ tôi quay về

Những thù oán kia sẽ rồi tan theo gió

Chỉ còn giấc mơ bên tình yêu diệu kỳ.

(Bài ca Gió – Hồ Quang Hiếu)

...

Tiếng nhạc ngân vang rất hay.

Thật da diết trong không gian ảm đạm, lạnh lùng.

Khóe mắt Khải Minh đỏ hoe, đang cầm đọc từng trang sách, mà nước mắt cứ tuôn, kí ức của mười mấy năm trước chợt ùa về.

Chẳng có gì tồn tại mãi mãi, chỉ có tình cảm xuất phát từ chính trái tim là mãi mãi không hề mất.

Hương thơm của cánh hoa từ trong balo tỏa ra ngào ngạt.

Tất cả sẽ trở về với những gì vốn dĩ là của nó.

Nụ cười khẽ cất lên, không ai hay biết.

Sáng hôm sau...

Khải Minh và Zi đã về được tới nhà, về sửa soạn cặp vở rồi lại vào trường, dù có ai hỏi gì họ cũng không trả lời.

“Ôi! Thư, cậu không làm sao chứ?” Zi và Khải Minh ngỡ ngàng khi thấy mọi người và trong đó có “Thư.”

“Mình có sao đâu!” Cô trả lời tỉnh trần.

“Thế hồi đêm qua cậu đi đâu đấy?”

“À... mình đi vệ sinh, ngại nên không nói với mọi người mà đi một mình, nên đi xa xa một chút, hìhì, xin lỗi mọi người vì đã làm mọi người lo lắng đi tìm tớ khắp nơi, thiệt là ngại quá...” Thư gãi đầu cười cười.

“Giời...” Cả bọn nhìn cô la ó.

Nhưng cũng nhờ xảy ra chuyện như vậy, chuyến đi chơi này mới cảm thấy thú vị, chắc cả đời vẫn còn nhớ. Mà cũng nhờ thế mà hai người mới có cơ hội tìm lại chính mình.

“Cô Cúc à!” Thấy cô đi ngang qua, Khải Minh gọi lớn, cô đi lại.

“Tối hai em đi đâu lâu quá mà không trở lại lều? Làm cô lo, không biết nói thế nào với phụ huynh mấy em nữa.”

Khải Minh lấy trong cặp ra cuốn sách được viết bằng tay, trông nó đã cũ kĩ lắm rồi. “Cô đọc thử đi!” Câu nói ngắn ngủn, cô Cúc là giáo viên dạy văn, chắc sẽ cho ý kiến được.

“Gì thế?”

“Cô cứ đọc thử đi.”

“Ừm, giờ cô cũng rảnh, để cô đem vào trong phòng giáo viên đọc coi cái gì mà em giục cô dữ vậy.” Cô Cúc gật đầu.

Cô liền cầm vào mà đi vô trong.

Hôm nay vô trường học thêm vì sắp thi tuyển 10 tới nơi rồi, phải tranh thủ thời gian, đi chơi vậy cũng đủ rồi.

Cả bọn vào lớp giải toán.

Đang ngồi ở trong lớp, bỗng nhiên cô Cúc đi nhanh lại hối hả, kêu cả Zi và Khải Minh ra để cô có chuyện hỏi.

“Em... em lấy cuốn sách này ở đâu ra?”

“Dạ!...” Cậu hơi đau đầu, nhăn mặt lại, “dạ, là do em viết.” Một thế lực nào đó bắt cậu phải nói như vậy, đầu cũng bắt đầu đau.

Thường ngày cậu học môn văn của cô khá giỏi, việc viết ra cuốn sách như vậy cũng không có gì đáng nghi ngờ, đúng là đầy tài năng mà “ừm.” Cô gật đầu, “cô sẽ đem nó đến nhà xuất bản, tiền nhuận bút cô sẽ đưa cho em, được không?... cô muốn mọi người sẽ được đọc nó.”

“Ồ...” Lại một thế lực nào đó kéo cậu về với quá khứ, “dạ...”

Cô đi rồi, Khải Minh và Zi vẫn còn ở đó, Khải Minh ngược nhìn bóng cô đi, Zi đứng phía sau, hỏi cậu sao lại nói là mình viết trong khi hồi đêm qua mình ngủ ở ngôi nhà hoang kia, cô thấy cậu không trung thực, thế nhưng cậu không hề tỏ ra thái độ nào, đứng lặng yên không nhúc nhích, Zi khó chịu bỏ đi.

“Di à...” Từ phía sau có tiếng ai đó gọi, tên “Di”, tên cô là “Zi” mà, người gọi đó không ai khác chính là Khải Minh.

“Gì?” Hai chữ phát âm khá giống nhau, cô ngỡ ngàng nhưng trong lòng vẫn còn giận.

“Anh đã tìm thấy em rồi.”

Cô bỗng giật mình, gió thổi làm mái tóc cô bay bay, chiếc váy cũng chợt rung rinh.

Chợt nước mắt ai đó tuôn rơi, cô quay người lại, nụ cười mím tỏa sáng, “cảm ơn anh!”

Tay cậu đang giấu gì đó ở phía sau.

Là hoa.

Hoa Du Du.

Loài hoa có mùi hương thơm thoang thoảng, màu hồng nhạt, nhụy vàng, có 6 cánh, tối phát ánh sáng hồng vàng lung linh, thời gian trước nó rất thịnh hành nhưng giờ đã tuyệt chủng, không biết tại sao, nhưng nằm trên tay Khải Minh là bó hoa Du Du không ai có được, quý hiếm hơn cả vàng, bạc.

Cậu tặng cho Zi, từ một bông hoa đêm qua giờ đã thành một bó, đẹp rực rỡ.

Nụ cười của Zi đẹp nhất trần đời.

Hương thơm lừng của hoa Du Du làm say đắm lòng người.

Cánh hoa tỏa sáng, màu sắc lung linh.

Chiếc lá đung đưa qua lại trên cành, kêu xào xạc. Trên bầu trời đám mây trắng hồng bồng bênh trôi dưới nền trời xanh cao thăm thẳm.

Yêu thương vì thế mà ùa về, mọi vật đều diễn ra chậm chậm...

Xác Thiện Ân đã được đem chôn cất bên cạnh Thiên Di đằng hoàng.

Chỉ mong ánh sáng sẽ vụt tắt để ngày mai thức dậy cuộc sống sẽ đẹp hơn ngày hôm nay, hoàn toàn tồn tại khái niệm hạnh phúc và nước mắt sẽ không còn rơi nữa. Thật vậy, ông trời chẳng phụ lòng ai cả, tuy kiếp trước họ đã gặp được nhau nhưng không trọn vẹn thì kiếp này họ đã ở bên nhau mãi mãi.

Lời hứa ấy.

Thiện Ân đã thực hiện trọn vẹn, tất cả mọi chuyện ngỡ cứ như một giấc mơ, trải qua bao nỗi đau thương, mất mát cuối cùng vẫn được ở bên nhau.

Chiếc lá ấy được gió đưa đến nơi này thăm lặng, giờ nó đã có quyền nằm lại dưới mặt đất mà không còn bất kì thế lực nào có thể ngăn cản.

Hạnh phúc sẽ mỉm cười với những ai tin vào sự tồn tại của nó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-hua-cuoi-cung>